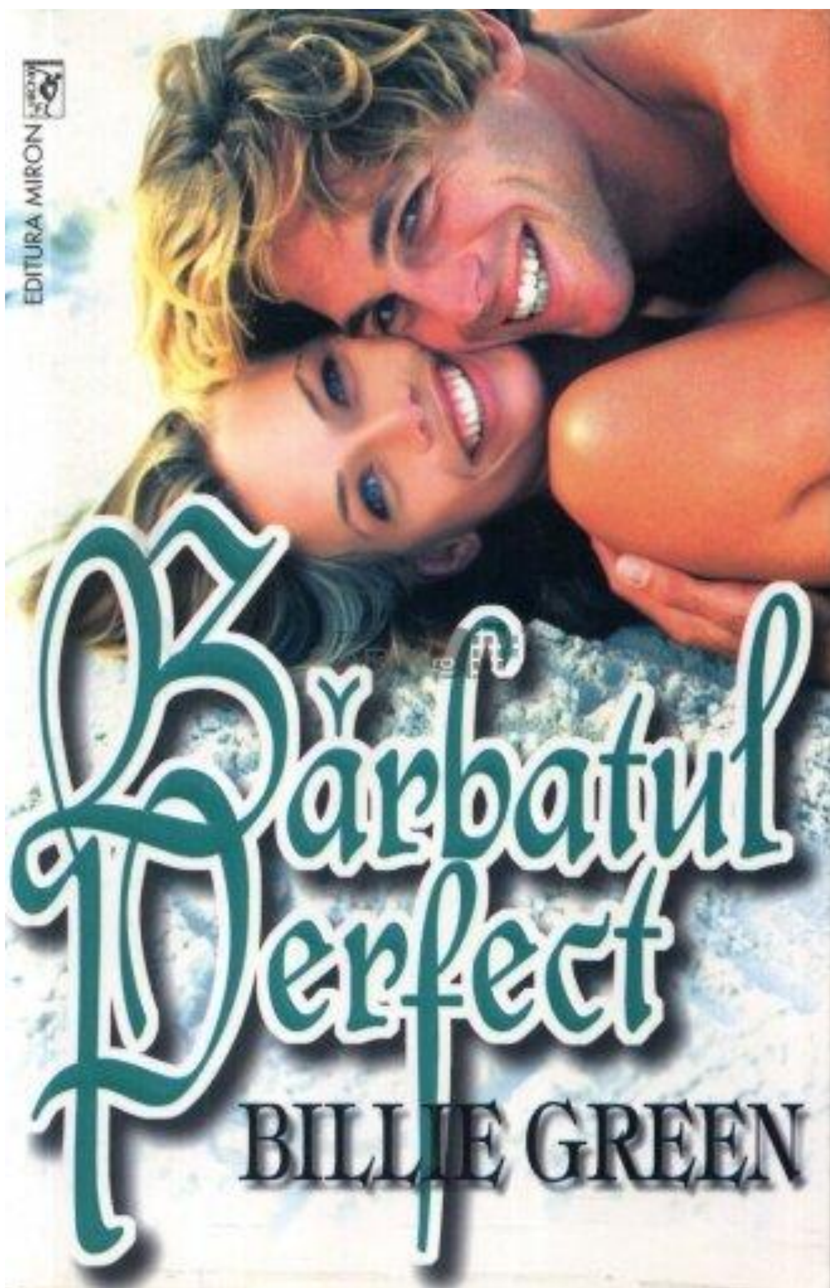

BĂRBATUL PERFECT
BILLIE GREEN

CAPITOLUL 1

— Mamă… rosti Elise pe un ton cât mai ferm. Mamă, lasă-mă să vorbesc. La celălalt capăt al firului, Mona şuieră slab „Câtă obrăznicie", apoi se retrase într-o tăcere jignită. Înghiţindu-şi hohotul de râs, Elise îşi jură să poarte restul conversaţiei pe un ton chinuit de remuşcări.

— Nici măcar n-o să-mi simţi lipsa, continuă ea. Ai sute de prieteni, un soţ foarte distins şi alţi trei copii care te adoră. Întreaga lume e pregătită, dispusă şi perfect capabilă să te ajute să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere. N-ai nevoie de mine.

Se opri ca să dea raţiunii şansa de a străpunge ceaţa deasă care învăluia mintea mamei ei.

— Anul ăsta, ziua ta de naştere cade într-un moment extrem de nepotrivit. Mă aflu în mijlocul unor tranzacţii foarte complicate şi…

— Ca să nu mai vorbim despre căsnicia ta, pe care faci tot posibilul s-o distrugi, interveni Mona. Iar, îşi zise Elise. Ar fi trebuit să-şi dea seama că mama ei nu va renunţa atât de uşor la subiectul preferat.

— Credeam că am epuizat tema asta noaptea trecută, când m-ai sunat să mă baţi la cap? Las-o baltă, mami. Umbli după potcoave de cai morţi.

— De câte ori te-am rugat să nu-mi spui *„mami"* şi cum de îndrăzneşti să foloseşti expresia *„potcoave de cai morţi"* când te referi la…

— Dacă te mai aud o singură dată rostind *„Jurămintele sacre ale căsătoriei"*, îţi dau cuvântul meu că o să încep să urlu. Nu glumesc, mamă, o preveni Elise încălcându-şi promisiunea de a fi dulce şi spăsită. E căsnicia mea. A mea şi a lui Garrick. Îi voi pune capăt atunci când voi crede eu de cuviinţă. N-are nicio legătură cu tine. În următoarele secunde, Mona scoase nişte sunete pline de ţâfnă, apoi continuă cu un glas plângăreţ, foarte cunoscut:

— Nu te înţeleg, Elise. Dar nu te desparţi de un muncitor ignorant, cu unghiile murdare. E vorba de Garrick Fane, cel mai bun avocat pledant din ţară. Un om ca el pur şi simplu nu poate fi părăsit. Cum Mona dădea toate semnele că se pregătea pentru o acţiune de durată, Elise îşi roti scaunul spre masa de birou şi se aplecă asupra dosarului pe care îl examinase înainte de a fi întreruptă de telefonul mamei ei.

— Suntem despărţiţi legal, spuse Elise studiind documentul. Nu

i-am dat papucii.

— Să nu-mi spui că Garrick își dorește așa ceva; Mama ei respiră adânc, exasperată. Ai totul, Elise. Un loc respectat în societate, bani, ca să nu mai amintesc de Garrick însuși.

— Dar o să amintești, nu-i așa? întrebă Elise schițând un zâmbet.

— Cineva trebuie să o facă. Nu există bărbat cu trecut mai ireproșabil. Face parte din familia Fane din Hampshire, Elise! Un bărbat ca el ar putea avea pe oricine și-ar dori și cu toate că n-o să înțeleg niciodată de ce, iată că te-a ales pe tine.

Omul ăsta e un sfânt. Un sfânt în adevăratul sens al cuvântului. Să nu-mi spui că e ușor de trăit alături de tine, pentru ca știu că nu e adevărat. Nu se poate ca Garrick să fi fost încântat că nu ți-ai schimbat numele de fată după căsătorie. Dar te-a oprit cumva? Ți-a pus vreo condiție?

Elise știa că nu are niciun sens să-i atragă atenția mamei ei că în ultimii doi ani discutaseră despre această problemă de cel puțin o dată pe lună. Când Mona era în plină vervă nu ezita s-o certe pe Elise chiar și pentru ce făcuse în copilărie.

— Garrick știe foarte bine de ce mi-am păstrat numele de fată, spuse Elise răbdătoare. Iar dacă stau bine și mă gândesc, o știi și tu. Chiar dacă n-o să te cobori niciodată până acolo încât să te ocupi personal de afaceri, sunt convinsă că-mi înțelegi motivele. Am fost fotomodel, vorbi ea clar și răspicat de parcă i-ar fi explicat unui copil. Numele meu, Elise Adler Bright, a ajuns să însemne ceva. Ar fi fost o prostie din partea mea să nu profit de faima modestă pe care mi-am cucerit-o muncind pe brânci. Deci, n-am putea renunța la subiectul ăsta pentru o săptămână sau două după care ți-l voi explica din nou?

— Nu-mi place tonul pe care mi te adresezi. Elise râse încet.

— Iar mie nu-mi place cum îți tot bagi nasul în viața mea. N-am putea declara scorul egal?

— Îmi bag nasul? îmi bag nasul? Așa îi spui tu? Când încerc cu lipsă totală de egoism să te împiedic să faci cea mai mare greșeală a vieții tale?

— Cum mica mea agenție merge ca pe roate, înțeleg c-ai revenit din nou la căsnicia mea, spuse Elise. Ascultă, mami… Pardon. Ascultă, mamă, dacă aș avea la dispoziție câteva vieți în plus aș trăi una doar pentru tine, pe cuvânt. Dar nu le am. N-am decât o singură viață și

n-am de gând să mi-o irosesc numai ca să-ţi fac ţie pe plac.

— Nimeni nu-ţi cere să-ţi iroseşti viaţa dacă în clipa de faţă căsnicia ţi se pare cam plictisitoare. Eu te înţeleg, draga mea. Dar există şi alte metode, Elise. Există şi alte căi de a-ţi face viaţa interesantă fără să renunţi la căsătorie.

Citind contractul şi ascultând-o pe Mona în acelaşi timp, probabil că îi încetinise procesul de gândire, pentru că sugestia mamei ei nu-i pătrunse în minte decât după câteva clipe. Iar odată ce pricepu aluzia, Elise începu să râdă. Se lăsă pe spătarul scaunului şi râse cu poftă, în vreme ce mama ei bolborosea indignată.

— Ăsta să fie minunatul tău sfat părintesc? întrebă Elise în cele din urmă, ştergându-şi ochii de lacrimi. Înţelepciunea maternă pe care am aşteptat atât de mult s-o aud din partea ta? *„Pleacă undeva şi fă-ţi puţin de cap”*, asta vrei să spui, mamă?

— Într-o bună zi, Elise, acest simţ bizar al umorului de care dai dovadă în momentele cele mai neaşteptate se va răzbuna pe tine, replică Mona supărată.

Trebuie neapărat să fii atât de crudă? Nu încerc decât să te ajut. Căsnicia trebuie abordată cu mintea limpede şi cu scopuri distincte, şi nu renunţi la o căsnicie decât când nu mai are nimic de oferit: Unde crezi că aş fi astăzi dacă m-aş fi lăsat abătută din drum de preferinţe şi sentimente. Nu m-aş fi măritat cu niciunul dintre taţii tăi.

— N-am avut decât un singur tată, replică Elise distrată pentru că descoperise în sfârşit clauza care provoca atâtea probleme uneia dintre fotomodelele ei. Nici măcar nu ţi-am cunoscut primul soţ dar de fiecare dată când te referi la *„dragul de Randal”* îl numeşti tatăl meu. A fost tatăl lui Jason și al lui Sharon. Iar Albie a zămislit-o pe Trish. Tatăl meu, Daniel în caz c-ai uitat cumva –, a apărut între ăștia doi şi cu toate că nu mă îndftiesc că atât actualul tău soţ, cât şi Albie mi-ar fi putut fi tată, ţin să-ţi reamintesc că Randal Thorton a murit cu trei ani înainte de naşterea mea. Aşa că, biologic vorbind, e imposibil să-mi fi fost tată.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Îmi pui la îndoială conduita morală? întrebă Mona.

— Nu, dragă mamă, spuse Elise calmă. Mă tem că orice îndoială ar fi de prisos.

Tontul a devenit clar, ca un mesaj mistic scris pe perete, în ziua când te-am surprins în pat cu altcineva decât cu bărbatul cu care erai căsătorită şi, sinceră să fiu, îmi pare cam ciudat să te aud

împotrivindu-te divorţului meu când tu însăţi ai divorţat de patru ori. De data asta tăcerea deveni deosebit de apăsătoare. Era felul mamei ei de a-i da de înţeles că depăşise încă o dată hotarele bunei-cuviinţe.

— Dacă dispreţuieşti atât de mult modul meu de viaţă, spuse Mona pe un ton înţepat, mi se pare o ironie a sorţii c-ai ales acelaşi gen de căsniciei.

— Nu e o ironie a sorţii, e ceva bolnăvicios şi de aceea fac pe dracu-n patru ca să-i pun capăt cât mai repede. Mamă, nu vreau să te jignesc. M-am lăsat dominată de acel bizar simţ al umorului, cum îl numeşti tu. Elise ştiu aproape imediat că scuza ei fusese o mişcare greşită. Prima regulă a supravieţuirii era să nu laşi niciodată ca vulturul care se învârte deasupra ta să vadă că eşti pe cale să-ţi pierzi puterile.

— Dacă vrei într-adevăr să te revanşezi pentru cele spuse mai devreme, rosti Mona pregătindu-se pentru lovitura de graţie, vino la petrecerea mea. N-ai pierdut niciuna dintre petrecerile mele, Elise. Dacă nu vei fi aici, oamenii vor începe să vorbească. Vor crede că ne-am certat. Clătinând din cap învinsă, Elise spuse:

— Şi e imposibil să le dăm această satisfacţie, nu-i aşa? Bine, mamă, ai câştigat. Va trebui să fac minuni ca să-mi rearanjez programul, dar voi fi acolo. Uite, sunt chemată la o întrunire, aşa că trebuie să închid.

„Acum o să poţi cicăli pe altcineva”, îşi zise Elise punând receptorul în furcă.

Garrick se lăsă confortabil pe spătarul scaunului. Ţinea receptorul telefonului destul de departe de ureche, buzele puternice arcuindu-i-se într-un zâmbet indulgent.

— Da, Mona, spuse el din nou. Cum să nu, Mona. După încă cincisprezece minute de conversaţie monosilabică, Mona se opri şi spuse:

— Aş vrea ca fiica mea să dea dovadă de tot atât respect şi înţelegere. Ei bine, ca să fiu complet sinceră, mi-aş dori să mă placă măcar pe jumătate cât mă placi tu, Garrick. Vei veni la petrecerea mea, nu-i aşa? Vorbesc foarte serios, fără tine nu va mai avea niciun farmec, ştii foarte bine cât ador să mă laud cu faimosul meu ginere şi nu trebuie să spunem nimănui de prostia lui Elise. Făcu încă o pauză.

N-am înţeles-o niciodată. Sunt momente când îmi vine foarte

greu să cred că e produsul pântecului meu. Nu-mi seamănă deloc şi e atât de dificilă.

Garrick ştia că tonul linguşitor, uşor bombastic, însemna că Mona se pregătea să atace subiectul ei preferat. Ascultă în tăcere cum critica şi condamna comportarea Elisei. Cu toate că soacra lui îl îndrăgise dintotdeauna, ştia foarte bine că în clipa în care ar fi fost supărată ar fi putut deveni extrem de răutăcioasă. Iar dintr-un motiv de neînţeles considera despărţirea dintre el şi Elise ca pe o insultă personală.

— Mona… Mona! Te opreşti vreodată ca să respiri? o tachina el. Apreciez preocuparea ta pentru căsnicia noastră. O apreciez sincer. Dar Elise este o femeie în toată firea. Hotărârile îi aparţin doar ei.

— Cum de poţi fi atât de tolerant? Atât de indulgent?

Garrick îşi frecă tâmplele cu două degete, încruntându-se din cauza durerii de cap care nu voia să cedeze.

— Nu este vorba despre indulgenţă sau despre iertare. Elise are nevoie de timp ca să se gândească la planurile ei de viitor, nimic mai mult. Sper să fie aşa.

— Asta ţi-a spus? Tonul Monei era încărcat de dispreţ. Nu-i stă în fire să bată câmpii. Numai Dumnezeu ştie cât e de grosolană cu mine. Mi-a spus cu mai puţin de o oră în urmă că n-a mai rămas nimic din căsnicia voastră şi n-o să-ţi vină să crezi ce mi-a spus la sfârşit. Mi-a zis…

Când Mona se opri, Garrick se foi neliniştit pe scaun. Ştia că voia ca el s-o îndemne să continue. Voia ca el să-şi arate interesul. Dar n-o va încuraja să repete confidenţele făcute de Elise, îşi zise el în gând. Soţia lui avea dreptul la intimitatea ei, iar el îi va respecta acest drept.

Însă în clipa următoare cuvintele i se rostogoliră, pe buze din proprie iniţiativă:

— Ce-a spus?

— Păi, rosti Mona reuşind să rostească cuvântul ca pe o prevestire de rău augur, când i-am atras atenţia la ce renunţă şi am întrebat-o ce naiba caută, mi-a răspuns „Iubire”. Iubire, Garrick? Ai mai auzit ceva atât de ridicol? Nu ştiu cum de m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

— Ţi se pare amuzant? murmură el.

— Ţie nu? Are cel mai minunat soţ din lume, un soţ care îi dă orice şi-ar dori. Are o poziţie în societate pentru care alte femei ar fi în

stare să facă moarte de om.

Cum ar putea să…

Garrick ţinu receptorul lipit de ureche, dar în următoarele zece minute n-o mai ascultă. O lăsă pe Mona să se lamenteze mai departe. Apoi o întrerupse, anunţând-o că în birou intrase un client.

Închise telefonul şi se răsuci spre fereastra din spate. Un timp îndelungat rămase nemişcat, mulţumindu-se să privească priveliştea oferită de orașul Dallas. Apoi se ridică repede în picioare și ieși din birou.

Elise îşi scărpina nasul cu capătul stiloului. Dându-şi seama că o făcuse cu peniţa, se şterse de cerneală revenind pentru a treia oară asupra programului ei încărcat, încercând să facă loc petrecerii mamei ei. Şi cum Mona locuia în Spring-field, Missouri, va trebui să elibereze cel puţin trei zile.

Mai era încă supărată pe ea însăşi. Cedase insistenţelor mamei ei când jurase că n-o va face. Iar partea proastă era că acceptase din motive cu totul greşite. Fusese de acord să ia parte la petrecerea anuală dată în onoarea zilei de naştere, cu gândul ca Mona să încheie subiectul numit Garrick.

În ultimele trei luni Elise încercase să se gândească cât mai puţin la soţul ei. Aici, la birou, îi reuşea. Dar imediat ce ajungea în casa mult prea mare pentru o singură persoană situaţia se complica. Cu o seară în urmă, văzând la televizor un episod dintr-un serial în care una dintre fetele ei deţinea un rol secundar, se trezi retrăind ziua când îl cunoscuse pe Garrick. O zi în care viaţa ei se schimbase.

— Nu, nu, Elise, întoarce-te puţin spre stânga, aşa, lasă-ţi părul să-ţi cadă peste faţă.

Dumnezeule, nu toată coama, numai câteva şuviţe. Nu trebuie să arăţi ca victima unui uragan. Aşa. Acum e perfect! Eşti minunată. Eşti superbă!

În timp ce Luther, fotograful, îşi zbiera nemulţumirile, furia şi euforia, iar reflectoarele o asaltau cu luminile lor puternice, Elise se întoarse spre ventilator, trăsăturile ei exprimând doar o senzualitate reţinută, necesară acestei fotografii.

Nu întrebă ce fel de hotel îşi dotase holul cu o adiere de vânt. Nu întrebă de ce același hol avea o maimuţă vie şi destulă vegetaţie

luxuriantă pentru un film cu Tarzan. Întrebările astea se refereau la realitate, iar ea învăţase încă de la începuturile carierei ei nu numai să nu pună întrebări legate de realitate, ci să nu pună niciun fel de întrebări. Fotomodelele nu erau înzestrate cu creier. O minte ascuţită ar fi fost un inconvenient. Tot ce se cerea era un corp care să facă nişte haine absurde să arate şic şi o faţă pe care un machiaj bizar, suprarealist, să arate ca ceva *„nou”*.

— Apleacă-te într-o parte… Aşa. Foarte bine. Ridică braţul… Nu, nu! urlă Luther.

Îndoaie cotul şi ridică-ţi braţul peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, Elise, aruncă-ţi capul pe spate şi încadrează-ţi faţa cu braţul. Aşa.

Bun… bun… superb, fantastic! Păstrând pe chip expresia visătoare, Elise îşi îndreptă privirea dincolo de Luther, dincolo de tehnicieni şi aparatele lor, şi se trezi uitându-se în nişte ochi de un albastru intens, care păreau să disece tot ce le ieşea în cale. Nu auzi celelalte comenzi ale fotografului. Totul se pierdu în ochii străinului, ochi întunecaţi care păreau să pună întrebări, unele zăpăcind-o, altele făcând-o să tremure de emoţie. Îşi simţi sânii ridicându-i-se, iar prin trup i se revărsă un văl de căldură. Cu toate că nu mişcă niciun muşchi, se simţi trasă fără voia ei în direcţia bărbatului cu ochii albaştri.

— Elise, Elise! Unde ai dispărut? De ce nu eşti atentă? Nu e privirea potrivită. Nu e deloc potrivită. Prea răvăşită. Prea înfometată. Trebuie să fie un studiu al contrastelor. Haide, draga mea, dă-mi rafinamentul… dă-mi imaginea sofisticată.

O… fir-ar să fie. Transpiră! Hannah! Hannah, du-te şi acoper-o cu pudră, apoi refă-i linia gurii.

Străinul cu ochi de un albastru ca seninul cerului zâmbi auzind tonul scârbit al lui Luther, iar zâmbetul nu fu decât o parte din conversaţia tăcută purtată cu Elise. Fură de acord, fără să fi rostit măcar un cuvânt, că Luther era un bărbat teribil de prostuţ şi hotărâră că vor scăpa cât mai curând posibil de el şi de echipa lui. Câteva ore mai târziu, când Luther îi permise Elisei să redevină fiinţă omenească, Garrick o aştepta. La suprafaţă, conversaţia purtată era cea obişnuită dintre doi oameni care se întâlnesc pentru prima oară. Îşi spuseră numele, aflară că erau amândoi din Dallas şi ajunseră la concluzia că, deşi el venea deseori în New York, întâlnirea lor era o pură coincidenţă. Dar conversaţia obişnuită nu era decât un paravan

pentru ceva ce nu era deloc obişnuit. Între ei se născuse o energie vibrantă, copleşitoare, unindu-se într-un mod inexplicabil.

Pe parcursul cinei din acea seară, Elise îi mărturisi că se săturase să fie fotomodel, că se săturase să facă ce-i spuneau alţii. Voia să-şi deschidă propria agenţie şi s-o facă în stilul ei. Îşi va trata fotomodelele ca pe nişte persoane cu simţăminte, ca pe nişte fiinţe omeneşti, nu ca pe nişte obiecte de uz, chiar dacă asta înseamnă că va câştiga mai puţin.

Garrick se arătă interesat de planurile ei. Îi spuse câte ceva despre greutăţile pe care le avea de înfruntat dacă îşi va deschide agenţia în Dallas. După aceea îi povesti despre el, despre cariera lui de avocat pledant, despre câteva dintre cazurile neobişnuite cu care avusese de-a face, iar ea puse toate întrebările logice pentru o persoană abia cunoscută. Dar dincolo de replicile politicoase, conversaţia tăcută era în plină desfăşurare. De fiecare dată când ochii albaştri întâlneau pe ai ei, îi comunicau că o dorea. Îi spuneau că dorea s-o ţină în braţe şi să-i dăruiască o noapte întreagă de plăceri, îi spunea că atingerea ei ar fi însemnat pentru el o experienţă incredibil de frumoasă. Iar în timp ce discutau despre deosebirile dintre Dallas şi New York, ochii ei verzi îi spuneau că niciodată nu regretase mai mult că nu era genul de femeie care să permită unui străin să facă dragoste cu ea.

Garrick rămase o săptămână la New York şi petrecură cât de mult timp le permiteau programele lor încărcate. Nu s-au sărutat. Nici măcar o dată. Nu s-au ţinut nici măcar de mână, ştiau amândoi, deşi cuvintele nu fură rostite niciodată cu voce tare, că o singură atingere n-ar fi fost suficientă. Iar dacă s-ar fi sărutat, niciunul din ei n-ar mai fi putut da înapoi.

În seara dinaintea plecării, Garrick o conduse la un spectacol, apoi la o cină într-un restaurant mic şi elegant. S-au plimbat şi au discutat ore în şir. S-au întors la apartamentul lui Elise abia pe la trei dimineaţa. Stând în faţa uşii, fură cuprinşi de o stare de anxietate cu totul neobişnuită, un fel de părere de rău tot mai evidentă de fiecare dată când ochii li se întâlneau.

Pe parcursul serii Elise reuşise să vorbească cu un aer firesc, dar acum, când venise clipa să-şi ia rămas-bun, buzele îi tremurară. Un moment lung şi încordat, Garrick se uită ţintă la gura ei, apoi întinse uşor mâna şi atinse cu vârfurile degetelor carnea delicată. Lui Elise îi

scăpă un geamăt, închise ochii şi se legănă spre el. Nu se putuse abţine. Şi n-a fost nevoie decât de o singură atingere. Câteva secunde mai târziu se aflau în apartamentul ei, iar el o ţinea în braţe spre dormitor.

— Asta… Asta vrei? Vocea lui adâncă suna răgușită, nerăbdătoare apăsându-şi buzele fierbinţi de carnea moale a gâtului ei. Mă voi opri… cred că mă mai pot opri, dacă nu eşti sigură.

— Am fost sigură încă din prima seară, șopti ea cu un glas înecat de emoţie, dar nu am înţeles ce se întâmplă. Nu înţeleg nici acum. El o lăsă în picioare lângă pat și, prinzându-i bărbia în mână, se uită stăruitor în ochii ei.

— Poate nu ne este hărăzit să ne înţelegem. Poate nu trebuie să punem întrebări.

Singurul lucru care mă preocupă… Elise, n-aş vrea ca mâine dimineaţă să regreţi.

Nu-mi pot asuma un astfel de risc. Dacă vei distruge ce există între noi, cred c-ar fi mai bine să plec.

— Nu poţi pleca. Cuvintele fură rostite cu înflăcărare, aproape cu furie. Nu poţi pleca. Îşi strecură mâinile pe sub jacheta costumului şi le prinse la spatele lui, lipindu-și trupul de al lui. Chiar crezi că poţi pleca?

El trase aer în piept, iar şoldurile i se frecară instinctiv de ale ei.

— Nu, reuşi el să răspundă cu o voce îngroșată. Nu pot pleca.

Amintirea a ce se întâmplase după ce Garrick rostise aceste trei cuvinte simple avea puterea să o tulbure, făcând-o să respire sacadat şi să-şi strângă pumnii, chiar şi acum, după câţiva ani.

Trebuia să înceteze, îşi zise ea hotărâtă, aplecându-se din nou asupra calendarului şi a agendei. Nu va ajunge nicăieri dacă va continua să viseze la trecut cu ochii deschişi. Auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se la loc, dar nu îşi ridică privirea.

— Ascultă, Pat, spuse ea încruntându-se, ce se întâmplă dacă amân întrevederea asta cu Burnell până în aprilie? Cât de supărat o să fie?

— Zâmbeşte-i, micuţă stea, şi-ţi va ierta orice. Sunetul vocii groase o făcu să-şi înalţe brusc capul. De uşă se sprijinea un bărbat bronzat, cu braţe musculoase împreunate peste pieptul lat. Soarele adăugase câteva şuviţe de platină părului de un blond-închis, făcând ca ochii căprui să pară şi mai întunecaţi. Era genul de bărbat care atrăgea

a doua privire, ba chiar şi a treia de la femeile pe lângă care trecea pe stradă.

— Max, şopti ea. Sări în picioare ţopăind încântată. Max! apoi i se aruncă în braţe.

— Ellie? Ellie! o maimuţări el râzând când ea îi trase un pumn în umăr.

— Ce cauţi aici? Of, uită ce-am spus. Unde ai fost? Şi de ce naiba n-am primit nicio scrisoare? în patru ani de zile n-ai binevoit să-mi trimiţi nici măcar o împuţită de scrisoare! Niciun bileţel, nicio carte poştală, nici măcar un mesaj prin tam-tam-urile din junglă. Ticălos afurisit!

Dându-i drumul, Max se instala pe scaunul din faţa biroului ei. Elise îl urmă şi, în loc să se aşeze înapoi la locul ei, se cocoţă pe masă, legănându-şi picioarele şi aşteptând nerăbdătoare un răspuns.

— Ţi-am spus unde voi pleca, îi reaminti Max.

— M-ai informat că te duci într-o mică insulă japoneză ca să faci ceva pentru *„National Geographic"*. Nu-mi spune că ţi-au trebuit patru ani ca să termini nişte fotografii pentru un articol.

— Situaţia a scăpat de sub control, replică el cu dezinvoltură. Acum a ajuns o carte.

— Asta e tot? Dispari vreme de patru ani şi tot ce poţi oferi drept scuză e *„situaţia a scăpat de sub control"?*

Nu ştia de ce nu era mirată. Max nu făcuse niciodată nimic convenţional. La începutul carierei de fotograf îşi câştigase reputaţia de a fi un geniu imprevizibil.

Când un subiect reuşea să-i capteze atenţia, lucrările aveau o calitate excepţională. Când subiectul nu-l interesa, nu se deranja nici măcar să se prezinte la lucru. Aplecându-se, Max luă de pe birou plăcuţa cu numele ei şi scoase un fluierat.

— Sunt adânc impresionat. Ai făcut un drum lung din Weiden Street, puştoaico, ştiam eu că mai devreme sau mai târziu te vei sătura să fii doar fotomodel. Arătă cu un gest neglijent spre încăperea în care se aflau. Când au apărut toate transformările astea?

— Imediat după căsătoria cu Garrick. Ştii că m-am măritat?

— Ca să fiu sincer am auzit nişte zvonuri. O fulgeră cu o privire pătrunzătoare. Ai agăţat un peşte mare, nu-i aşa? i-am văzut fotografia prin ziare. Un fel de Heathcliff introspectiv. E tipul care stă întotdeauna cu o mână în buzunar, de parcă nu s-ar abate de la programul lui

încărcat nici dacă întreaga planetă ar sări în aer.

— Nici vorbă de Heathcliff. Mai degrabă un domn Rochester, spuse ea încet. Își ţine mâna în buzunar pentru că are o rană urâtă.

În minte îi apăru imaginea arsurilor îngrozitoare de la mâna stângă a lui Garrick, cicatrice care îi răsuciseră degetele. Durerea începu să i se răspândească prin corp pornind direct din inimă. Scuturându-se ca să scape de clipa de slăbiciune, spuse:

— Mâna stângă i-a fost arsă.

— Ce ghinion. Max îi studie faţa cu atenţie. S-a întâmplat recent? Probabil e încă jenat de ea.

— Nu, rănile sunt vechi. Își strânse buzele zâmbind silit. Nu ştiu cum sau când s-a întâmplat. L-am întrebat o dată, dar a schimbat subiectul şi apoi a refuzat să se lase antrenat în vreo discuţie referitoare la rana lui. Ar trebui să-l cunoşti ca să înţelegi mai bine la ce mă refer.

— L-ai întrebat o dată? Nedumerirea lui Max era evidentă. Parcă n-ai fi tu, Ellie. Ești măritată cu tipul ăsta de mai bine de doi ani nu? – şi nu ştii nimic despre ceva atât de important în viaţa lui?

— Cred că ăsta e și motivul pentru care ne-am despărţit. Se feri de privirea iscoditoare a lui Max. Nu există comunicare. Motivul principal al tuturor căsniciilor eşuate. Sări de pe masă, făcu trei paşi, apoi se roti înapoi spre Max. Nu ştii cât de mult detest treaba asta. Mă enervează la culme să fiu doar un alt exemplu al statisticilor. Nereușita unei căsnicii ar trebui să fie ceva mai personal.

Ar trebui ca fiecare cuplu să-și aibă motivele sale. După o clipă de tăcere, Max spuse:

— Îmi pare rău, puştoaico. Ce ai de gând să faci?

— Am douăzeci şi opt de ani, Max. Își dădu pe spate o şuviţă de păr. Urăsc să creez probleme – îl pun pe Garrick într-o situaţie dificilă, iar Mona m-ar înghiţi de vie, dar vreau ceva mai mult de la căsnicie. Vreau să iubesc un bărbat care să mă iubească la rândul lui.

— Mai bine nu, replică Max cu o voce tăioasă. Nu iubi, Ellie. O să te ucidă.

Ea se mişcă întinzând mâna să-i mângâie faţa. Arăta atât de supărat… de suferind.

— Doare şi acum? şopti ea. Max refuză să se uite la ea şi nu binevoi nici să-i răspundă. Nu era nevoie. Cu toate că Max luase întotdeauna lucrurile în glumă, Ellie ştia adevărul. În ultimii zece ani

Max devenise un bărbat foarte dur. Cinic şi dur, atât de diferit de cel cunoscut pe vremea când crescuseră împreună pe Weiden Street. Pe atunci Ellie, Max şi Annie Seaton petrecuseră împreună aproape fiecare oră a vieţii lor, şi ca urmare Ellie fusese martora iubirii care se născuse între ei. Fusese de faţă şi în ziua când iubirea le fusese pecetluită de căsătorie. Crezuse că era lucrul cel mai frumos şi tulburător pe care îl văzuse vreodată, ştiind în adâncul inimii că Max şi Annie erau făcuţi unul pentru altul.

Dar se părea că inima ei se înșelase, pentru că la numai trei luni după nuntă Annie fugise cu fratele mirelui.

— La început am vrut să-i omor pe amândoi, spuse Max, vocea lui groasă luând-o prin surprindere. Mai târziu mi-am dorit moartea. Am încercat într-un mod cât mai activ să-mi pun capăt zilelor, dar nu trăgându-mi un glonte în cap. Am păşit doar în faţa pericolului ori de câte ori mi s-a oferit ocazia. Ridicându-şi ochii, îi întâlni privirea. Ellie, ai grijă ca fericirea să nu-ţi depindă niciodată de o altă fiinţă omenească. Mai bine îţi tai singură gâtul şi termini o dată pentru totdeauna.

Pe Elise o durea inima să-l vadă aşa, dar ştia că Max nu putea analiza cu obiectivitate evenimentele vieţii lui. Nu putea da timpul înapoi ca să-și dea seama că nu iubirea îl făcuse dur şi cinic. Ci absenţa iubirii. După ce Annie îl părăsise, Max alungase iubirea din viaţa lui, aşa cum căsătoria cu Garrick alungase iubirea din viaţa ei. Al naibii dacă va lăsa să i se întâmple acelaşi lucru.

Nu voia să ajungă plină de amărăciune. Nu voia să-şi petreacă viaţa într-un loc atât de friguros şi singuratic precum cel în care trăia prietenul ei.

— Chiar dacă căsnicia ta nu e perfectă, spuse el, nu te văd dându-te bătută atât de uşor. Nu-ţi stă în fire. Dacă Fane vrea să lămurească situaţia…

— Are o amantă, spuse ea brusc. Era pentru prima oară când rostea cuvintele cu voce tare şi părură să reverbereze prin încăpere. Max se încruntă.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Îi evită privirea stăruitoare. Ba o şi cunosc.

— Haide, Ellie, ce-mi ascunzi?

— Lasă-mă în pace. Auzi timbrul defensiv, bosumflat al vocii ei

şi îl urî din tot sufletul. Max se ridică postându-se în faţa ei.

— Spune tot, Ellie. Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

— Ticălosule! Bine, bine. Acum câteva luni am angajat un detectiv particular. Gata.

Să nu îndrăzneşti să râzi, spuse ea, dar el nu se mai putu abţine. După câteva clipe, zâmbi şi ea fără să vrea. Ştiu, sună ca scenariul unui serial siropos. Dar am făcut-o. Acum am un dosar cu documente compromiţătoare despre soţul meu şi amanta lui. Am fotografii cu ei împreună şi deţin informaţii despre Charis-care contrazice tot ce Garrick mi-a povestit despre ea.

Charis Hayden era soţia lui Walter, cel mai bun prieten al lui Garrick, şi chiar dacă în ultimii doi ani şi jumătate cuplurile se întâlniseră de câteva ori pe săptămână, Elise nu bănuise nimic. Walter însă fusese ceva mai perspicace. În urmă cu câteva luni o părăsise brusc pe Charis. Ieşise pur şi simplu afară din casă, după ce-şi făcuse bagajele, şi se întorsese în oraşul natal. După dezertarea lui Walter, Garrick începu să petreacă tot mai mult timp cu Charis, consolând-o în felul lui pentru pierderea soţului.

— Îmi pare rău, Ellie, spuse Max întrerupând tăcerea. Vrei să-l snopesc în bătaie?

— Nu vorbi prostii, replică ea. Nu m-a durut, iar asta demonstrează cât de puţin a rămas din căsnicia noastră. Nu mai sunt aceeaşi femeie, iar el nu mai e acelaşi bărbat. Cum m-ar putea durea faptul că un străin îşi face de cap cu o altă femeie? îi întâlni privirea sceptică. O.K., sunt tristă, dar sentimentele mele n-au nicio legătură cu Garrick. Sunt tristă pentru iubirea pe care am pierdut-o. Când zâmbi, buza îi tremură, dar numai puţin. Pierderea oricărei iubiri sărăceşte stocul general şi e păcat, pentru că lumea din jurul nostru are nevoie de multă iubire.

Întinzând mâna, Max o trase în braţe şi îi puse capul pe umăr.

— N-am vrut să treci prin aşa ceva, murmură el cu un glas scăzut. N-am vrut să văd vreodată expresia asta din ochii tăi. Îi cuprinse faţa în palme şi o depărta puţin de el ca să-i poată vedea trăsăturile. Trecură câteva clipe, apoi spuse: Bine, bine, am priceput. Acum nu-ţi mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Trebuie să te arunci într-o legătură amoroasă lipsită de sens. Noi doi trebuie să punem la cale ceva cât mai palpitant. Ascultă sfatul unui expert: câteva gâfâieli şi gata, te vei simţi deja mai bine. Elise izbucni în râs.

— Vai, pasiunea pentru mine te lasă fără respiraţie.
— Numai un mort te poate ţine în braţe fără să se simtă excitat, puicuţo. Iar eu n-am murit încă. Aplecând-o peste scaun, începu s-o sărute zgomotos, entuziasmat şi pofticios pe toată faţa, în timp ce ea se zguduia de râs.

CAPITOLUL 2

Garrick rămase în pragul uşii urmărindu-şi soţia sărutată de un străin. Dar ceea ce-l încremeni nu fu faptul că un străin îi săruta soţia. Ci râsul ei. N-o mai auzise niciodată râzând aşa. Cu naturaleţe, liberă, abandonându-se veseliei.

Închizând uşa în urma lui îşi vârî mâna stângă în buzunar şi păşi în încăpere.

Auzind bufnitura, Elise îşi înălţa capul, râsul pierindu-i din cauza surprizei.

— Garrick, ce faci… Dă-mi drumul, prostule, îi spuse ea bărbatului care o strângea la piept. Vocea îi era nesigură. Se ridică cu graţia inconştientă care nu înceta nicio clipă să-l uluiască. Ori de câte ori o vedea mişcându-se, se aştepta ca gesturile ei să aibă ca fond muzical melodii ale unor secole trecute-ceva distins şi erotic.

Elise era înaltă şi zveltă. Nu avea genul de rotunjimi care să iasă imediat în evidenţă, erau mai subtile, înşelător de senzuale. Tenul lăptos îi accentuau ochii de un verde-auriu mărginiţi de gene lungi şi dese. Ochii uşor migdalaţi şi pometii înalţi, combinaţi cu gâtul lung şi subţire, îi conferau înfăţişarea aristocratică a unei prinţese egiptene. Părul lung şi drept era tuns artistic. Iar culoarea castanie îi amintea de cafeaua neagră şi tare.

— Mă bucur să te văd, spuse ea, apoi adăugă după o mică pauză: Nu cred că l-ai întâlnit pe Max… Maximilian Decatur. Max, el e soţul meu Garrick Fane. Când cei doi bărbaţi dădură mâna, Elise se retrase de cealaltă parte a mesei luând loc în scaunul ei. Max e fotoreporter. Probabil i-ai văzut lucrările.

Garrick dădu din cap studiind trăsăturile bărbatului din faţa sa.

— Nu avem acasă o fotografie de a ta rămasă de pe vremea când Elise mai era încă fotomodel? Când Decatur făcu către Elise un gest teribil de vulgar, ea râse. Dar de data asta râsul ei era cel cunoscut. Gutural şi provocator.

— Nu ştiu nici acum cum de m-a convins să fac treaba aia stupidă, bombăni Max.

— Max consideră anormal şi cu totul lipsit de bărbăţie ca un tip să pozeze pentru o fotografie, i-a dat şi un nume: *„Mofturi de băiat frumos”.*

— Bănuiesc că voi doi sunteţi prieteni vechi, spuse Garrick zâmbind. Intercepta imediat privirea schimbară de cei doi. Când Decatur ridică dintr-o sprânceană, Elise se strâmbă cerându-şi scuze în tăcere. După câte se părea bărbatul ăsta era mai mult decât un prieten oarecare. Iar faptul că nu amintise niciodată de el făcea ca totul să fie şi mai enigmatic.

— L-am cunoscut pe Max pe vremea când locuiam cu tatăl meu, spuse Elise.

Ea rareori vorbea despre perioada petrecută cu tatăl ei, iar asta îl duse pe Garrick la concluzia că anii aceia nu fuseseră prea fericiţi. Dar acum era evident că nu fuseseră chiar atât de îngrozitori. Vizitatorul se ridică fără grabă de pe scaun.

— Trebuie să plec, micuţă stea.

— Să nu îndrăzneşti să dispari din nou, spuse ea, ameninţarea din voce fiind foarte reală.

— Nu-ţi fie frică. Te sun diseară. Încântat de cunoştinţă, Garrick, spuse el înainte de a închide uşa de parcă şi-ar fi amintit de el în ultima clipă.

Imediat ce Max ieşi din cameră, Elise îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Garrick. Ori de câte ori se uita la soţul ei îi venea în minte o singură expresie *„stăpân pe sine”*. Părul negru era tuns scurt, iar hainele croite perfect. Ochii, de un albastru-închis, erau destul de întunecaţi ca să fie luaţi drept negri; genul de ochi capabili să vadă şi printr-un zid de cărămizi. Deşi mai înalt ca Max, nu era la fel de musculos. Dar Elise cunoştea mai bine decât oricine forţa de care dispunea Garrick. Nu sărea în ochi, dar era la fel de puternică ca oţelul.

— Micuţă stea? se interesă el înălţând dintr-o sprânceană şi luând loc pe scaunul eliberat de Max. Elise făcu o grimasă.

— O poreclă veche rămasă de pe vremea când eram ferm convinsă că voi deveni star de cinema. El o studie o clipă.

— *„Starbright”*, spuse el. Ţi s-ar potrivi şi acum.

— O… nu. Râse. Mă bucur că nimănui nu i-a trecut prin cap să

asocieze cele două cuvinte: N-aş mai fi scăpat niciodată de numele ăsta. Clătină din cap şi zâmbi politicoasă. Deci, ce faci în această parte a oraşului?

— Am fost să discut cu un client şi, din moment ce eram prin zonă, m-am gândit să trec pe la tine să vorbim despre Mona. Elise gemu acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Îmi pare foarte rău, Garrick. Sperasem că-şi va limita cicălelile doar la persoana mea.

— Mi-a spus că ai acceptat să mergi la petrecere. Lăsându-şi mâinile pe birou, Îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Crezi c-am avut de ales? Garrick izbucni în râs.

— Doar cu certificat medical şi numai dacă ai suferi de o boală periculos de molipsitoare.

— Sau una care să mă desfigureze. Cred că Mona m-ar lăsa în pace dacă în următoarele două săptămâni aş reuşi să devin teribil de urâtă. El clătină din cap.

— N-ai reuşi nici dacă ai avea la dispoziţie două sute de ani.

— Eşti drăguţ, spuse ea murmurând cuvintele automat în timp ce se întorcea spre telefonul ai cărui beculeţ începuse să pâlpâie. Scuză-mă o clipă, spuse ea apăsând pe un buton. Da, Pat? Pat o informă cine o suna, iar Elise îl urmări pe Garrick cu coada ochiului. Cu toate că la suprafaţă arăta la fel de stăpân pe sine ca întotdeauna părea tulburat de ceva, avea aerul unei persoane care nu-şi găseşte locul.

— Spune-i că sunt într-o şedinţă şi roag-o să mai aştepte câteva minute, îi ceru Elise secretarei, apoi se întoarse spre soţul ei. Înţeleg c-ai acceptat să mergi şi tu.

El ridică din umeri.

— Îmi place Mona. În plus, nu-mi pot permite să-mi jignesc una dintre cele mai înfocate admiratoare. De aceea am trecut pe aici. Dacă mergem amândoi e mai logic să luăm *Cessna* şi să plecăm împreună. Elise îşi muşcă buza.

— Nu ştiu ce să spun, Garrick. Mă gândeam să-l iau cu mine pe Max.

El dădu din cap fără să pară surprins.

— Am presupus că nu vei veni singură, aşa că am invitat şi eu pe cineva. Avionul are şase locuri, îi reaminti el.

„Enervant de manierat ca întotdeauna”, îşi zise ea în gând, apoi înălţă din umeri nepăsătoare.

— Bine. De ce nu? Atunci ne vedem peste două săptămâni. Cum el nu se ridică imediat să plece, Elise întrebă: Vrei să discutăm şi despre altceva?

Dând drumul aerului din plămâni, Gerrick răspunse pe un ton şoptit:

— Mai poate aştepta. Se ridică fără grabă şi porni spre uşă, lăsând-o să se întrebe ce însemna privirea ciudată din ochii lui întunecaţi.

Elise stătea într-un fotoliu în faţa căminului ţinând între degete o ceaşcă de cafea. Pielea netedă a braţelor şi mătasea de un galben palid al neglijeului sclipeau în lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

Avusese de gând să-şi petreacă seara căutând prin dosare fotomodelul perfect pentru firma *„Good n Fresh Milk”*, o fată blondă şi mai plinuţă, cineva care să nu arate caraghioasă îmbrăţişând o vacă. Dar revederea cu Max şi discuţia purtată cu el în timpul cinei o împiedicau să se concentreze. Era ciudat acum că reîntâlnirea cu cineva o putea arunca atât de brusc în trecut, făcând-o să se simtă ca pe vremea când îl văzuse ultima oară. Dar reîntâlnirea cu Max însemna ceva mai mult. O trimisese înapoi spre viaţa ei din Weiden Street.

Zâmbi, iar când respiră adânc avu impresia că inhala amintiri în loc de aer. Pe atunci, în vremurile când locuise pe Weiden Street, avusese mari speranţe pentru viitorul ei.

„Într-o zi va ajunge bogată şi faimoasă”, le spunea ea lui Max şi Annie*. „Într-o zi va locui într-o casă fără gândaci. Va avea o curte acoperită în întregime cu iarbă, o curte care nu va şti ce înseamnă scaieţii sau buruienile şi va purta rochii cu etichete din satin nu din plastic”.*

Elise plecase din Weiden Street aşa cum îşi jurase. Plecase atât cu spiritul, cât şi cu trupul, iar schimbarea începută în primii ani ai carierei de fotomodel se completase în anul când se măritase cu Garrick. Se convinsese singură că nu mai rămăsese nimic din fata necioplită, stângace. Dar în momentul când dădu din nou cu ochii de Max realiză că transformările erau doar superficiale, lustrul de rafinament doar o suprafaţă lucioasă. Pe dinăuntru, Elise era încă un material nefinisat.

— Bogată şi faimoasă, murmură ea, pe buze scăpându-i un mic hohot de râs. În anii care se scurseseră de atunci reuşise să acumuleze

o cantitate satisfăcătoare de bogăţie şi faimă. Cum de nu ştiuse că nu-i va fi de-ajuns?

Elise avea doar cinci ani când se mutase cu tatăl ei în clădirea cenuşie, deprimantă, din East Dallas şi îşi amintea foarte vag de perioada când mama şi tatăl ei trăiseră împreună. Cu toate că nu mai ţinea minte exact cum arătaseră pe atunci Jason şi Sharon, copiii mamei ei din prima căsătorie, nu uitase nici acum felul cum o răsfăţaseră sau o torturaseră, în funcţie de toanele în care se aflau.

Singura amintire ceva mai vie era scena în care mama ei striga furioasă la tatăl ei, iar el plângea. La vremea aceea Elise nu avusese de unde să ştie că toate certurile părinţilor ei erau provocate de problemele financiare apărute odată cu concedierea lui Daniel Bright de la compania petrolieră, iar tatăl ei, trecut deja de cincizeci de ani când se născuse ea, era prea aproape de pensionare ca să mai găsească un alt post de conducere. Ştiuse doar că ea şi tatăl ei se treziseră dintr-odată singuri. Câţiva ani mai târziu Elise află că mama ei încercase să o ia cu ea, dar fără să se fi străduit prea mult. Mona renunţase rapid la drepturile ei când la orizont apăruse un alt posibil soţ, mult mai bogat. După cum evoluară lucrurile, se dovedi că lui Albie-nou soţ-nu-i plăcea ideea de a creşte copiii altora, aşa că Mona renunţă la fiica ei cea mică, iar Jason şi Sharon fură trimişi la pensioane. Elise bănuia că plânsese după moartea ei. Un lucru normal pentru un copil de cinci ani. Privind în urmă ajunse la concluzia că se adaptase instantaneu devenind un alt copil din mica ceată de vagabonzi colindând pe Weiden Street.

Erau un fel de pionieri ai copiilor lăsaţi singuri acasă croindu-şi propria lume în împrejurimile din Weiden Street, în timp ce părinţii lor erau la serviciu.

Ca adolescentă, Elise-înaltă, slabă şi dureros de timidă-se lăsase atrasă de alţi trăsniţi, doi proscrişi din vecini. Max era băiatul sensibil, inteligent şi rău. Trăia împreună cu fratele său, Roger, în casa mătuşii lor, Charlotte, situată lângă cea a lui Elise. Roger era un scandalagiu înnăscut, dar în ochii mătuşii Charlotte nu era capabil să facă niciun rău. Max, pe de altă parte, fusese distribuit în rolul de demon, iar din motive cunoscute doar de el, se străduia din răsputeri să onoreze reputaţia de care se bucura. Cealaltă paria a micului cartier se numea Annie Seaton. Frumoasă şi rebelă, Annie purta pe umeri povara unei mame care se prostitua la sfârşit de săptămână. Elise îşi mai amintea şi

acum de agonia din ochii lui Annie când descoperise că mai mulţi membri ai echipei de fotbal a liceului îi vizitaseră mama în grup într-o noapte de sâmbătă.

Elise, Max şi Annie petrecuseră împreună fiecare clipă liberă. Erau o familie, îngrijindu-se unul de celălalt, ajutându-se în momentele dificile şi împreună îşi croiseră visuri despre un viitor mai bun, mai strălucitor.

Apoi, la şaisprezece ani, Elise înflorise pe neaşteptate. Aproape peste noapte picioarele i se lungiseră. Cu toate că nu era o frumuseţe obişnuită, în genul acelora care ajung reginele balurilor de absolvire, avea ceva în ea care-i făcea oamenii să întoarcă capul şi s-o privească până dispărea din vedere. Un ceva anume din ochii ei sau din felul cum se mişca reuşea întotdeauna să atragă atenţia celor din jur şi nu fu nevoie decât de o sugestie a profesoarei de economie ca Elise să pornească pe calea care o va duce la împlinirea viselor de glorie.

— Citeşte câte ceva despre fotomodele, îi spusese doamna Tripp.

Cu obişnuita-i voinţă de fier, Elise făcuse mai mult decât să citească. Aparatul de fotografiat al lui Max şi trusa de machiaj luată de Annie de la mama ei o transformaseră pe Elise într-o tânără frumoasă, sofisticată, cu un portofoliu demn de invidiat de oricare dintre fotomodelele de profesie.

Când Daniel Bright a murit într-un accident, Elise lucra deja de doi ani ca fotomodel la câteva din companiile locale. Pe atunci, Max şi Annie plecaseră amândoi din Weiden Street, iar Elise nu mai avea pe nimeni. Sau cel puţin aşa crezuse. Dar iată că la înmormântarea fostului soţ, Mona apăru cu totul pe neaşteptate, oferindu-i fiicei îndurerate cuvinte consolatoare. Înainte să-şi dea seama prea bine de ce se întâmplă, Elise se trezi cu propria cameră în casa enormă a lui Albie şi a Monei, din University Park.

Elise fusese prea uluită ca să se intereseze de motivele mamei ei, s-o întrebe de ce hotărâse brusc să se ocupe de fiica ei de care se înstrăinase cu mulţi ani în urmă. Până la urmă senzaţia pierderii iremediabile se mai potoli, iar Elise înţelese fără să încerce o suferinţă prea mare că, dacă n-ar fi fost fotomodel, Mona ar fi considerat probabil că era destul de mare ca să se descurce singură în viaţă.

Sejurul ei în casa mamei dură ceva mai mult de un an. Mona divorţase deja de Albie, iar asta însemna că prin casă bântuia un şir

nesfârşit de noi candidaţi. Jason şi Sharon, ajunşi la maturitate şi căsătoriţi, se aflau permanent în casă, iar când nu se certau între ei îşi îndreptau antipatia asupra ei. Cu Trish era şi mai rău.

Produsul căsătoriei dintre Mona şi Albie era o adolescentă care nu suporta să se uite la sora ei vitregă. În orice direcţie s-ar fi întors, Elise dădea peste un alt mic război, aşa că îşi împachetase lucrurile şi se mutase la New York. Venise momentul, se convinsese ea, să-şi încerce norocul în oraşul cel mai crud şi mai palpitant din întreaga lume. Destinul fu de partea ei. În numai trei ani, Elise Adler Bright ajunse fotomodelul cel mai solicitat. Imaginea de calm şi rafinament dăduse rezultate neaşteptate. Dar, fireşte, nu era decât o mască. Una de care până şi Garrick se lăsase înşelat. Privind în urmă, Elise îşi dădu seama că ei doi se întâlniseră într-un mediu artificial. Ea era născocirea artiştilor machiajului şi a creatorilor de modă. Garrick fusese atras de imaginea proiectată, nu de Elise cea adevărată. Dar odată ce rolul îi fusese stabilit nu mai ştiuse cum să spună *„nu sunt eu, e doar un înveliş”* şi, ca să fie sinceră până la capăt, trebuia să recunoască că fusese prea ameţită de senzaţiile trezite în ea de Garrick ca să se gândească dacă relaţia lor se baza sau nu pe realitate. Prima săptămână petrecută împreună, acea săptămână magică după ce se cunoscuseră, fu urmată de o lună de telefoane, de vizite scurte la Dallas sau la New York. Când Garrick o ceruse în căsătorie nu şovăise nicio clipă. Avuseseră o nuntă deosebită şi cumpăraseră o casă foarte frumoasă. Elise pusese bazele unei agenţii şi deveni gazda perfectă a dineurilor de la sfârşit de săptămână. Se putea numi *„căsătoria perfectă pentru cuplul perfect”.* Apoi, în cel de-al doilea an, Elise începuse să-şi dea seama că imaginii *„perfecte”* îi lipsea ceva. Îi lipsea Elise! Viaţa ei era dusă de o altă femeie, de o femeie artificială. Descoperise într-o dimineaţă că tot ce o înconjura, până şi căsnicia ei, nu reprezenta decât o simulare. Ducea o existenţă falsă.

„Am consacrat atâta timp şi energie muncii mele, pentru că acasă nu aveam nimic sau tocmai că acasă nu aveam nimic”.

Dând din cap, se lăsă cu spatele pe scaun. Nici măcar acum nu era prea sigură unde anume greşise. Ştia doar că ea şi Garrick pierduseră ce avuseseră la începutul căsniciei: Iar în clipa când recunoscuse acest adevăr, începuseră şi crizele de singurătate. Zăcea în pat lângă un bărbat pe care nu-l cunoştea cu adevărat, simţind că undeva o aştepta cineva, o persoană care s-o iubească, care să se

bucure de iubirea ei. Pe măsură ce zilele treceau, senzaţia devenise tot mai puternică până ajunse aproape o prezenţă fizică. O simţea şi acum. Simţea cum iubirea care o aştepta încerca să ajungă la ea.

— Mi-ai lipsit, murmură ea în încăperea goală. Mi-ai lipsit toată viaţa.

Înghiţind cu greutate, alungă singurătatea, dojenindu-se, aşa cum o mai făcuse de zeci de ori, că se lăsa în voia unor fantezii de adolescentă. Dar indiferent de câte ori şi-ar fi spus că nu era decât un vis, acesta părea foarte real şi cu cât relaţia dintre ea şi Garrick se deteriorase mai mult, cu atât senzaţia devenise mai puternică. Elise şovăise luni la rând, incapabilă şi cu totul lipsită de dorinţa de a înfrunta fie noile sentimente, fie vechea îndoială şi nesiguranţă. Apoi Walter Hayden făcuse ca adevărul să iasă la lumină. Cu şase luni în urmă, cel mai bun prieten al lui Garrick îşi părăsise soţia, schimbând dintr-odată nu doar o viaţă, ci patru. Walter era bun la suflet, plin de vervă şi uneori prea vorbăreţ. Era exact opusul lui Garrick, dar se împrieteniseră încă din ziua când se cunoscuseră la Facultatea de Drept de la Harvard şi, cum casa familiei Hayden era doar la două străzi depărtare, cele două cupluri se vizitau des.

Deşi Elise nu acordase niciodată prea mare atenţie relaţiei dintre Walter şi Charis, dacă ar fi fost întrebată ar fi afirmat că formau un cuplu model. Se sărutau şi se atingeau în permanenţă. Ba îşi dăduseră şi nume de alint.

— Prea drăguţ ca să fie exprimat în cuvinte, bombăni Elise punându-şi ceaşca goală pe măsuţă, şi prea frumos ca să fie adevărat.

Charis, toată numai feminitate, avea un păr blond de culoarea caiselor şi un nas pistruiat… Era mică de statură, aproape grăsuţă, genul de femeie despre care se spune că ai pe ce pune mâna. Ochii de un albastru-deschis erau de obicei larg deschişi, de parcă lumea din jur ar fi luat-o mereu prin surprindere. Ea n-ar fi arătat deloc caraghioasă îmbrăţişând o vacă. Dată fiind relaţia dintre soţii lor, cele două femei ar fi trebuit să devină prietene, dar nu se întâmplă aşa.

Charis era implicată în operele de binefacere, iar Elise era ocupată cu agenţia ei de fotomodele, aşa că niciuna din ele nu avu timp de lucrurile pe care femeile le făceau de obicei împreună. Şi adevărul fie spus, nici nu existase vreo înclinaţie în această direcţie. Se aflau la poli opuşi atât intelectual, cât şi psihologic. Dar, în ciuda diferenţelor, se purtaseră prieteneşte. Cel puţin până după plecarea lui Walter.

Walter nu scosese niciun cuvânt despre planurile lui. Nu-şi anunţase nici măcar pe cel mai bun prieten, o omisiune care la vremea aceea o uluise pe Elise. Îşi făcuse bagajele şi plecase, însă Charis îl sunase pe cel mai bun prieten al lui Walter şi îl chemase de nenumărate ori.

Garrick începu să amâne întrevederi sociale, ba chiar şi întâlniri de afaceri numai ca să fie cu Charis. Explicaţia fusese faptul că Charis era singurul copil al unor părinţi decedaţi şi nu avea pe nimeni.

— Mincinuni, numai minciuni, spuse Elise adresându-se focului. Detectivul particular pe care îl angajase descoperise că părinţii lui Charis locuiau în Fort

Worth, iar sora ei mai mare avea un apartament la numai zece kilometri de casa familiei Hayden. Elise presupuse că Garrick o minţise ca să poată petrece cât mai mult timp în compania blondei. În rarele ocazii când Garrick nu era cu ea, Charis îi telefona Elisei ca să afle unde îi era soţul, astfel că în timpul uneia dintre aceste conversaţii Elise aflase despre legătura lor.

— Am nevoie de Garrick. Trebuie să vorbesc cu el. Ca întotdeauna, Charis striga de parcă s-ar fi aflat în pragul isteriei. L-am sunat la birou, dar mi s-a spus că nu e acolo. Nu înţeleg… A plecat de aici cu o oră în urmă. A avut timp suficient să ajungă la birou. Elise simţise o senzaţie de greaţă cu totul inexplicabilă.

— A plecat de la tine cu o oră în urmă? întrebase ea cu buzele uscate.

— Ceva mai mult de o oră şi nici măcar n-am putut vorbi cu el în dimineaţa asta. A adormit și n-am mai avut timp. Unde poate fi, Elise? Trebuie să-l găsesc. Sunt pe cale să-mi pierd minţile. N-o să-ţi vină să crezi…

Elise pusese receptorul înapoi în furcă, binecuvântând amorţeala care i se răspândise prin trup și prin minte. Când Garrick se întorsese acasă în seara aceea, Elise nu-l întâmpinase furioasă. Căsnicia lor se baza pe nişte reguli stricte, iar a face acuzaţii răutăcioase azvârlind cu obiecte nu se număra printre ele. Îl întrebase calmă cum decursese călătoria. Iar el îi răspunsese cu acelaşi calm. Îi vorbise despre întâlnirea cu noul client, despre piesa de teatru văzută, despre desert servit la restaurantul lor preferat din Manhattan.

În timp ce-şi lărgea nodul de la cravată în drum spre baie, aminti în treacăt, de parcă ar fi fost un detaliu cu totul lipsit de importanţă, că Charis avea probleme, aşa că se întorsese mai repede ca

să se ocupe de ele. Nu se deranjase să-i spună că se întorsese mai repede cu o zi; nu pomenise nimic despre locul unde își petrecuse noaptea; și nu se deranjase să-i explice cum de știuse Charis unde să-l găsească în New York. Iar Elise nu întrebase și nu se răzvrătise. Dar în noaptea aceea i se întâmplă ceva. De undeva apăru o emoţie fără nume, neliniștitoare, pe care nu putuse s-o înfrunte. Imediat ce încerca s-o găsească și să o analizeze dispărea în inerţie. Nu fu ultima dată când Garrick își petrecu timpul liber cu Charis. Nopţi la rând Elise simţise parfumul celeilalte femei. Nopţi la rând o sunase oferindu-i o scuză penibilă pentru întârziere.

Auzindu-i minciunile, știind că se culca cu Charis, situaţia deveni clară pentru Elise. Căsnicia lor se terminase, o bănuia demult, dar nu făcuse nimic. Așteptase ceva mai substanţial, ceva pe care să poată pune degetul și să spună „Gata! Până aici”. Cu trei luni în urmă, când îi explicase lui Garrick că voia o despărţire, nu avură loc niciun fel de certuri sau strigăte. Un timp îndelungat el nu spuse nimic. Stătuse lângă cămin cu spatele la ea, ţinându-și mâna stângă în buzunar.

În cele din urmă se întorsese și, după ce-o informase că-i respecta decizia, îi spusese că dacă dorea o despărţire legală îi putea recomanda un avocat competent, cineva care să se ocupe de interesele ei.

Elise nu prea știuse la ce să se aștepte. Poate un pic de regret. Un pic de furie.

Dar fusese sigură că oricare i-ar fi fost reacţia, Garrick s-ar fi purtat civilizat, pentru că mai presus de orice Garrick era un bărbat manierat.

— Atât de manierat! Atât de stăpân pe sine! rosti ea lăsându-și capul pe spătarul scaunului. Amintirile o stoarseră de puteri, dar o calmară. Poate o calmară prea mult. Pe masă ar fi trebuit să fie o sticlă goală de whisky, își zise ea cu un zâmbet trist. Înfăţișarea ei ar fi trebuit să poarte urmele deznădejdii. Moartea unei căsnicii ar fi trebuit urmată de un parastas, de bocete, de smulsul părului de pe cap, de lovituri în piept. De ceva palpabil. Elise îi spusese lui Max că era tristă din cauza iubirii pierdute, dar era și mai tristă că pierderea provocase atât de puţină suferinţă.

CAPITOLUL 3

Garrick stătea în mașină cu un braţ sprijinit de volan și se uita la

faţada clădirii.

De o oră nu făcea altceva decât să se uite ţintă la casă, retrăind evenimentele vieţii lui, gândindu-se la schimbările şi traumele pe care le avusese de îndurat, îşi amintea de vremurile când le făcuse faţă fără probleme. Şi de ce, când nu reuşise.

Nu putea sta acolo toată noaptea. *„Du-te și termină odată”*, își spuse el.

Elise deschise uşa la numai câteva clipe după ce o sună.

— Garrick, prostule, spuse ea zâmbind. Nu trebuie să suni. Poţi intra oricând. E şi casa ta. Privirea din ochi îi contrazicea cuvintele. Îşi dădu seama că nu era încântată să-l vadă, iar degetele mâinii din buzunar i se încleştară instinctiv.

Purta pijama galbenă pe care i-o cumpărase în timpul unei călătorii de afaceri în San Francisco. Ca întotdeauna arăta frumoasă şi calmă. De neatins. De neînţeles.

Urmând-o în sufragerie, Garrick se opri în prag și se uită în jur. De la despărţirea lor se întorcea în casă pentru prima oară. Încăperea părea confortabilă, la fel ca restul casei, dar avusese mereu impresia că totuşi ceva nu era în regulă, deşi nu reuşise să spună niciodată ce anume. Poate tocmai faptul că părea prea perfectă?

Din clipa când intrase în casă, Garrick nu scoase un cuvânt și cu toate că nu fusese niciodată un om prea vorbăreţ, tăcerea lui începea s-o facă pe Elise să se simtă mai agitată ca de obicei, oarecum în defensivă.

— Vino să stai lângă foc, zise ea. În seara asta e mai răcoare. Vrei o cafea?

Dar Garrick se aşeză pe celălalt fotoliu din faţa focului numai după ce-i aduse ceaşca şi o reumplu pe a ei. Rămase o vreme sorbindu-şi cafeaua şi uitându-se la flăcări, apoi îşi înălţă capul ca să-i prindă privirea.

— A trecut destul timp de când ne-am despărţit, spuse el încet. Cred c-ar trebui să discutăm despre pasul următor. *„Oare Charis insista s-o ia de nevastă?”* se întrebă Elise. După informaţiile primite de la detectivul particular, Garrick nu era ultima ei achiziţie. O clipă Elise se simţi tentată să-şi avertizeze soţul în legătură cu noua lor iubire-nu-i plăcea ideea de a-l vedea cât de curând în situaţia lui Walter –, dar se abţinu. Garrick era capabil să-şi poarte singur de grijă.

Ridicându-şi capul, îl observă, studiindu-i faţa, şi îşi dădu seama

că aştepta un răspuns din partea ei.

— Da, presupun c-ai dreptate, zise ea. Tu eşti expertul în legi. Ce propui?

— Un consultant în problemele de căsătorie, replică el imediat. M-am interesat şi am făcut o listă pentru tine. Le-ai putea da un telefon ca să vezi cu care dintre ei te-ai putea înţelege. Ea se încruntă.

— Nu ştiu, Garrick. Adică, îmi dau seama că aşa se procedează… şi e lucrul la care prietenii se aşteaptă, dar credeam că o despărţire legală va aduce o… Nu ştiu. Am crezut că va avea acelaşi rezultat pentru amândoi.

Sprâncenele lui negre se împreunară.

— Acelaşi rezultat? Ce anume ar fi trebuit să rezolve această despărţire?

— Ştiam că nu pot înainta pur şi simplu actele de divorţ. Îşi umezi buzele când tensiunea neaşteptată dintre ei păru să crească şi mai mult. Ar fi fost prea… prea brusc. Prea curând. Oamenii ar fi presupus că s-a întâmplat ceva urât între noi.

N-am intenţionat asta. N-am vrut să provoc necazuri sau să te fac să te simţi jenat. Aruncându-i o privire întrebătoare, continuă: Un consultant în probleme de căsătorie te va ajuta să ieşi cu faţa curată?

— Nu ţi-am propus aşa ceva de dragul prietenilor noştri sau a feţei mele, spuse el pe un ton plictisit. M-am gândit c-ar putea duce la o posibilă împăcare.

Veni rândul lui Elise să-l studieze pe Garrick. Ce fel de joc mai era şi ăsta? Pretindea că încerca să salveze căsnicia lor numai ca să aibă ce povesti la club? Ca să stârnească simpatia şi înţelegerea celorlalţi membri? Le va putea spune prietenilor c-o implorase să-i mai dea o şansă, dar ea se împotrivise.

Genul ăsta de meschinărie nu-i semăna deloc lui Garrick, pe de altă parte, însă, Elise era foarte simpatizată de prietenii şi cunoştinţele lui de afaceri. Se temea probabil că-i vor face zile fripte lui Charis, când vor afla că divorţul era în parte din vina ei. Dacă ar fi jucat rolul soţului alungat căutând consolare în braţele lui Charis, toată lumea, cu excepţia lui Elise fireşte, va ieşi cu faţa curată.

— Nu cred, Garrick, spuse ea calmă. Aşa ceva ar amâna rezolvarea situaţiei. Trebuie să recunoaştem-crede-mă, ştiu cât este de greu –, dar trebuie să recunoaştem că nu mai merge. Undeva am greşit. Îţi dai seama că nu ne-am certat niciodată? N-am avut nicio ceartă

adevărată. Nici măcar n-am ridicat vocea unul la celălalt.

Clătină din cap nedumerită.

Un indiciu destul de logic că un lucru nu e aşa cum ar trebui să fie.

Ridicându-se brusc în picioare Garrick îşi împinse mâna în buzunar şi se duse în faţa căminului.

— Vrei să divorţezi pentru că n-am ţipat la tine?

Să fie şi asta o parte a jocului? Şi dacă da, cum ar fi trebuit să reacţioneze? Care erau replicile ei? Ar fi trebuit să uite momentele când văzuse în ochii lui emoţia abia ascunsă, un fel de forţă puternică, dar reţinută? Nemulţumirea, frustrarea sau furia, indiferent ce-ar fi fost, fuseseră păstrate într-un loc secret, departe de persoana cu care ar fi trebuit să împartă totul. Nu-i permisese niciodată, nici măcar o singură dată, părţii întunecate din el să iasă la suprafaţă. Elise ştia de mult timp că înăuntrul lui vibra ceva exploziv, dar nu i se permisese niciodată să se apropie suficient ca să-i identifice natura. Trăgând adânc aer în piept, îşi reaminti că trebuia încă să-şi păstreze calmul. Dar nu mai avea mult de aşteptat.

— Nu te învinovăţesc de nimic, spuse ea cu grijă. Nici măcar nu vorbesc despre tine. Mă refer la noi ca la un cuplu. Între noi lipseşte ceva subtil, dar absolut necesar. Am pornit-o cu stângul. Iar acel ingredient lipsă a făcut ca totul să meargă pe dos. Se mişcă spre ea cu paşi rari, iar când se opri se uită în jos la ea.

Buzele puternice schiţară un zâmbet ciudat.

— Chiar totul, Elise? întinse mâna şi îi aranja o şuviţă de păr după ureche. Totul?

Elise reacţiona la atingerea lui, la apropierea lui chiar înainte să o ridice în picioare. Era prudentă, dar şi dornică, şi spre marele ei necaz mai mult dornică decât prudentă. Se întâmpla mereu la fel. Fascinaţia reciprocă, instantanee, era primul lucru care o atrăsese încă de la început, iar în clipa când o atinse, prudenţa fu dată uitării.

— A trecut mult timp, murmură el cu glas îngroşat. Prea mult, Elise.

„Mult prea mult”, fu ea de acord în gând. Îl dorea cu disperare. Tânjea după mângâierile lui. Voia să simtă din nou acele senzaţii pe care doar el i le putea trezi. Când de pe buze îi scăpă sunetul răguşit al plăcerii ştiu că Garrick îi recunoscuse reacţia. *„Normal c-o recunoscuse”*, îşi zise ea. Când fusese în stare să-i ascundă ceva? Buzele

lui îi cuprinseră gura, iar mâna dreaptă îşi croi drum pe aub straturile de mătase spre sânul ei şi ca întotdeauna atingerea lui era agonizant de erotică. Garrick ştia foarte bine cum să-i trezească pasiunea. Fără vreun efort deosebit, o putea face să vibreze de senzaţii tulburătoare din creştet până în tălpi. Patima nepotolită îi cuceri întreg trupul, iar Elite îşi dădu seama că genunchii îi erau pe cale să-i cedeze. Garrick se mişcă odată cu ea, lăsând-o pe podea. „*Nu se putea întâmpla. Nu se putea întâmpla*”, îşi spuse ea.

Elise gemu în gura lui deschisă, luptându-se cu emoţiile copleşitoare cum nu se mai luptase niciodată în viaţa ei. Iar într-o clipă de pură disperare şi-o imagină pe Charis, pe Charis cu Garrick, iar Garrick lăsând-o la podea.

— Nu. Gemu din nou şi-l împinse înnebunită, ridicându-se în picioare.

Făcu câţiva paşi nesiguri şi se prinse de spătarul scaunului ca să poată rămâne în picioare. Pentru câteva clipe, în încăpere nu se auzi decât sunetul, incredibil de puternic, al respiraţiei ei gâfâite. Apoi, din fericire, îşi recapătă stăpânirea de sine.

— E greu. Se opri şi-şi drese vocea. Puterea obişnuinţei. Se răsuci încet să-şi înfrunte soţul. După cât de eficient ai reuşit să mi-o dovedeşti cu câteva minute în urmă, nu totul a fost o greşeală. Dar oricât de minunat ar fi să fac dragoste cu tine şi oricât de mult mi-aş dori-o acum, nu e destul. Vocea îi era încărcată de regrete. O relaţie oarecare se poate baza doar pe sex, dar nu şi o căsnicie.

El stătea nemişcat, trăsăturile arătându-i de parcă ar fi fost dăltuite în piatră. Nu făcu niciun gest şi nu spuse nimic, liniştea prelingându-se atât de mult că degetele lui Elise se încleştară de nervozitate. În cele din urmă Garrick îşi înălţă umerii de parcă l-ar fi durut.

— Nu. Cuvântul sună aspru şi tăios. Nu, presupun că ai dreptate.

Se întoarse să plece, iar emoţia din ochii lui o zăpăci complet. Arăta pierdut şi singur. Atât de singur! Fu cât pe ce să-l roage să petreacă noaptea cu ea. Şi trebui să-şi muşte limba ca să n-o facă. N-ar fi schimbat nimic. Poate Garrick era la fel de trist ca şi ea din cauza căsniciei ratate, a iubirii pierdute.

Trebuia ca amândoi să depăşească acest moment şi să-şi ducă viaţa mai departe. Iar singurul lucru pe care îl puteau face acum era să pornească spre viitor având trecutul drept ghid. Trebuia să evite

greşelile trecutului.

Dar nu recunoscuse deja că nu ştia unde anume greşise? Oare Garrick ştia? Cum se putea ca vreunul din ei să ştie ceva, când nu-şi vorbiseră niciodată? Şi asta fusese probabil greşeala cea mai mare.

— Garrick? auzindu-i vocea se opri, dar nu se întoarse.

— Data viitoare, spuse ea încet, când vei găsi pe cineva la care crezi c-ai putea ţine vorbeşte-i. Nu te ascunde. Spune-i ce te frământă, împarte cu ea ce se află înăuntrul tău. Tot fără să se întoarcă, Garrick replică:

— Un sfat bun, Elise. Îţi recomand să-l pui şi tu în aplicare.

„Nu trebuia să-şi facă griji în această privinţă", îşi zise ea când uşa de la intrare se închise. Odată ce-l va găsi pe cel a cărui iubire o aştepta, îi va dărui totul. Va cunoaşte fiecare părticică a minţii ei, a sufletului şi a inimii ei... nu doar a trupului. Pentru că bărbatului care o va iubi nu-i va putea da mai puţin decât tot ce avea.

Garrick strângea volanul cu amândouă mâinile, iar umerii îi erau încordaţi şi gâtul ţeapăn. Se îndrepta spre hotelul la care locuia de la despărţirea lor. Câteva secunde mai târziu, instigat de un fel de spirit războinic, trecu brusc peste două benzi de circulaţie, atrăgând fluierături din partea câtorva şoferi întârziaţi pe drumuri. Apoi găsi ieşirea de pe autostradă şi viră spre ea.

Nu era dispus să înfrunte camera goală a unui hotel. Nu putea găsi niciun motiv să se întoarcă în locul unde nu-l aştepta nimeni şi nimic. Conduse fără ţintă cam vreun sfert de oră, hoinărind printr-o porţiune a oraşului care îi era necunoscută şi, după cum arătau locurile, nici nu era genul de cartier pe care să-l fi dorit să-l cunoască. Cu excepţia a două sau trei cluburi cu neoane chemând abia pâlpâind clienţi inexistenţi, strada era mărginită de clădiri joase şi întunecate, construite probabil înainte de inventarea cuvântului zgârie-nork

Opri maşina pe o parte a străzii, coborî şi o încuie, vârând cheile în buzunar şi pornind pe trotuarul îngust, denivelat. Nu se gândea la vreo destinaţie anume.

Voia doar să se plimbe. Vizita la Elise îl lăsase plin de neastâmpăr, tulburat de emoţii mult prea familiare. Furie! Ranchiună! Amărăciune! Şi ca întotdeauna, o dorinţă nebună care îi sfâşia măruntaiele.

În timpul ultimelor luni, pe parcursul nenumăratelor nopţi fără somn, Garrick se zvârcolise într-un pat străin, chinuindu-se cu imagini

ale trecutului, în seara asta, noaptea lungă care îl aştepta i se păru de nesuportat.

Se va plimba până va începe să se simtă din nou calm. Până se va elibera de imaginea ei, de sunetul vocii ei, de mirosul parfumului ei. Până nu-i va mai simţi părul pe faţă, sânii tari sub degete. Până prezenţa ei se va estompa şi va reuşi cât de cât să şi-o scoată din inimă. Să şi-o scoată din inimă? Ideea îl făcu să râdă cu voce tare, iar sunetul răsună neaşteptat de puternic pe strada cufundată într-o beznă aproape totală, făcând ca un beţivan din apropiere să-şi fluture mâna, râzând la rândul lui. Credea într-adevăr că va reuşi vreodată să se elibereze de ea? Chiar dacă s-ar întoarce în timp la începuturile legăturii lor, ştiind ce ştia acum, tot nu s-ar schimba nimic. Nu existase altă alternativă. Stătea scris în cartea cine ştie al cărui zeu răzbunător ca ea să-i fie obsesia permanentă. Că va fi orbit pentru totdeauna de focul ei. Şi sincer vorbind, dorea oare să se elibereze?

se întrebă el când asupra străzii se lăsă o ceaţă fină Dacă ar putea şterge din memorie fiecare clipă petrecută cu ea, dacă ar putea elimina felul numărăta când râdea, căldura trupului când făceau dragoste dimineaţa, dacă ar putea îndepărta din viaţa lui tot ce-i amintea de ea, ar face-o?

Nu. Pentru că dacă ar îndepărta acele părţi din el, care erau devotate dorinţei de a fi cu Elise, n-ar mai rămâne nimic. Garrick Hewitt Fane ar înceta să mai existe.

Întinzând mâna să-şi maseze muşchii înţepeniţi ai gâtului, se întrebă când anume, în cei doi ani şi ceva de când erau împreună, începuse să-i poarte ranchiună pentru că o dorea atât de mult? Resentimentul nu existase de la început, chiar dacă ştiuse că nu-l iubea, că nu-l va iubi niciodată aşa cum o iubea el. La început fusese doar surpriza minunată, miracolul că găsise femeia care să-i împlinească nevoile într-un mod atât de complet, o femeie pe care nu mai spera s-o întâlnească. Să fi fost cu numai trei ani în urmă? Existenţa lui dinainte de a o fi cunoscut-o pe Elise i se părea o cu totul altă viaţă.

În ziua când dăduse cu ochii de ea, Garrick sosise de curând la New York pentru o întrevedere cu un nou client. Edward Frost, un bătrân de optzeci de ani, fusese arestat pentru că-şi atacase nepotul de treizeci de ani.

Garrick îşi câştigase reputaţia de avocat strălucit încă din primii

ani ai carierei, ca urmare a unui proces senzaţional. Deşi nu-i plăcea să se afle în lumina reflectoarelor, cunoştea puterea dată de notorietate, faptul că-i aducea cazuri deosebite, importante în sensul c-ar fi fost prezentate pe larg în presă sau că l-ar fi îmbogăţit. Notorietatea îi aducea cazuri care urmau să fie primul pas în schimbarea unor legi nedrepte. Era modul lui de a lupta pentru lucrurile în care credea. Iar cazul *„Frost”* era unul în care credea. După arestarea lui Frost, nepotul său ceruse Curţii să-l declare inapt pentru proces. Acceptase să-şi retragă acuzaţiile dacă Edward Frost va merge într-un spital de boli mintale.

La numai câteva minute după ce-l întâlni pe bătrân, Garrick se convinse că era perfect sănătos la minte. Încăpăţânat, supărăcios, uneori chiar enervant, dar în niciun caz nebun. Domnul Frost susţinea cu o emfază surprinzătoare că era dreptul lui constituţional să facă închisoare pentru că-şi atacase nepotul. Îl atacase, spusese el, dar era bucuros că o făcuse şi era dispus să plătească pentru fapta reprobabilă. În joc era mândria lui şi nu suporta ideea c-ar putea fi declarat incompetent, că nepotul său va pune mâna pe mica lui avere.

Garrick trebuia să demonstreze că Edward Frost nu era ţicnit, ci doar meschin. Nu avea nicio îndoială că va câştiga procesul. Îl înţelegea pe bătrân şi se simţea calificat să le explice juraţilor sentimentele şi acţiunile lui.

În ziua aceea, ziua în care o întâlnise pe Elise, Garrick se întorcea la hotel, gândurile fiindu-i îndreptate spre întrevederea recentă cu clientul lui, iar pentru o clipă crezu că nimerise într-o altă clădire. În cele patru ore cât lipsise, cineva mutase în hol o întreagă junglă. Bananieri-cu tot cu banane ferigi, tufişuri de bambus, două maimuţe, plus un gheopard în carne şi oase. Iar dincolo de jungla falsă tronau fotoliile cu tapiserii din catifea roşie. Iar atunci o văzu. Din clipa când se uită la ea, ştiu imediat că nu frumuseţea ei ieşită din comun îl lăsase fără grai. Era felul cum îl privea, de parcă l-ar fi văzut numai pe el, de parcă toată viaţa ar fi aşteptat această clipă. Atracţia instantanee îl străbătuse ca o undă de şoc, aducând cu ea o explozie de fericire atât de intensă, atât e vie şi suavă, că-l zguduia până în străfundurile sufletului. Se simţise învăluit de o senzaţie stranie.

Era ca şi cum ar fi fost legaţi nu numai sentimental, dar şi fizic... De parcă sângele ei ar fi curs prin venele lui, gândurile prin minte, iar simţămintele i-ar fi întărit tot corpul.

În mod cu totul incredibil, luând-o în el, absorbindu-i esenţa de la distanţă, nu-i dilua cu nimic propria personalitate. Deveni chiar mai sigur de sine decât fusese vreodată, decât sperase să fie. Uitându-se la ea, ştiu în sfârşit cine anume era Garrick Fane. Timp de o săptămână, trăise cu impresia că găsise ceva extraordinar, ceva aproape de perfecţiune. Garrick nu crezuse niciodată în basme, iar după moartea surorii lui încetase să mai creadă în miracole. Dar era convins că, fără să fi căutat anume, dăduse peste o femeie cu totul deosebită.

O crezuse până în clipa când făcuseră dragoste pentru prima oară. Crezuse până în clipa când ea închisese ochii imediat ce o atinsese.

Garrick avusese doar douăzeci de ani când suferise arsurile la mână. Un tânăr optimist, plin de viaţă, la fel ca oricare altul. Nu fusese niciodată înfumurat, nici înainte şi în niciun caz după accident. Se simţea însă îndreptăţit să presupună că va fi acceptat aşa cum era. În fond, putea încă să-şi folosească mâna, îşi zise el şi cel puţin era în viaţă. Chirurgii care se ocupaseră de mâna lui făcuseră tot ce le stătuse în putinţă, iar Garrick era satisfăcut de eforturile lor.

Apoi văzu felul cum îi reacţionară părinţii la vederea cicatricelor şi acela fu momentul când începu să se retragă în sine. Începu să urmărească oamenii, observându-le reacţia, mai ales a femeilor cu care se întâlnea. Remarcase cum se prefăceau că nu se uitau la mâna lui, cum strângeau din dinţi când le atingea.

Maturizarea începută cu moartea surorii lui fu completată de oamenii lipsiţi de bun-simţ. Adevărul, ca de altfel toate adevărurile, fu dureros, dar Garrick se obişnui. Ajunse să accepte faptul că pe lume existau oameni, printre care se numărau şi propriii părinţi, cărora mâna lui deformată le stârnea scârbă şi repulsie. Cinismul îl făcu mai puternic. Destul de puternic, crezuse el, ca să rămână singur. Dar apoi o găsi pe Elise şi se convinse că ea va fi altfel. Amploarea simţămintelor trăite în acea zi în holul hotelului din New York îl făcuse să creadă că Elise îl va accepta aşa cum era, în întregime, chiar şi mâna cu degetele chircite. În prima noapte petrecută împreună, aflase adevărul când o văzuse închizându-şi ochii ca să-şi alunge imaginea Ceva fragil, ceva ce abia începuse să înmugurească, se ofili şi muri frângându-i inima.

Când Elise închidea ochii, nu-l mai putea vedea, nu-i vedea rănile mâinii. Iar ea întotdeauna închidea ochii. Întotdeauna. După un timp începu să se întrebe pe cine vedea când închidea ochii. La cine se

gândea?

Ar fi trebuit să pună capăt imediat legăturii lor. Ar fi trebuit să se ţină cât mai departe de ea. Dar nu putuse. Chiar dacă ştia ce simţea pentru el, nu reuşise să şi-o alunge din minte. Avea prea mare nevoie de ea.

Amărăciunea îl ardea pe dinăuntru, chinuindu-i inima, dar hotărâse că, indiferent de consecinţe, Elise Bright va fi a lui. Îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el, iar dacă prefera o atingere anonimă în întuneric, atunci să fie. Soţia lui nu va duce lipsă de nimic. Elise se va bucura de cel mai grozav sex din întreg statul Texas.

După nuntă, Elise se integrase foarte bine în lumea lui jucând la perfecţie rolul soţiei devotate, iar uneori Garrick reuşea chiar să se păcălească singur crezând că erau cuplul perfect, fericit, pe care îl credea toată lumea. Apoi, în timpul celui de-al doilea an al căsniciei, totul se schimbă. Cu toate că amândoi făcuseră greşeli, acestea nu erau decât simptome ale problemelor mult mai complicate existând între ei, o prăpastie care se lărgea devenind tot mai adâncă cu fiecare zi.

Pasiunea era la fel de puternică ca la început – poate chiar mai puternică –, dar dintr-odată pentru ea nu mai fu destul. Voia să-l părăsească.

Blestemat să-i fie sufletul, voia să-l părăsească. Câteva ore mai târziu, când Garrick intră în camera lui de la hotel, nu se mai obosi să aprindă lumina.

Lărgindu-şi nodul de la cravată, traversă camera şi trase draperiile de la fereastră, permiţând luminilor oraşului să pătrundă în încăpere. După ce-şi scoase jacheta umedă, îşi turnă un pahar de scotch, întoarse un fotoliu spre fereastră şi se trânti în el. Plimbându-se prin ploaia măruntă care urmase ceţii, Garrick reflectase la deziluziile şi la amărăciunea care apăreau şi dispăreau în relaţia lui cu Elise. De altfel erau amintirile cele mai uşor de înfruntat. Acum, privind în gol în întuneric, evocă cu totul alte amintiri, cele care îi transformaseră nopţile într-un infern. O văzu zăcând goală în patul lui, trupul lucindu-i de patima dorinţei, dorinţă stârnită doar de sărutările şi atingerea lui. Auzise de prea multe ori cuvintele rostite cu voce răguşită, cuvinte care nu minţeau spunându-i că nimeni n-o putea trezi la viaţă aşa ca el. Iar trupul îi era un ecou al cuvintelor mişcându-se sub buzele lui, vibrând sub limba lui, sub întregul lui corp.

Stând în întuneric, se lăsă pradă amintirilor, iar când la răsărit

apărură primele raze ale soarelui revărsându-se deasupra şi în jurul clădirilor înalte din Dallas, Garrick se afla tot prăbuşit în fotoliu, cu privirea aţintită spre fereastră, continuând să bea. Noaptea lungă, bătălia dusă în beznă îi tociseră suferinţa, aducând un fel de pace, iar odată cu ea apăru şi o hotărâre.

Elise credea că totul se terminase. Credea că putea pune capăt acestui mic episod din viaţă, trecând mai departe ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic important. Ei bine, se înşela. Nu se terminase. Nu se va termina niciodată.

Dacă trebuia să lupte, atunci va lupta. Dacă vor ajunge să se urască, nu-i nimic.

Dacă va trebui să o urmeze în iad şi s-o tragă afară, o va face bucuros.

Dar nu-i va da drumul niciodată.

CAPITOLUL 4

Elise bătea plină de neastâmpăr cu degetele în volan, aşteptând ca încă unul dintre numeroasele semafoare întâlnite în drum să-şi schimbe lumina în verde.

„E o tâmpenie”, îşi zise ea pentru a mia oară. O tâmpenie inimaginabilă.

De două săptămâni de când acceptase să plece cu Garrick şi cu *„prietenul”* ei la petrecerea dată în onoarea Monei, Elise nu făcuse altceva decât să regrete hotărârea luată. Îşi scormonise creierii încercând să găsească o explicaţie gestului ei. Deşi nu dorea ca între ea şi Garrick să existe vreun sentiment de animozitate, era oare necesar să se afle în compania lui şi a amantei? Ce mama dracului încerca să demonstreze cu asta şi cui?

Acum era prea târziu să dea înapoi. Cu două săptămâni prea târziu. Max o aştepta. Garrick şi Charis erau probabil deja în drum spre aeroport.

Garrick şi Charis! După câteva clipe încetă să mai strângă volanul şi îşi mişcă degetele amorţite. Va trebui să facă un efort şi să se obişnuiască de pe acum să audă cele două nume pronunţate împreună.

Ceea ce simţea, senzaţia că lumea din jur îşi cam pierduse sensul nu era altceva decât rămăşiţele unui obiect. Era ca şi cum ar fi vândut o casă. Chiar dacă devenise prea mică, nu te puteai împiedica să nu te gândeşti că-ţi aparţine, l-ar fi ciudă şi s-ar simţi poate scandalizată

descoperind că noii proprietari smulseră narcisele îngrijite cu atâta drag înlocuindu-le cu un gard viu.

Timpul va anihila orice urmă a sentimentului de posesiune, se asigură Elise când semaforul trecu în sfârşit pe verde.

Luând-o pe Loop 12, începu să caute magazinele *„Bobo's Fried Chicken”* şi *„Catfisch”*. care, după spusele lui Max, se aflau lângă actuala lui locuinţă. Zărind în cele din urmă clădirea cenuşie, sumbră, a restaurantului şi a motelului cu pereţii zugrăviţi în roz, pe buzele ei flutură un zâmbet amuzat. *„Dragul şi nebunul de Max!”* îşi zise ea intrând cu *Mercedesul* ei alb în parcare. Numai el putea alege locul cel mai sordid din oraş. Conducând încet, se uită la numele de pe uşile maronii cu vopseaua aproape ştearsă, iar peste câteva minute parcă în spaţiul liber din faţa numărului 27. Dar înainte să oprească motorul, Max ieşi deja afară ducând pe umeri sacul lui de voiaj. Când se aşeză pe scaunul de lângă ea, Elise se uită la el cu ochi mari şi îşi clătină din cap.

— Locul ăsta e o adevărată bijuterie, nu? Te-ai chinuit nu glumă să găseşti un motel atât de nasol. De ce te instalezi mereu în locuri unde mi-e frică să pun piciorul chiar şi ziua în amiaza mare? Și să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu-ţi poţi permite ceva mai bun. Fotografiile trebuie să-ţi fi adus o avere.

El aruncă o privire peste umăr.

— Ce ai împotriva motelului „*Palms*”? E plin de personalitate ca şi oamenii care locuiesc aici. Câteva feţe extrem de interesante. Dacă aş sta într-un hotel de lux, n-aş întâlni decât oameni aflaţi în cealaltă parte a scării sociale, cât mai aproape de vârf, oameni care îşi dau toată silinţa să scape de orice urmă lăsată de experienţa vieţii asupra trăsăturilor lor dornici să arate ca o pagină goală.

Oamenii de aici îşi au vieţile întipărite pe chip. Când Elise ieşi din mica parcare, el adăugă:

— Arăţi foarte elegantă. Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Sper să fi tras concluzia greşită. Sau m-ai transferat pe partea cu pagini goale?

— Prostuţo. Mi-aş putea petrece doi ani fotografiindu-te şi tot n-aş reuşi să-ţi imortalizez pe peliculă toate expresiile feţei. Mă refeream la costumul tău şic. Se potriveşte foarte bine cu ochii de pisică. Lăsându-şi o mână pe coapsă, Elise îşi trecu degetele peste mătasea costumului-pantalon de un albastru-verzui.

— L-am îmbrăcat pentru Mona. Scumpa mea mama ar fi mult

mai fericită dacă mi-aş fi continuat cariera de fotomodel, dar cum nu sunt dispusă să merg atât de departe ca să-i fac pe plac, mă îmbrac ca să impresionez, un fel de premiu de consolare.

— Îhm, cum să nu.

— Ce fel de ton mai e şi ăsta? Ce vrei să spui?

— Toată lumea se împopoţonează în hainele cele mai sexy numai ca să-şi impresioneze într-un fel mama, spuse el. Haine care n-au nicio legătură cu soţul tău abătut de la calea cea dreaptă. Te cred. Cum să nu. Nu mi-ai explicat nici acum de ce plecăm împreună cu Garrick şi cu vrăbiuţa lui. Se opri, iar Elise îi simţi privirea pătrunzătoare îndreptată asupra ei analizând-o fără milă. Nu încerca să mă duci de nas, Ellie. Poate că arăţi ca o tipă de succes din New York, dar pe dinăuntru eşti tot fata din Weiden Street. Nu eşti făcută pentru jocurile rafinate ale societăţii mondene. Ea deschise gura ca să dea explicaţiile de rigoare, apoi se răzgândi brusc şi clătină din cap neajutorată.

— Da, ai dreptate. Nu mă refer la aluzia ta c-aş fi făcut un efort deosebit să arăt sexy, ca Garrick să-şi dea seama ce pierde, ci la faptul că nu-mi place lumea mondenă şi nu ştiu de ce am fost de acord cu excursia asta în patru. Sinceră să fiu, habar n-am. După un moment de tăcere, Max replică:

— Acum două săptămâni, în biroul tău, mi-ai spus că nu mai există nimic între tine şi Garrick. De atunci ne-am întâlnit de vreo cinci ori şi-am vorbit la telefon aproape în fiecare seară. Ştii cât de des îi pomeneşti numele? Reuşeşti să aduci vorba despre el chiar şi când ne lansăm în discuţii-maraton despre vremurile de odinioară. Elise se încruntă.

— Unde vrei să ajungi? De ce îi dai atâta importanţă? Garrick e unul dintre cei mai inteligenţi bărbaţi pe care îi cunosc. De ce nu l-aş cita, adică, ştii tu, să-i repet părerile şi concluziile. Nu te mai uita aşa la mine! îi ceru ea pe un ton exasperat.

El râse.

— Conduci. Cum de ştii că mă uit la tine? îţi simt privirea aia intensă şi analitică, replică ea virând spre intrarea în aeroport. Iar dacă nu încetezi, o să povestesc la toată lumea cum ai născocit privirea asta ca să-l intimidezi pe domnul Juárez şi să-l faci să-ţi dea o notă mare la lucrarea de la engleză.

Pista *„Red Oak”*, cum i se mai spunea aeroportului, era un teren

care deservea avioane particulare. La sfârşit de săptămână locul gemea de indivizi dornici să plece în excursii de recreere, dar astăzi erau prezenţi doar câţiva directori executivi pregătindu-se să plece spre diferite întruniri de afaceri.

Făcând un cerc larg, Elie parcă maşina la capătul unui hangar din metal, care adăpostea avionul lui Garrick. Coborî odată cu Max şi tocmai se pregăteau să scoată bagajele când în parcare intră maşina lui Garrick oprindu-se într-unul dintre spaţiile libere. Maşina lui era mai mare, dar avea acaeaşi nuanţă de alb-sidefiu. Max mormăi amuzat:

— Mămica şi tăticu' au câte un Mercedes, ai? încercaţi să le împerecheaţi?

Elise îl ignoră îndreptându-şi întreaga atenţie spre femeia pe care Garrick o ajuta să coboare din maşină. N-o mai văzuse pe Charis de câteva luni.

La cei un metru şaptezeci, Elise era destul de scundă pentru un fotomodel, dar lângă Charis arăta ca o girafă. Chiar şi cu cei câţiva centimetri în plus adăugaţi de tocurile ridicol de înalte, Charis nu putea avea mai mult de un metru cincizeci şi cinci. Era îmbrăcată într-un taior de culoare roz-deschis, cu o croială deosebit de elegantă, şi cu o pălărie asortată.

„O pălărie, pentru numele lui Dumnezeu”, îşi zise Elise străduindu-se să nu facă vreo strâmbătură. De parcă s-ar fi pregătit să fie primită de Regina Angliei. Mona îi va aprecia gestul. Auzindu-l pe Max fluierând încet, Elise se răsuci spre el şi îi zâmbi.

— Uluitoare, nu-i aşa?

— Uluitoare, încuviinţă el clătinând din cap. După o clipă, întâlni ochii lui Elise.

Ceva nu-i în regulă. Nimeni întreg la bilă nu s-ar duce la ea când ştie că tu îl aştepţi acasă. Muierea asta e ca mâţa blândă. Orice tont îşi dă seama imediat că e complet lipsită de personalitate. N-are pic de vlagă în ea. Elise zâmbi.

— Mulţumesc… dar am impresia că anul ăsta femeile cu personalitate nu se află pe lista preferinţelor masculine. Respirând zgomotos, se apleca să-și scoată din portbagaj trusa de machiaj. Aş vrea să încetezi să mai dai vina pe Garrick. Ţi-am apus că a început să se întâlnească cu Charis abia după ce am renunţat să mai lupt pentru căsnicia noastră şi, sinceră să fiu, e treaba lui cu cine preferă să-şi petreacă timpul liber. Nu a ta. Nici a mea. Max rămase o clipă nemişcat,

apoi ridică din umeri.

— Vorbeşti cu o detaşare neaşteptată. Este o șmecherie grozavă dacă îţi reușește şi sper să-ţi reușească, pentru că n-aş vrea să te văd suferind.

I-ar fi putut replica lui Max că nu avea niciun sens să-şi facă griji pentru ea. Își petrecuse ultimii doi ani ducând o existenţă detașată, privindu-şi viaţa de la distanţă. Mai rămăsese destul din acea femeie perfectă, falsă, ca să joace cu brio rolul de persoană sofisticată, destul ca, să zâmbească şi să fie politicoasă cu amanta soţului ei. Reuși chiar să se simtă amuzată când Garrick i-o prezentă şi numai când Charis i se adresă în cele din urmă, masca strălucitoare începu să se crape.

— Bună, Elise, spuse blonda. Ce mai faci? Era o întrebare simplă. Însă atitudinea care se ascundea în spatele ei era ceva mai complexă. Chipul lui Charis exprima respect, îngrijorare şi-l ovitura de graţie-o urmă de compasiune.

Zâmbetul Elisei nu reuși să anihileze complet lovitura.

— Bine, Charis, și tu? Charis se uită în jos la mănușile albe pe care le ţinea într-o mână.

— Mai bine, mulţumesc. Își înălţă capul sfioasă ca să privească în ochii Elisei. Sunt atât de bucuroasă c-ai acceptat să vii. Mi-am făcut griji pentru tine.

Elise își coborî pentru o clipă privirea spre picioare, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce drăguţ din partea ta, murmură ea.

Garrick, cu mâna stângă în buzunar, stătea lângă Charis, dar părea să se fi disociat de blondă, de ei toţi. Comportarea îi era familiară Elisei. Îl văzuse de atâtea ori înconjurat de oameni, în centrul atenţiei tuturor, dar o singură privire aruncată feţei lui i-ar fi dat de înţeles oricărui suflet sensibil că nu se simţea făcând parte din mulţime. Avea o capacitate de a se detaşa sentimental, de a se retrage în sine, aşa încât părea să se ţină la o parte de toţi ceilalţi.

— Plecăm imediat ce termin verificarea de dinaintea zborului, zise el.

Vocea lui Garrick o readuse pe Elise la realitate şi îşi dădu seama că cei doi bărbaţi se îndreptau spre hangar, lăsând-o singură cu Charis. Între cele două femei se aşternu un moment lung, penibil, de tăcere. Elise îşi drese glasul scormonindu-și creierii după un subiect de conversaţie inteligent, inofensiv. Dar când blonda îşi întoarse capul

spre ea, cuvintele i se opriră în gât. Charis arăta moartă de frică, de parcă urma să fie interogată de Gestapo. Elise nu ştia dacă să se simtă jignită sau mulţumită. Înghiţindu-şi hohotul de râs, spuse:

— Fii liniştită. Crezi c-o să te transform în vrăjitoare, acum că nu mai există martori prin preajmă? Promit că nu voi fi tentată să zgârii sau să muşc, sau să te trag de păr. Charis se făcu roşie ca sfecla.

— Probabil mă urăşti, spuse ea, şi fu pentru prima oară când Elise văzu pe cineva frângându-şi mâinile. Am încercat să-i spun lui Garrick că drumul ăsta e o greşeală, dar nu înţelege. Are o încredere desăvârşită în tine. Crede că te poţi descurca în orice situaţie. N-am ştiut cum să-i spun că eu nu mă pot descurca. Nu pot, nu fac faţă prea bine situaţiilor încordate. Ştiu că dai vina pe mine pentru ruptura dintre voi, iar eu nu suport să ştiu că oamenii nu mă plac.

— Nu dau vina pe tine, spuse Elise încet. Căsnicia noastră s-a terminat cu mult înainte ca Garrick să-şi petreacă timpul cu tine.

— Serios? N-o spui doar ca să fii politicoasă? Elise râse.

— Mă tem că nu sunt la fel de bine crescută ca Garrick. Dacă te-aş considera vinovată, dacă te-aş considera răspunzătoare pentru eşecul căsniciei mele, crede-mă că acum n-aş sta aici discutând cu tine.

Elise nu avu cum să prevadă ce se va întâmpla, aşa că nu putu evita evenimentul următor, înainte să se dezmeticească, Charis îşi aruncă braţele în jurul ei şi o îmbrăţişă strâns.

— Sunt atât de fericită! spuse blonda cu o voce tremurătoare. Mi-am dorit mereu să fim prietene. Călătoria asta ne va ajuta poate să ne cunoaştem mal bine.

Elise rămase pe loc ca lovită de trăsnet, uitându-se la Charis care se îndrepta spre ceilalţi.

— Vrea să fim prietene, bombăni ea. Dumnezeule, amanta soţului meu vrea să fim prietene! Mda, spuse ea, va fi o călătorie al dracului de interesantă.

Max şi Charis îşi ocupaseră deja locurile în avion. Garrick stătea în cabină şi o urmărea pe Elise apropiindu-se. Ducea în mână un pachet mic învelit într-o hârtie aurie. Purta părul prins într-un mic coc la ceafă, la fel de simplu şi de elegant ca şi costumul-pantalon care i se mula pe corpul zvelt, scoţându-i în evidenţă liniile trupului. După aproape trei ani petrecuţi cu ea ar fi trebuit ca înfăţişarea ei să nu-l mai ia prin surprindere. Din nefericire, nu era aşa. De fiecare dată când se

uita la ea îşi simţea muşchii contractându-se şi mintea luându-i razna.

Urmărind-o cum se apropie de el, Garrick nu se putea gândi decât la un minunat obiect de artă, de genul acelora care se găsesc doar în muzee, care stârnesc emoţii de la o distanţă discretă. Nu aveai voie să le atingi şi chiar dacă cineva ar trece de cordonul protector sau de paznici, ar descoperi că e intangibil, pentru că nu-i era dat decât să provoace emoţii. Nu putea dărui nimic în schimbul lor.

Nu, nu era adevărat, îşi zise el în sinea lui. În pat, Dumnezeule! în pat era mai sinceră, mai dornică şi mai înfocată decât oricare altă femeie cunoscută cândva.

Dar păstra această trăsătură a firii ei numai pentru dormitor. Odată ieşită afară devenea din nou acelaşi obiect de artă de neatins. Când ajunse lângă ea Garrick arătă cu capul spre cadoul din mâna ei.

— Ceva de bun-gust, nu mă îndoiesc.

— Normal, spuse ea. M-a sunat săptămâna trecută ca să-mi spună ce să cumpăr şi de unde. Trebuie să păstrăm aparenţele. Ba mi-a spus şi ce să scriu pe cartea de vizită… şi să trec numele noastre. Sper că n-ai nimic împotrivă.

El clătină din cap, enervat de dialogul politicos, dar lipsit de sens.

— Îi voi da cadoul meu când vom fi singuri. Ai luat un calmant? o întrebă când trecu pe lângă el, referindu-se la faptul că zborul cu avioanele mici o făcuse întotdeauna să se simtă agitată. Ceva din vocea lui, o urmă a furiei clocotind în el, trebuie să fi pătruns până la ea făcând-o să se oprească mirată şi să se întoarcă să-l privească, fruntea netedă fiindu-i încreţită de o mică cută.

— De data asta nu, replică ea încet, apoi făcu un efort vizibil ca să revină la atitudinea politicoasă şi distantă. Nici măcar un pahar cu sherry.

Am născocit o metodă nouă. Respiratul adânc. Ori mă relaxează, ori îmi pierd răsuflarea. În ambele cazuri – nu mă voi gândi că mă aflu într-un zmeu mare la sute de kilometri deasupra pământului.

— Nu-ţi face griji, replică el cu o voce batjocoritoare, îţi promit că vei ajunge la Spunegfield vie şi nevătămată. Ea îi întâlni privirea, în ochii ei reflectându-se o întrebare tăcută, fără nicio legătură cu schimbul de cuvinte.

— Nu mă îndoiesc, spuse ea în cele din urmă. Iar dacă mi-ai putea garanta siguranţa atât mintală, cât şi fizică, câtă vreme mă voi

afla în casa Monei, vei fi realizat ceva ce alţii nici n-au visat.

— Mă tem că va trebui să te descurci singură cu mama ta, spuse el la fel de încet, mintea îndepărtându-i-se de conversaţia lor. Iată că reuşea să rămână calmă, sigură de sine chiar şi în faţa ardorii de netăgăduit a ostilităţii lui, iar tonul ironic al vocii îl făcea să-i vină s-o scuture, îşi folosea manierele de gazdă purtând masca pe care o arăta cunoştinţelor şi prietenilor. Poate ăsta era stilul de a trata soţii alungaţi din casă, îşi zise el cu un zâmbet batjocoritor. Situaţia devenea mai uşor de înfruntat. Urmărind-o instalându-se pe unul dintre scaunele din spate, furia puse stăpânire pe el sufocându-l, îndemnându-l să izbească cu pumnul în zidul cel mai apropiat. Nu voia ca situaţia să fie uşor de înfruntat. Refuza să se lase exilat cu o promptitudine atât de eficientă.

Trăgând adânc aer în piept, îşi stăpâni emoţia violentă zvâcnindu-i prin corp.

Reuşise întotdeauna să şi-o domine, dar în ultimul timp începuse să se întrebe din ce în ce mai des cât va mai dura autocontrolul lui.

De pe scaunul din spatele lui Garrick, Elise evita cu grijă să privească afară pe hubloul de lângă ea. Inspira adânc şi rar, spunând în gând tabla înmulţirii, încercând să nu se gândească la distanţa dintre ea şi pământ. De cele mai multe ori reușea. În buzunar avea o batistă ca să-şi şteargă transpiraţia care părea să-i umezească încontinuu palmele. Primele minute ale zborului se scurseră în replici politicoase şi lipsite de importanţă schimbate între cei patru, apoi Charis, aflată pe scaunul din faţă, îndreptă conversaţia spre subiecte care îi eliminau pe cei doi din spate, aplecându-se tot mai mult spre Garrick. Iar în timp ce ea vorbea: Max o maimuţărea pe tăcute imitându-i expresiile şi gesturile.

— Gata, şopti Elise pe un ton sever. Nu mai face mişto de ea.

— Ei, o admir. Îţi pot spune şi de ce dragul de Garrick se simte atras de ea, şopti el.

Soarbe fiecare cuvânt care îi iese pe gură, de parcă ar asculta un profet şi ai observat felul cum îi cere mereu părerea şi cum să-i gâdile orgoliul? Trebuie să recunoşti că e o mare diferenţă între tine şi Dama Toată-Numai-Miere.

— Vrei să spui că viaţa alături de mine a anihilat bărbăţia lui

Garrick? Numai pentru că uneori devin puţin cam încăpăţânată când vine vorba de independenţa mea...? Max izbucni într-un hohot de râs.

— Puţin? întrebă el. Un pic cam încăpăţânată? Ei, Garrick, avem nevoie de părerea ta. Ellie a a fost atât de bună la suflet, încât să admită că e uneori cam îndărătnică în privinţa independenţei ei. Crezi că e o observaţie obiectivă?

Garrick nu răspunse imediat, iar când o făcu, nu-și întoarse capul.

— Dacă Elise ar fi mai autonomă, replică el încet, ar trebui declarată stat independent. „*Bun venit în Ţara Libertăţii Depline. Vizite la orice oră, imigrarea strict interzisă.* „Elise se uită încruntându-se la ceafa soţului ei. Era în nişte toane tare ciudate.

— Ce fel de răspuns mai e și ăsta? Ce te face să spui aşa ceva?

Înainte ca Garrick să poată da vreo explicaţie, Charis se răsuci pe scaunul ei şi îi zâmbi lui Elise.

— Nu-i lăsa să te necăjească. Admir enorm femeile independente. Pe cuvântul meu! Mi-aş dori să fiu ca tine, dar se pare că nu mă descurc de una singură. Am o nevoie extraordinară de...

— Lumina reflectoarelor, bombăni Max...

— Un partener puternic, vorbi Charis mai departe. Cineva pe care să mă bazez complet. Mă îngrozeşte numai ideea de a fi singură. Nu cred c-aş rezista prea mult şi, sinceră să fiu, cred că există lucruri pe care numai un bărbat le poate rezolva. Scoase un mic chicotit. Sunt sigură că atitudinea mea e foarte enervantă pentru femeile care luptă pentru drepturile lor şi pentru... hm... cele robuste ca tine, Elise, dar aşa sunt eu. În adâncul sufletului meu voi fi întotdeauna o fată de modă veche. Aplecându-se spre Elise, Max murmură:

— Mai am puţin şi o să-mi vărs maţele. Cu toate că Charis nu avusese cum să-l audă mişcarea lui spre Elise îi atrase atenţia şi se opri din vorbit măsurându-l din privire, fără intenţia de a flirta, ci de parcă ar fi fost sincer curioasă. Până la urmă ochii i se aţintiră asupra feţei lui.

— Unde ai cunoscut-o pe Elise? întrebă ea. Max îşi îndreptă privirea spre Elise şi rânji.

— Am impresia că doamna Hayden nu mă consideră prietenul potrivit pentru o fată atât de dulce ca tine.

— S-ar putea să aibă dreptate, spuse Elise Nu-mi amintesc să te fi străduit vreodată să fii potrivit la ceva.

— Elise şi Max sunt prieteni din copilărie, spuse Garrick Intrând în cele din urmă în discuţie.

— Ne-am cunoscut la şcoala de corecţie, rosti Max, chipul lui păstrând o expresie inocentă. Cum Elise izbucni în hohote de râs, adăugă: Ce se întâmplă, scumpo, n-ai povestit nimănui despre trecutul tău?

— Spune-le că glumeşti, replică Elise pe tonul unei mame răbdătoare.

Charis se întoarse spre ea, aruncându-i un limbat conspirator.

— Ştiam, nu-i aşa? Ţinând seama de poziţia lui Garrick, nu s-ar fi însurat-vreau să spun că nu s-ar fi asociat cu…

— Drojdia societăţii? o ajută Max.

— Gunoaie? Scursori? propuse Elise plină de bunăvoinţă.

— Fiinţe inferioare, comentă sec Garrick.

— Exact! spuse Elise râzând şi aşa se confirmă părerea Monei despre tine. Mi-a zis acum câteva săptămâni că eşti nici mai mult, nici mai puţin decât un sfânt.

— Mama ta mi-a fost întotdeauna simpatică, spuse Garrick clătinând melancolic din cap, dar uneori am impresia c-ar trebui să iasă în lume purtând o bancardă pe care să scrie „*Baterii descărcate*”!

În timpul schimbului de replici, Charis se uitase de la unul la altul cu o privire uluită. Văzând-o pe Elise că se uită la ea, ridică din umeri şi schimbă subiectul dând un raport complet asupra acţiunii de caritate în care era implicată.

Elise n-o ascultă mult timp. Gândurife începură să-i rătăcească şi, privind ţintă ceafa lui Garrick, îşi zise că nu sentimentul de posesiune era cel care o făcea să creadă că Charis nu era potrivită pentru el. Era o opinie obiectivă. Un bărbat ca Garrick ar trebui să aibă ca parteneră pe cineva mai puţin preocupat de propria persoană, pe o persoană care să aibă aceleaşi gusturi şi preferinţe, cineva conştientă şi de restul lumii.

„*Of, grozav*!” îşi zise ea cu un zâmbet trist. Acum încerca să aleagă amantele soţului ei. Reuşise să realizeze imposibilul. Ajunsese să fie chiar mai manierată decât Garrick! Se repezise la Max acuzându-l că-şi bagă nasul în treburile lui Garrick. Iat-o că făcea exact acelaşi lucru. Poate nu se distanţase chiar atât de mult pe cât sperase.

— Elise… Elise, ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus? întrebă Charis.

— Îmi pare foarte rău… Se întrerupse studiind umerii încordaţi ai soţului ei. Ce s-a întâmplat, Garrick? După o clipă de ezitare aproape imperceptibili, acesta îi răspunse:

— În buletinul meteo nu s-a menţionat niciun nor. Aplecându-se înainte, Max se uită prin hublourile din faţă.

— Dumnezeule, de unde a apărut? Nu-l putem ocoli?

Garrick clătină din cap încet, enervat.

— Nu știu. Am putea nimeri în ceva și mai rău. Cred c-ar fi mai bine să urc. Începu să ridice botul avionului. Inima lui Elise păru să facă câteva salturi smucite, dar, înainte să apuce să se îngrozească de ce va urma, se treziră deja în mijlocul unui infern dezlănţuit, de un albastru-întunecat. Avionul, devenit misterios de mic, se înclina și se rotea ca un animal cuprins de frică, în timp ce Garrick se chinuia să-l forţeze să treacă prin şi pe deasupra furtunii neaşteptate.

Aversa de ploaie îi dădu impresia lui Elise că-i îngroapă în avion, ferecându-i de restul lumii, mărind şi amplificând fiecare săgeată de fulger, fiecare bubuitură de tunet. După un sfert de oră înspăimântător, zborul deveni mai lin. Apoi, tocmai când Elise se pregătea să respire uşurată, lângă geamul ei scăpărară mii de luminiţe, iar avionul fu împins brutal de o explozie ca un fulg de strănutul unui gigant.

— Maică Precistă! șopti Elise, cuvintele ei nefiind auzite din cauza sunetelor scoase de întrebările puse de Charis, intrară în panică.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? Repezindu-se la Garrick, se agăţă de braţul lui. Ce a explodat? Ce este cu avionul? Pentru numele lui Dumnezeu, Garrick, fă ceva! Apucând-o pe Charis de umeri, Max o trase din scaunul ei, schimbând locul cu ea ca să stea lângă Garrick. Elise se întinse spre ei, ca să audă ce-și spuneau, deși ţipetele lui Charis o împiedicau să audă prea bine.

— Charis… Charis. Charis! O strânse de mână ca să-i atragă atenţia. Vrei să încetezi să-mi mai prezici moartea? Nu există teroriști și niciun fel de bombă. Am fost atinși de trăsnet, dar nu vom muri. Mă auzi? Charis…

Nimic din ce spunea nu părea să străbată dincolo de teroarea ei. În cele din urmă, disperată, Ellise îi trase o palmă. Zbieretele încetară brusc, iar Charis îşi acoperi faţa cu mâinile, începând să plângă încet.

— Încearcă să te controlezi, spuse Elise cu o voce aspră. Istericalele nu ne vor fi de niciun ajutor. Ar trebui să… se opri și își mușcă buza. Ce făcea? Chiar dacă Garrick va reuși să manevreze cumva

avionul, nu aveau unde ateriza. Zburau deasupra părţii de sud-est a Oklahomei, iar sub ei se întindeau kilometri de dealuri acoperiţi de copaci. Avionul urma să se prăbuşească, iar Charis avea probabil dreptate. Era foarte posibil ca toţi să moară. Dacă femeia de lângă ea voia să-şi termine viaţa în istericale, nu avea niciun drept să o oprească.

Lăsându-se pe spătarul scaunului Elise închise ochii şi începu să se roage. Nu-i ceru lui Dumnezeu să ţină avionul în aer. Trăise destul ca să ştie că Dumnezeu nu lucra aşa. Se rugă pentru forţa de a înfrunta ce-i aştepta mai departe. Se rugă pentru curaj pentru ca ultimele minute ale vieţii ei să nu fie irosite în frică.

Încercă să se concentreze asupra rugăciunii, dar mişcările oscilatorii ale avionului îi întrerupeau gândurile. Era conştientă de coborârea Cessnei, de bărbatul din scaunul pilotului, care ducea o luptă înverşunată să controleze avionul, o luptă imposibil de câştigat.

Îşi aţinti privirea asupra cefei lui. Memoriza tendoanele încordate, transmiţându-i câtă forţă exista în ea, mintea fiindu-i inundată de imagini întunecate şi vagi, de regrete. Prea târziu. Era prea târziu să o ia de la început. Nu-l va mai găsi pe cel care aştepta să o iubească. Mult prea târziu. Lăsându-şi capul pe spate, se apucă strâns de braţele scaunului simţind avionul zburând într-o parte.

Gata, îşi zise Elise. S-a terminat. Auzi pe cineva strigându-i numele cu numai câteva secunde înainte ca avionul să se lovească de pământ.

CAPITOLUL 5

Elise nu era sigură dacă îşi pierduse cunoştinţa sau pierduse contactul cu realitatea. Îşi dădu seama doar că trezirea îi era acompaniată de urletele unei femei. Sunetele asurzitoare păreau fără sfârşit, fără întreruperi sau şovăieli. Cum de nu-şi pierdea răsuflarea ca oricare altă fiinţă umană normală?

I se păru că aude alte voci, crezu că-şi aude numele strigat iar şi iar. Dar erau voci adevărate… sau creaţii ale imaginaţiei ei? întunericul atotcuprinzător nu făcea decât să-i sârporească dezorientarea. Mintea îi schiţa idei, sălta încoace şi încolo plină de gânduri-găuri negre în spaţiu… *„Casa Usher”* de Poe… Versiunea cinematografică în alb-negru a anilor ’40 la un azil de nebuni.

— Gura şarpelui? murmură ea. Nu putea vedea unde era și nu vedea nici femeia ale cărei ţipete ascuţite o zgâriau pe nervi.

— Ellie? Când vocea ajunse în cele din urmă până la ea, Ellie se încruntă.

Ciudat, dar părea vocea lui…

— Max? Se simţea atât de confuză. Ce căuta Max într-o gaură de şarpe? Ştia că mintea nu-i funcţiona la întreaga capacitate, dar ar fi putut jura că Max se afla în celălalt colţ al lumii trăind ca un ermit undeva în jungla japoneză.

— Ellie! Trebuie să ieşi de acolo şi, pentru numele lui Dumnezeu, ia-o cu tine şi pe Charis. Haide, micuţă stea, mişcă-ţi fundul!

— Nu văd nimic. De ce este atât de întuneric, Max? De ce? Brusc și, în mod inevitabil, își aminti totul. Norul negru care apăruse de nicăieri. Furtuna și trăsnetul. Își aminti cum se luptase Garrick să păstreze controlul…

— Unde e Garrick? Cuvintele îi ţâşniră pe buze, vocea fiindu-i răgușită de spaimă.

Se chinui să-şi desfacă centura de siguranţă. Max, îl vezi? Garrick!

— Sunt aici, Elise. Vocea lui Garrick venea de undeva de deasupra ei, la fel de calmă ca întotdeauna. Se simţi străbătută de un val enorm de uşurare, slăbindu-i forţele, iar după o clipă izbucni fără să vrea într-un mic hohot de râs. Slavă Domnului, nimic nu-l putea schimba. Era fel de sigur de sine ca întotdeauna. La fel de calm. De manierat.

— E întuneric pentru că am aterizat în pădure, continuă Garrick pe un ton liniştitor. Elise, vreau să ieşi cât mai repede de acolo. S-ar putea ca rezervorul să se fi spart. Elise se minună că Garrick o putea informa pe un ton normal, distant, că exista pericolul ca avionul să explodeze în orice clipă. Trăgând aer în piept, își desfăcu centura de siguranţă şi se ridică. Îi era greu să se mişte-avionul părea să fi aterizat într-o poziţie foarte înclinată-şi, după ce căzu de două ori înapoi în scaun, reuşi să se răsucească spre locul de unde se auzeau ţipetele lui Charis. Ajungând la ea, urcă cu mâinile spre umerii ei, îi găsi faţa şi, aşa cum o mai făcuse o dată, într-un moment care părea să fi avut loc cu secole în urmă, îi trase o palmă.

— Bine, spuse ea, şi Max la unison când ţipetele ascuţite se

opriră brusc.

— Poate merge? întrebă Max. Ne chinuim amândoi să ţinem uşa deschisă... Eu mi-am luxat piciorul, iar Garrick s-a lovit la mână, dar dacă ai nevoie de ajutor...

— Mă descurc, spuse Elise printre dinţii încleştaţi, trăgând-o pe Charis din scaun.

Târând-o pe blondă după ea, se apucă cu mâinile de scaunul din faţă chinuindu-se să se împingă spre uşă. Prinsă într-o stare de anxietate, simţi că trecură ore, zile, o viaţă întreagă până reuşi s-o împingă pe Charis înaintea ei şi apoi afară pe uşă. Şi chiar după ce reuşi să iasă din avion, calvarul nu se termină. Fu nevoie de eforturile combinate a trei supravieţuitori ca s-o care pe Charis peste crengile şi tulpinile cedrilor, până reuşiră în cele din urmă să o coboare la sol.

Când Max şi Garrick se lăsară să cadă la pământ lângă Elise şi Charis, cei doi bărbaţi o apucară pe blondă de câte un braţ şi, mai cărând-o, mai târând-o, o duseră la distanţă de avion. Un timp îndelungat rămaseră în luminişul mic, fără ca vreunul să scoată vreo vorbă. Fiecare se aştepta să audă explozia, să vadă flăcările care vor distruge ce mai rămăsese din Cessna. Însă după o jumătate de oră, Elise îşi permise să creadă că nu se va mai întâmpla nimic. Pericolul trecuse.

Iar în clipa aceea începuseră cu toţii să vorbească, cuvintele revărsându-se înnebunite şi incoerente.

— Mi-a văzut cineva celălalt pantof?

— Nu mişca, ai ceva în păr.

— Ţi-am spus vreodată că fac alergie la lemnul de cedru?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă simt ca Pete Picior de Lemn.

Apoi, ca la comandă, Garrick, Elise şi Max izbucniră în râs. Se eliberau de tensiunea acumulată, celebrând o victorie a vieţii. Charis stătea pe pământ, prea amorţită şi prea ameţită ca să li se alăture sau să protesteze.

În mod incredibil luminişul în care se aflau era uscat. Cu foarte puţin timp în urmă fuseseră prinşi într-un adevărat uragan. Elise mai vedea nişte scăpărări de lumină la est, iar bubuitul tunetului se auzea încă destul de tare. Dar aici, unde se aflau acum, pământul era uscat, iar undeva în partea de vest se întrezărea soarele gata să coboare la orizont.

— Arăţi jalnic, îl certă ea pe Max, legându-i o batistă peste rana de la pulpă. Faţa ţi-e plină de dâre verzi, maro şi roşii, de parcă ai fi un desen animat. El o bătu cu degetul pe braţ.

— Ce-ar fi să arăţi puţin respect pentru eroul rănit?

— Ai fost extraordinar, spuse ea aruncând o privire spre Garrick care stătea sprijinit de un copac, cu Charis ghemuită lângă el. Nu-i plăcea cum îşi ţinea la piept mâna arsă, dar când îl rugase s-o lase să se uite la ea, o repezise, spunându-i că nu păţise nimic.

„Erou rănit?" Prost încăpăţânat! Urmându-i direcţia privirii, Max spuse:

— În ziua când l-am întâlnit în biroul tău nu mi-a fost deloc simpatic. Nu sunt sigur dacă acum îmi place mai mult, dar trebuie să recunosc că nu-i lipseşte curajul. Îţi dai seama că, dacă avionul ar fi fost pilotat de altcineva, acum am fi fost deja morţi? Uită-te la luminişul ăsta. Nu e mai lat ca un drum de ţară. Clătină din cap, ochii reflectându-i admiraţia şi mirarea. Cred că a condus blestematul ăsta de avion unde a vrut, numai prin puterea voinţei. Apoi spuse cu o voce mai tare:

— Jos pălăria, Garrick, ştii cum să-ţi distrezi invitaţii. Ce-ai pus la cale pentru mine: un potop un cutremur, o răscoală?

Buzele lui Garrick se răsfrânseră într-un mic zâmbet. Se ridică, lăsând-o pe Charis ghemuită la pământ, încă plângând, dar ceva mai liniştită.

S-ar putea să fie mai rău, spuse el după ce se aşeză lângă ei.

— Am putea fi morţi, replică Elise pe un ton sec. Zâmbetul lui Garrick deveni ceva mai pronunţat.

— Punctul unu pe lista de avantaje: suntem încă în viaţă. Avionul a căzut în bot, aşa că partea din spate poate fi văzută de oricine va porni în căutarea noastră.

— Punctul doi, spuse Max.

— Punctul trei e mâncarea, continuă Garrick. Ştiu că tot ce-am adus în micul frigider nu e tocmai delicios, dar un timp ne va ţine de foame.

— Cât va trece până vor începe să ne caute? întrebă Elise încercând să vorbească pe un ton cât mai degajat, lipsit de griji. Garrick petrecu următoarele minute explicându-le cum erau organizate operaţiunile de salvare, dar evită prudent să-i dea un răspuns direct la întrebare.

— Şi partea negativă? întrebă Max după ce Garrick termină. Ai o listă şi pentru punctele în minus? Nu mă refer la cele evidente, cum ar fi că avionul s-a prăbuşit pe dealurile din Oklahoma şi nu într-un loc mai interesant. Mă refer la obstacolele la care nu ne-am gândit încă.

— Numai unul, replică Garrick. Nu ştim cât de departe ne-am abătut de la itinerarul iniţial al zborului. Cuvintele rostite calm fură urmate de o tăcere sumbră. Elise ştia că înainte ca furtuna să distrugă radioul, Garrick încercase să păstreze legătura cu solul, dar interferenţele fuseseră prea puternice pentru orice gen de comunicare.

— Cineva trebuie să ne fi văzut prăbuşindu-ne, spuse Max. Nu se ştie niciodată. Am putea fi luaţi de aici mâine de dimineaţă la prima oră.

— Dimineaţă!? Cuvântul zbierat cu toată forţa îi luă prin surprindere, făcându-i să se întoarcă. Charis se trezise brusc din amorţire. Se ridică clătinându-se şi porni spre ei. Costumul roz era tot numai zdrenţe şi îşi pierduse pălăria. Murdăria şi lacrimile lăsaseră dâre vizibile pe faţa ei, iar părul blond se depărtase în faţă stând în şuviţe încâlcite. În lumina estompată din micul luminiş arăta ca scăpată de la balamuc.

— Despre ce vorbeşti? Spui lucrurile astea numai ca să nu mă chinui. Vom fi salvaţi în seara alta. Mă auzi? Trebuie să fim salvaţi în seara asta! Nu pot dormi aici. Vorbea cu o voce tot mai ascuţită, mai rapidă şi mai tare. Lua-v-ar dracu' pe toţi. Vă purtaţi de parcă am fi la un foc de tabără. Avionul s-a prăbuşit. S-a prăbuşit! Trebuie să plec de aici. Scoteţi-mă de aici, fir-ar să fie! Trebuie să…

Cuvintele deveniră tot mai incoerente, vocea tot mai stridentă, iar când fu pe punctul de a face e nouă criză de nervi Elise oftă şi le aruncă o privire bărbaţilor.

Garrick continua să se uite încruntându-se la Charis, dar nu se mişcă.

— Vrei s-o faci tu? îl întrebă ea pe Max. El ridică din umeri şi fără niciun avertisment se întinse şi îi trase o palmă lui Charis. Ochii blondei se măriră şocaţi. Peste câteva secunde se trânti la pământ şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mă duc să verific avionul, spuse Garrick brusc. Max?

— Imediat după tine, „*Kemo Sabe*”, zise Max lăsând-o pe Elise să-l ajute să se ridice în picioare. Elise îi urmări plecând, apoi se aşeză pe un bolovan cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinită în palme,

ascultând sunetele din jur. Ar fi trebuit să plece cu ei, biata Charis era prea distrusă ca să-i ţină companie, iar Elise se simţea puţin cam vinovată pentru că nu-i putea împărtăși deprimarea.

Adevărul era, oricât ar fi sunat de egoist, că Elise avea nevoie de o ocupaţie. Nu voia să se gândească la minutele de dinaintea prăbușirii și nici la cele de după.

Însă fireşte că nu se putea gândi la nimic altceva. Își aminti teroarea de dinainte când crezuse că vor muri și teroarea de după când crezuse că i se întâmplase ceva lui Garrick. Iar într-un moment de revelaţie se văzu nevoită să recunoască ceva: despărţirea nu retezase legăturile care îi unise. Între ei existase o iubire adevărată. Divorţul nu va schimba cu nimic trecutul. Îi dăruise lui Garrick o parte din ea și oriunde ar fi mers sau orice ar fi făcut partea aceea va rămâne întotdeauna a lui. Ridicându-se plină de neastâmpăr, se uită peste umăr la Charis.

— Vrei să mă ajuţi să adun nişte lemne pentru foc? Am avea ceva de făcut.

Mai bine ar fi încercat să le vorbească copiilor. Charis era într-o lume a ei și, după cum i se scuturau umerii, nu era una prea plăcută.

— Nu face nimic, spuse Elise de parcă blonda i-ar fi răspuns. Stai aici și odihneşte-te. Voi intra puţin în pădure să caut crengi uscate. Dacă ai nevoie de mine, strigă.

Nu făcu decât doi pași spre pădure când Charis scoase un ţipăt, gata să îngheţe sângele oricărei jivine. Elise se răsuci brusc și alergă spre ea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot… Nu se poate să mă laşi singură aici. Elise își dădu părul peste frunte şi numără până la zece.

— Aici în luminiş nu există lemne, îi explică ea răbdătoare. Îţi promit că nu mă voi duce departe. Înainte să termine propoziţia, Charis începu să clatine din cap dintr-o parte în alta refuzând vehement.

— Nu… nu, nu! Dând drumul aerului din piept, Elise spuse:

— Ai de ales între două variante. Stai aici și mă aştepţi sau vii cu mine. Câteva secunde mai târziu, Elise intră din nou în pădure. De data asta Charis era lângă ea, strângând la piept braţul Elisei şi împiedicând-o la fiecare pas. Se simţea ca Dorothy intrând în pădurea neagră a vrăjitorului din Oz, alături de o sperietoare tremurând şi

gemând speriată. Lei și tigrii, și urși, vai de mine! Lei și tigrii, și urși, vai de mine.

— Nu te superi dacă te țin așa? șopti Charis.

— Mi-e cam greu să înaintez, dar voi încerca să iau în considerare partea pozitivă.

— Există și o parte pozitivă?

— Cum să nu. Dacă vom da peste niște vagabonzi, vor crede că suntem lesbiene și ne vor lăsa în pace. Charis… Charis… pentru numele lui Dumnezeu, glumeam! Nu te mai miorlăi și să nu îndrăznești să leșini. Charis încetă cu scâncelile și nu leșină, dar de fiecare dată când Elise se apleca să ia de jos o creangă, Charis, strângând-o încă de braț – se apleca odată cu ea.

— Ce-a fost asta? șopti Charis la numai câtea minute după ce intrară în pădure.

— Ce? N-am auzit nimic.

— Un fel de foșnet. Acolo în spate, între tufișuri. Elise rămase pe loc și ascultă.

Da, după câteva clipe, auzi și ea sunetele dintre frunzele moarte.

— Dacă e foșnet e bine, spuse ea pe un ton liniștitor. Foșnetul și șuieratul înseamnă animale mici. Trosnetul este cu totul altceva. Trosnetul, pocnetul și bubuiturile înseamnă *„fugi cât te țin picioarele".*

— Dumnezeule, vai de mine, vai de mine!

— Glumeam. Ascultă, dacă vrei într-adevăr să-mi fii prietenă las-o mai moale și dacă tot ai început ce-ar fi să-mi dai drumul la braț. Mă strângi atât de tare, că mi-a amorțit complet. Poftim, du niște vreascuri. Grație cine știe cărui defect anatomic, blonda nu putea duce în brațe mai mult de trei crengi fără să le scape la pământ, dar până când Garrick și Max se întoarseră în luminiș, Elise reușise să facă deja focul. Bărbații aduseră cu ei micul frigider portabil și, cu toate că Max propuse numărarea bucăților de cașcaval pentru descurajarea oricărei tentative de furt, nimeni nu se interesă de mâncare. Evenimentele zilei își spuseră cuvântul, iar pe măsură ce întunericul se lăsa în jurul lor, schimbul de replici se rări.

Garrick își schimbă poziția, având grijă la mâna care zvâcnea dureros la fiecare mișcare. Gharis, aflată lângă el, bombănea un fel de lamentație fără sfârșit din care nu reușea să prindă decât un cuvânt din zece. Întreaga atenție îi era îndreptată asupra femeii de pe cealaltă parte a focului, urmărind-o cum râdea și cum se distra cu vechiul ei

prieten Max.

„E aproape amuzant", îşi zise el. Abia supravieţuiseră prăbuşirii avionului şi iată că toate gândurile îi erau dominate de o femeie care nu-l mai dorea.

De ce naiba trebuia să fie atât de curajoasă, şi de stăpână pe sine? Exista vreo calitate pe care zeii să nu i-o fi dăruit-o în mult prea marea lor generozitate? Era inteligentă, frumoasă, neînfricată. Atribute care o situau deasupra celorlalte femei. Atribute ce o făceau irezistibilă bărbaţilor. Obsesia lui Garrick nu avea nicio legătură cu înfăţişarea ei şi nici măcar cu inteligenţa ei. Era înlănţuit de ea prin ceva intangibil… cu nişte legături de nezdruncinat. Iar acum, când se uita la ea vrăjind un alt bărbat, îşi dori din tot sufletul să fi fost urâtă, plictisitoare, cu toate neajunsurile unei femei obişnuite. Aprecierea ei ar fi atunci doar privilegiul lui.

— Garrick… Garrick, trebuie să mă duci înapoi la avion. Mă doare capul atât de tare că abia mai pot gândi. Când vocea lui Charis îi întrerupse gândurile, Garrick se răsuci încet spre ea şi dădu drumul aerului din piept. Ar fi trebuit să-i fie recunoscător. Ar fi trebuit să se bucure că avea şansa să se depărteze de Elise şi de bunul ei prieten Max. Dar, luând braţul lui Charis şi depărtându-se de foc, nu se putu împiedica să nu privească înapoi peste umăr, înfruntând privirea inocentă a lui Decatur cu nişte ochi în care fulgeră un avertisment nerostit.

De pe bolovanul cenuşiu, Elise urmări cuplul retrăgându-se până se făcu dispărut în bezna din jur, apoi se întoarse spre Max descoperind că-i studia faţa cu un interes nedisimulat. Scoţând o exclamaţie enervată, aceasta clătină din cap dintr-o parte în alta.

— Sunteţi de groază. Parcă aţi aparţine unor culturi diferite. Să fi pierdut ceva important cât am lipsit din ţară? Vreo revoluţie sau vreun decret divin? Ultima dată când am fost aici-soţiile sau viitoarele foste soţii-nu stăteau cu mâinile în sân când soţii plecau în amurg cu o blondă la braţ. Elise se aplecă spre foc, întinzându-şi palmele să se încălzească.

— Mai povesteşte-mi despre viaţa ta pe insula japoneză. Când ai hotărât că ai destul material pentru o carte?

Max, slavă Domnului, nu se împotrivi schimbării de subiect. Fără să mai facă vreo remarcă sarcastică, începu să-i relateze despre

obiceiurile oamenilor şi despre peisajul din mica insulă. Era una dintre sutele de insule care formau grupul Ryūkyū şi care îi captase imaginaţia. Îi explică cum se trezise tot mai fascinat de trăsăturile fără vârstă ale oamenilor care locuiau pe insulă şi de obiceiurile foarte vechi pe care încă le mai respectau. Dar în cele din urmă se opri din povestit şi se ridică cu grijă în picioare, atent să nu se lase pe cel luxat.

— Cred c-ar fi mai bine s-o tragem pe dreapta. Să punem capăt unei zile extrem de amuzante. Nu se ştie ce ne va aduce cea de mâine… Se opri şi îşi întoarse capul ca să-i întâlnească privirea. Elise, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să mergem în avion. Ea ar fi vrut să se certe cu el. Avea un chef nebun să spună *„Pe naiba, nu mergem nicăieri”*. Dar nu credea că-i va putea explica lui Max de ce nu dorea să se alăture celor doi. Nu-i putea explica, pentru că nu-şi putea explica nici ei însăşi. Dar n-ar fi trebuit să-şi facă probleme. Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, oricare ar fi fost intimitatea de care s-ar fi temut, aceasta fu absentă. Garrick şi Charis stăteau pe scaunele din faţă vorbind liniştiţi. Cu toate că avionul se lăsase mai jos, se afla într-o poziţie destul de înclinată şi le trebui aproape o oră ca să tragă afară scaunele din spate ca să aibă destul loc să se întindă.

— N-am mai dormit niciodată stând în picioare, spuse Elise întinzându-şi hainele pe porţiunea ei, singurul cearşaf de care dispunea.

— Eu da, spuse Max de undeva din apropiere. Cele două cuvinte fură parcă un semnal pentru clipele următoare de frivolitate. Erau frânţi de oboseală şi se simţeau de parcă s-ar fi îmbătat. Cel mai neînsemnat lucru le stârnea hohote de râs. Aventurile lui Max într-un sat din Afghanistan, povestea felului în care fusese nevoit să doarmă împreună cu ghidul său pe o lespede de munte îi făcu pe Garrick şi pe Elise să râdă cu lacrimi. Se scurse aproape o oră până se mai potoliră, iar conversaţia începu să lâncezească. Pleoapele Elisei erau tot mai grele.

Înainte de a le închide simţi pe cineva mişcându-se aproape de ea.

— Max, şopti ea.

— Nu, spuse Garrick cu o voce aspră. Nu e Max.

— O…

— Suntem încă căsătoriţi, Elise. Vocea îi era calmă şi tăcută în timp ce se întindea lângă ea. Şi atâta vreme cât eşti aici locul meu e

lângă tine. Fu cât pe ce să-l contrazică. Aproape că-i aminti de câte ori nu fusese alături de ea, de câte ori preferase să fie alături de Charis. Ceea ce o opri fu mirarea că putea aborda aşa un subiect – acum după ce supravieţuiseră prăbuşirii avionului; acum, la sfârşitul căsniciei lor. *„Ce ridicol, îşi zise ea, să discute în astfel de momente despre prezenţa sau absenţa lui”.*

— Ai avut o discuţie plăcută cu prietenul tău Max? întrebă el cu o voce batjocoritoare.

— Da, afirmă ea. Și discuţia cu amica? A fost… edificatoare? Garrick râse fără să vrea.

— Nu e tocmai termenul pe care l-aş folosi. După o scurtă pauză, continuă:

— Am promis că vei ajunge la Springfield. Îmi pare rău, Elise.

— Nu vorbi prostii. Ştiam c-o să dai vina pe tine şi e stupid, murmură ea. Dispui de foarte multă putere, Garrick, dar nici măcar tu nu poţi împiedica o furtună. Se opri, gândurile revenindu-i la clipele de dinaintea prăbușirii. E ciudat cum posibilitatea de a muri, de a lăsa viaţa în urmă, te face să o apreciezi şi mai mult.

Nu m-am simţit niciodată mai vie ca atunci când am fugit de lângă avion. Am avut senzaţia c-aş putea alerga la infinit, îmi era teamă, da, dar cred că exuberanţa era mult mai puternică. Era ca şi cum aş fi dus o bătălie şi aş fi câştigat-o. Îmi venea să râd sau să facă o tumbă, ceva aiurit ca să dau cu tifla morţii.

— Cred că toţi am simţit acest lucru. Timbrul răgușit, îngroşat, al vocii lui Garrick era hipnotic de liniştitor. Să cazi din cer este o cale foarte eficientă de a-ţi reaminti că eşti muritor. Apoi, când te depărtezi de o astfel de catastrofă, când îţi dai seama c-ai avut şanse minime, te simţi un fel de fiinţă superioară. Am fost atacaţi de o forţă de un milion mai puternică decât puterile noastre la un loc şi am supravieţuit. Am învins. E o senzaţie care ţi se urcă la cap.

Ascultându-i cuvintele rostite încet, Elise îşi aminti de câte ori, în cei doi ani de căsnicie, purtaseră conversaţii similare. Existase întotdeauna ceva despre care să vorbească, ceva de dezbătut, şi cu toate astea spusese adevărul când îi explicase lui Max că motivul principal al despărţii lor era lipsa de comunicare. Pentru că a sta de vorbă nu însemna a comunica.

Ea și Garrick fuseseră doar doi oameni inteligenţi, curioşi, discutând cu obiectivitate diferite subiecte, iar Elise era de părere că

oamenii implicaţi într-o relaţie personală ar trebui să reuşească să fie din când în când şi subiectivi. Ar trebui să-şi pună şi inima într-o discuţie nu numai creierul.

Vorbind cu Garrick, auzindu-i părerile despre politică, despre religie sau despre un film pe care tocmai îl văzuseră, îi permisese să pătrundă cât de cât personalitatea lui, dar era ca şi cum s-ar fi uitat la aburul de deasupra unui bazin cu apă fierbinte; aburii nu erau decât un indiciu al căldurii, numai atingerea ar fi măsurat cât de fierbinte şi adâncă era apa. Iar ei nu i se permisese niciodată să ajungă în străfundurile sufletului lui Garrick. Nu i se permisese să se apropie de Garrick cel adevărat.

— Prea târziu, murmură ea, oboseala şi somnul făcând-o să nu mai rostească clar cuvintele. După o clipă, râse încet.

— Ce? şopti el în întuneric. Ce este atât de amuzant?

— Ai observat vreodată cum gândurile noastre par să prindă o viaţă a lor proprie când ne e foarte somn? Am început să mă gândesc ce vom face mâine, apoi mi l-am imaginat pe Clark Kent dezbrăcându-se într-o cabină telefonică şi nu ştiu cum am ajuns acolo. Gândul trebuie să fi pornit de undeva. Cum treci de la aşteptarea echipei de salvare la Superman şi privitul prin gaura cheii?

Poate e felul în care mintea te pregăteşte pentru ce urmează, afirmă el pe un ton tulburat, de parcă se gândea la cu totul altceva decât la conversaţia lor.

— Ce vrei să spui? îl îndemnă ea să continue.

— Ce se va întâmpla dacă nu vom fi reperaţi mâine? Am senzaţia că Decatur e capabil să se descurce în orice situaţie, dar tu, eu şi Charis… Vor apărea schimbări, Elise. Măştile vor dispărea şi, bine sau rău, nu vom mai fi aceeaşi oameni.

Măştile vor dispărea. Cu toate că avea probabil dreptate, Elisei nu-i plăcea ce spunea şi nu ştia cum se va descurca mai departe.

CAPITOLUL 6

Elise fu trezită de lumina dimineţii şi de ceva mişcându-se sub ea… acel ceva fiind probabil motivul cel mai important. Deschizând ochii încet, descoperi că trupul îi era înghesuit între peretele de metal al avionului şi Garrick pe care se părea că-l acoperea parţial. Se uită în sus şi-l văzu urmărind-o. Ochii de un albastru-închis erau fixaţi asupra feţei ei.

— Gravitaţia, îi explică el cu un glas răgușit încă de nesomn.

Ea dădu încet din cap, înţelegând că peste noapte Newton îşi făcuse datoria împingându-i unul în altul.

— Ce e? De ce te uiţi aşa? întrebă el. Cum ea nu-i răspunse, îşi frecă bărbia cu mâna stângă. Bănuiesc c-ar trebui să mă bărbieresc. Elise replică după un moment de tăcere:

— Urăşti chestia asta, nu-i aşa? Urăşti faptul că şase sau şapte ore din douăzeci şi patru nu deţii controlul absolut asupra vieţii tale. Barba creşte fără permisiunea ta. Mintea ta visează pornind în direcţii neautorizate. Vocea îi era joasă, îngroşată, tachinându-l mai departe. Întotdeauna mi-a plăcut cel mai mult dimineaţa. Înainte să te strecori în costumul în dungi, devenind perfecţiunea întruchipată. Dis-de-dimineaţă nu eşti chiar atât de manierat. Nu-ţi funcţionează destule celule nervoase ca să-ţi faci griji pentru respectarea regulilor în societate. Dis-de-dimineaţă singurele care lucrează la întreaga capacitate sunt simţurile şi instinctele. Când forţa reţinută explodă, făcându-i ochii să-i fulgere, Elise trăi un moment de triumf. Dar numai un moment. Cu mişcări surprinzător de bruşte, Garrick se întoarse inversând poziţiile lor întinzând-o sub trupul lui. Luându-i bărbia în mâna dreaptă, îşi frecă degetul mare de buzele ei.

— Eşti sigură că ştii ce faci? întrebă el, iar acum vocea îi era răguşită dintr-un cu totul alt motiv decât somnul. Ar fi vrut să spună *„Nu prea"*, dar ce naiba mai conta. Habar nu avea ce face. Vorbise îndemnată de un instinct necunoscut, ştia doar că, în mod neaşteptat, ajunsese să-i fie frică. Recunoscând parcă nesiguranţa din ea, degetele lui se strânseră în jurul bărbiei, iar Garrick scoase un râs gros şi gutural.

— Prea târziu, Elise. Gura lui se prăvăli pe a ei înainte chiar să fi terminat de vorbit.

Luată prin surprindere se luptă, strângându-şi buzele într-o ultimă încercare disperată spre salvare, dar când o muşcă uşor de buza de jos îşi simţi trupul străbătut de un val de dorinţă familiară, fierbinte, preluând controlul deplin, despărţindu-i buzele şi făcând-o să-şi apese degetele în carnea umerilor lui. Se aşteptase la furie, o dovadă vizibilă a ceea ce zărise în ochii lui. Era pregătită. Dar ce vedea acum era o poftă neîmplinită, atât de ostentativă, atât de puternică, c-o lăsă fără apărare şi nu-şi putea împiedica propria dorinţă să i se alăture cu aceeaşi forţă

— Fii drăguţă şi ia-ţi piciorul de pe faţa mea. Elise nu recunoscu vocea imediaţii aparţinea lui Charis. Trăgându-se de lângă Garrick, se uită fără niciun chef în ochii lui. Ochi întunecaţi. Ochi care vedeau tot. Ochi în care se reflectase cândva eternitatea. Tremurând uşor din cauza unei combinaţii de vină şi rest de dorinţă îşi întoarse capul. Charis se chinuia să se ridice în fund, lamentându-se din cauza nopţii trecute.

— Micuţa noastră prinţesă nu e o excursionistă fericită, spuse Max de la locul lui. Cred c-a găsit un bob de mazăre sub saltea.

— A fost noaptea cea mai lipsită deconfort din viaţa mea, gemu Charis. N-am reuşit să dorm niciun minut. Îşi îndreptă privirea spre Max. M-ai lovit cu piciorul. De ce naiba m-ai lovit cu piciorul?

— Nu te-am lovit. Încercam doar să te întorc. Zău că nu ştiu de ce te plângi. Încearcă să dormi cu un cot în rinichi şi dacă voi face cangrenă la picior vom şti cu toţii pe cine să dăm vina. De fiecare dată când te-ai mişcat, ai reuşit să aterizezi deasupra.

— Copii, copii, îi mustră Elise. Gata cu ciorovăiala, altfel nu căpătaţi desert.

Se feri în ultima clipă de unul din pantofii lui Max trimişi spre capul ei.

Râzând, încercă de câteva ori să se ridice, dar continua să cadă peste Garrick şi numai când acesta întinse o mână, cea sănătoasă, reuşi în sfârşit să iasă de sub pătură şi să se târască în patru labe spre grămada de bagaje. Îşi găsi valiza, apoi se caţără spre uşă.

— Dacă cineva are nevoie de mine, mă găseşte în sufragerie, spuse ea împingându-se afară din avion.

Lăsându-se pe vine, Garrick scormoni focul adăugând câteva crengi uscate. Acolo îl găsi Max când veni dinspre avion ţopăind cu ajutorul unei cârje pe care şi-o făcuse dintr-o tulpină. Prietenul Elisei era un bărbat ciudat. Părea să accepte fără un efort deosebit faptul că era pierdut în pădure, de parcă aşa ceva i s-ar fi întâmplat în fiecare zi şi poate aceasta era încă una din sursele sentimentului de ostilitate simţit de Garrick faţă de el. *„Sau poate nu”*, îşi zise Garrick în silă, gândindu-se la căldura care exista în relaţia dintre el şi Elise. Căldură şi o lipsă totală de stinghereală. În compania bunului ei prieten Max, Elise era mult mai abordabilă. Cu Max devenea o femeie pe care Garrick nu avusese niciodată permisiunea să o cunoască. Se încrunta

încă când Elise îşi făcu apariţia în luminiş. Se schimbase în nişte pantaloni cafenii şi într-o cămaşă largă, de culoarea ruginii, făcută dintr-un material lucios. Avea mânecile suflecate până la jumătatea braţului. Cămaşa îi alunecase de pe umăr, dar pe Elise arăta de parcă aceasta fusese intenţia creatorului de modă.

Cum putea arăta elegantă şi distinsă, aici, în sălbăticie, ca la un bal al societăţii mondene? Noaptea trecută Garrick îi spusese că se vor schimba cu toţii, dar în ea nu se întrezărea niciun fel de schimbare. Era tot ca un obiect de artă păzit cu grijă. Cel care se schimbase era Garrick. În sufletul său îşi făcuse loc hotărârea de nästrămutat nu doar de a o avea, ci şi de a o înţelege. De a o înţelege cu adevărat.

Iar după aceea, indiferent ce se va întâmpla în viitor, Elise nu-l va mai putea alunga cu atâta uşurinţă din amintirea ei. Va avea el grijă. Continuând să scormonească focul, ascultând doar cu o ureche la ciorovăielile dintre Max şi Charis, Garrick începu să-și făurească planuri pentru recucerirea soţiei lui.

Elise îşi înălţă capul, mirată când Charis lovi cârja lui Max şi se depărta cu paşi mari de ei.

— Ar trebui să-ţi cizelezi manierele, îl sfătui Elise.

— I s-au terminat ţigările, îi explică Max, chinuindu-se să se ridice în picioare, şi se simte puţin cam agitată.

— Atunci de ce continui s-o enervezi? El ridică din umeri.

— Mă cunoşti doar, pericolul e meseria mea.

— N-ai minte nici cât o găină. Se ridică şi îşi scutură praful de pe pantaloni.

Mă duc să caut apa pe care am mirosit-o noaptea trecută.

— Ai mirosit-o? întrebă Max lăsându-și capul pe spate şi holbându-se la ea. Ai putut-o mirosi? Aş face avere cu tine în deșert.

— În amurg, când aerul e mai înmiresmat, mirosurile sunt mai puternice, replică ea, iar eu am simţit izul mucegăit, putred, al plantelor care cresc în jurul… De ce mă chinui oare să-ţi explic? Ești un tip îngrozitor de enervant.

— Îmi dau toată silinţa. Garrick nu scoase niciun cuvânt, dar când Elise începu să se depărteze se ridică în picioare, vârându-și încruntat mâna stângă în buzunarul pantalonilor.

— Nu-mi place să te ştiu hoinărind pe aici de una singură.

— O să las în urmă firimituri, replică ea veselă. Nu sunt genul de persoană care să umble cu capul în nori, Garrick. Nu voi risca să mă

rătăcesc. Ultimele cuvinte fură aruncate cu nepăsare peste umăr, dar Elise nu se simţea deloc nepăsătoare. Îi trebui întreaga stăpânire de sine ca să se depărteze calmă şi să n-o ia la fugă.

Imediat ce reuşi să pună destuă distanţă între ea şi ceilalţi, începu să lovească furioasă cu picioarele în tufişurile înflorite din jur, crezând în mod eronat că se va elibera de o parte din tensiunea care se tot acumula în ea. Iar pentru această nouă senzaţie de încordare nu putea da vina pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi. Îl aţâţase pe Garrick din proprie voinţă, obligându-l, practic, să-şi piardă stăpânirea de sine. O făcuse în mod intenţionat-o ştia foarte bine. Dar nu înţelegea motivul care se ascundea în spatele unei astfel de acţiuni gratuite, periculoase. Ce naiba sperase să câştige cu o comportare atât de copilăroasă şi iraţională?

Sprijinindu-se de un copac, se gândi la seara de acum două săptămâni când Garrick venise acasă. Înainte de sosirea lui se cufundase în amintiri, refăcând paşii care îi aduseseră în prezent, şi i se păruse că destrămarea căsniciei lor fusese prea ordonată, prea controlată. Admise că sufletul îi era măcinat de melancolie şi regrete. Dar ceea ce nu realizase până în clipa de faţă fu lovitura primită de orgoliul ei şi fusese o lovitură foarte puternică.

Întreaga vină o purta mândria ei, îşi zise ea scârbită. Mândria ei prostească era cea care îi dictase acţiunile, şoptindu-i la ureche gânduri parşive, determinând-o să se comporte ca o imbecilă. Îl ispitise pe Garrick, îşi bătuse joc de el cu bună ştiinţă pentru că, în mod egoist, voia să lase o urmă. Voia să producă o spărtură oricât de mică în zidul cu care se înconjurase. Ceva care să spună *„Elise a fost aici”*.

Făcuse un lucru meschin, lipsit de nobleţe, care n-o caracteriza deloc. Iar asta dovedea că Garrick avusese dreptate. Prăbuşirea avionului şi izolarea o schimbau deja, şi nu în bine. Se împinse de lângă copac, pornind mai departe prin pădure, supărată pe Garrick pentru că era cauza slăbiciunii ei şi supărată pe ea însăşi că nu avea o voinţă mai puternică. *„Nu e chiar atât de rău”,* îşi zise ea după un timp. *„Sunt tânără şi deşteaptă. Ce dacă am descoperit că am o trăsătură de răutate. Ar putea fi şi mai rău. Aş putea fi bătrână, proastă şi rea”.*

Scuza pe care o invocase ca să se depărteze de ceilalţi, anunţându-i că pleca în căutarea apei, nu fusese decât o născocire a minţii ei. Aşa că, puţin mai târziu, când dădu la o parte nişte arbuşti, fu cât pe ce să cadă într-un pârâu. Surpriza fu enormă.

— Ca să vezi? murmură ea mirată. Chiar am găsit apă.

Pârâul își croise drum prin pământ, lăsând maluri abrupte de o parte şi de alta, iar apa rece şi limpede nu avea o adâncime mai mare de zece centimetri. Se descălţă de sandale, își rulă pantalonii și coborî mai mult, alunecând pe malul de aproape doi metri. Primul pas făcut în apă îi provocă un ţipăt ascuţit şi tremură când apa rece îi cuprinse glezna. Stătu nemişcată până când piciorul i se obişnui cu fiorul de gheaţă, apoi se avântă spre mijloc unde un bolovan, aproape pătrat, avea colţurile ieşite în afară. Aşezându-se pe piatra încălzită de soare, îşi legănă picioarele, concentrându-se să devină una cu bolovanul. Fireşte că nu-i mai păsa de minutele care se scurgeau într-o linişte nefirească. Se simţea bine pe acest bolovan… Nu-şi dădea seama de trecerea timpului care se dilata pierzându-şi semnificaţia. Minutele treceau ignorând-o la fel de uşor pe cât le ignora ea. Habar nu avu cât rămase așa la soare, apoi auzi o voce de undeva din dreapta:

— Deci, ai găsit-o până la urmă. Răsucindu-şi capul spre mal, dădu cu ochii de

Garrick stând cu mâinile în buzunare și sprijinindu-se de trunchiul unui stejar.

— Mi-am urmat nasul, zise ea. Se uită la ceas și făcu o strâmbătură. Nu mi-am dat seama c-am stat aici atât de mult. Se ridică de pe bolovan și porni spre el. Când ajunse la mal Garrick îngenunche și întinse mâna ca să o ajute să urce.

— Ce fac ceilalţi? întrebă ea pe când se întorceau înapoi prin frunzişul des.

— Când am plecat încă se mai certau. Ea îi aruncă o privire pe furiş.

— Nu sunt sigură dacă e bine s-o laşi pe Charis singură cu Max.

— Acum o săptămână s-ar putea să-mi fi făcut griji pentru ea, spuse el, buzele lui puternice arcuindu-se într-un zâmbet silit. Acum nu. Am ajuns să înţeleg că puterea lui Charis rezidă tocmai în vulnerabilitatea ei.

— Poate, în cazul în care ar avea de-a face cu un bărbat obişnuit, dar eu n-aş pune pariu că ochii albaştri şi înceţoşi de lacrimi o vor salva de Max. E un prieten foarte bun, dar poate fi foarte crud. Mai ales cu femei precum Charis. Femei blânde. Femei care se bazează pe feminitatea lor ca să-şi rezolve toate problemele. Se opri, muşcându-şi limba. Sunt cam nesimţită, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Nu spui nimic din ce Charis n-ar confirma – cu alte cuvinte, bineînţeles. N-are niciun fel de scrupule… Se întrerupse brusc, tresărind puternic când o creangă îl plesni peste mâna stângă.

— Te mai doare mâna? Buzele lui se strânseră.

— N-am nimic.

— Mda, aşa ai spus şi seara trecută. Dacă n-ai nimic, de ce ai tresărit când te-a lovit creanga? Lasă-mă să mă uit și să văd cu ochii mei. Și după aceea n-o să te mai cicălesc.

— Nu mă cicăleşti niciodată.

— Ba da. Mi-am perfecţionat un talent nou descoperit. Cicăleala non-stop.

— Vrei să spui că te prefaci, spuse el, vocea devenindu-i neaşteptat de aspră. Nu-i nevoie să continui. După doi ani de amăgiri politicoase, am ajuns un expert în materie. Ea își îndreptă ochii spre el încruntându-se, uluită de cinismul tonului său. Își dădu seama imediat că o insultase în mod intenţionat. Voia să o înfurie ca să-i abată atenţia de la sentimentul de milă. De câte ori în trecut acceptase pasiv schimbări ale subiectului? De câte ori îşi înăbuşise dorinţa de a şti, numai pentru că nu voise să-l supere? Căsnicia lor se terminase. Nu mai era nevoie să meargă în vârful picioarelor. Nu mai trebuia să te prefacă tolerantă. Nu mai trebuia să pretindă că se detaşează de ce se întâmplă în jurul ei. Eșecul căsniciei ei realizase un singur lucru bun: o eliberase de convenienţe. Iar dacă avea chef putea fi o ticăloasă fără pereche. Putea fi ea însăși.

— Vrei să renunţăm la mănuşi? întrebă ea încet. Bine, n-am nimic împotrivă. Cine naiba te crezi? Trăsăturile i se înăspriră, furia începând să clocotească în ea. Sau mai exact, cine naiba crezi că sunt eu? O să-ţi spun cine nu sunt. Nu sunt o străină care trece pe strada ta. Am fost căsătoriţi timp de doi ani. Doi ani afurisiţi. Am dreptul la ceva din partea ta, chiar dacă e restul unei intimităţi. Nu te mai purta ca un tont şi lasă-mă să-ţi văd mâna! Acum, Garrick! El se supuse dar ochii mijiţi şi expresia prevăzătoare de pe chipul lui o făcură să izbucnească în râs.

— Nu-i nevoie să faci mutra asta atât de… Pentru numele lui Dumnezeu, Garrick! exclamă ea. Tăietura asta e foarte adâncă. Îi examina mâna, tonul îmblânzindu-i-se. De ce naiba eşti atât de încăpăţânat? Se uită în jur. Trebuie să o curăţ ca să mă pot uita mai

bine. Cred c-am văzut un loc puţin mai jos unde am putea coborî la pârâu fără să ne dăm de-a rostogolul. El nu comentă nimic când îl trase după ea şi nici când îl sili să se aşeze pe o piatră, în timp ce ea îi umezea batista în apă. Se mulţumi să o privească calm şi pe tăcute, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de jocul ei.

— Am nişte dezinfectant în trusa de machiaj, spuse ea îngenunchind lângă el.

Ridică ochii. O să te uşure ca naiba, dar cel puţin va ucide toţi microbii. În plus meriţi să te doară pentru c-ai fost atât de încăpăţânat.

El continuă să nu spună nimic, dar nu-şi dezlipi ochii de la ea. Elise respiră adânc.

— Ascultă, ştiu… înţeleg că eşti susceptibil din cauza arsurilor de la mână, dar nu poţi fi prost. Îi zâmbi. Eşti Garrick Hewit Fane. Nu ţi se permite să fii prost. Te vor bântui toţi strămoşii din New Hampshire, zornăindu-şi lanţurile de platină şi explicându-ţi codul familiei. Poţi să fii lipsit de scrupule. Poţi să fii mârşav, nesuferit şi chiar lipsit de milă. Te vor lăsa chiar să scoţi în stradă câteva bătrâne din casele aflate în apropierea ta, dar cei din neamul Fane n-au voie niciodată, absolut niciodată, să se facă de râs.

— N-a scos niciodată în stradă vreo bătrână. Ea râse.

— Ştii la ce mă refer. Se opri, apoi continuă neputând să-i întâlnească privirea. N-ar fi timpul să uiţi cum arată? întrebă ea dând din cap spre inimă. Nimeni n-o vede. Ei observă doar faptul c-o ascunzi, dar dacă ai ignora-o, la fel ar face toată lumea. Îţi jur că pe oamenii pe care îi întâlneşti pentru prima oară nu mâna ta arsă e cea care îi impresionează cel mai mult. Ochii lui scăpărară de aceeaşi emoţie fără nume. O luă prin surprindere şi aproape că făcu un pas înapoi. Trebui să-şi repete că terminase cu supunerea. Gata cu existenţa dusă într-o minciună politicoasă, civilizată.

— Deci nu vrei să vorbesc despre ea, zise Elise. Cu atât mai rău pentru tine. Ai spus că ne vom schimba cu toţii. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi, dar eu mă schimb.

Revin la propria mea personalitate. Refuz să mai joc rolul păpuşii lipsită de îndrăzneală. Nu mai trebuie să pretind că sunt femeia ta distinsă, superperfectă.

Motivele acelei şarade au dispărut. Dar mai există lucruri pe care vreau să le cunosc. Lucruri pe care am vrut să le aflu în timpul căsniciei, dar n-am pus nicio întrebare de teamă să nu te jignesc.

— Cum ar fi? întrebă el pe un ton înţepat.
— Cum ar fi, ce s-a întâmplat cu mâna ta?
— Mi-am ars-o. Elise oftă din adâncul sufletului.
— Asta e clar. Dar cum s-a întâmplat?
— Ce vrei de la mine? Vocea lui îşi pierduse tonul încordat fiind acum teribil de furioasă. De ce mă întrebi?
— Curiozitate vulgară? sugeră ea cu glas sonor înfuriindu-se la rândul ei.
El trase aer în piept, apoi clătină din cap negând.
— Nu, nu e doar curiozitate. Te cunosc prea bine. O.K., de ce nu? Mi-am ars mâna când casa surorii mele a luat foc.
— Ai fost înăuntru?
— Nu, am ajuns acolo mai târziu. Elise simţi cum i se pune un nod în gât.
— Ai intrat într-o casă cuprinsă de flăcări?
— Nu mai era nimeni prin jur. Nimeni altcineva decât eu. Clătină din cap. Nu mi-a folosit la nimic. Am ajuns prea târziu. Paula a murit.
— Îmi pare rău, Garrick, spuse ea încet. Ştiuse că sora lui murise, dar nimic mai mult. Garrick trebuie să fi trecut printr-un adevărat iad. Pentru un bărbat ca el, un bărbat cu o voinţă atât de puternică, să nu fi reuşit să-şi salveze sora trebuie să-l fi dus la disperare. Ştia că rănile de la mână erau cu totul nesemnificative în comparaţie cu cele purtate în inimă.
— N-am mai cunoscut o persoană atât de sfioasă ca Paula, spuse el calm. Era cu trei ani mai mare ca mine, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama. Avea ceva naiv în ea, o inocenţă de basm pe care a păstrat-o şi ca adultă. Făcu o pauză de câteva minute.
Părinţii mei n-au înţeles niciodată acea parte din ea. Poate n-am înţeles-o nici eu, dar nu era nevoie ca s-o iubesc. Ei n-au iubit-o niciodată. Nu, nu e corect. Au iubit-o, dar nu le-a plăcut prea mult felul ei de a fi. Le era ruşine de ea. Străinii o zăpăceau. Un mediu nou o copleşea. Nu-şi găsea locul în lumea lor şi i-au făcut viaţa un chin pentru ceea ce considerau a fi o deficienţă. Elise se uită la el fără să-şi ascundă mirarea. Era prima informaţie oferită de bunăvoie de Garrick despre părinţii şi sora lui. Ştia că mama lui murise acum şase ani în urma unui infarct şi că tatăl lui locuia în străinătate, undeva pe Riviera franceză.
Primiseră o telegramă sobră de la domnul Fane care îi felicita cu

ocazia căsătoriei, dar din câte ştia ea era singura dată când Garrick primise vreo veste de la el în cei doi ani de când erau căsătoriţi.

— Când a împlinit douăzeci şi cinci de ani, continuă el, Paula a convins-o pe mama c-ar trebui să aibă un loc al ei. Au construit o căsuţă anume pentru ea pe terenul reşedinţei noastre din Manchester. O numea *„cabana ei din munţi"*. Spunea că acolo putea pretinde că este independentă, putea pretinde că părinţii mei nu o sprijineau material. Numai aşa putea pretinde că duce o viaţă normală.

Şi-a mobilat singură încăperile şi totul arăta ca o căsuţă din poveşti. Era înconjurată de spaliere cu trandafiri. Înăuntru era plină de dantelă albă. Cred c-a fost fericită. Scria poezii, versuri libere, pe care nu le-a arătat nimănui. Cu excepţia mea. Erau nişte poeme sumbre, violente. Uneori mă bucur c-au fost distruse de foc. Se lăsă o tăcere lungă, iar Elise crezu că nu voia să continue, apoi Garrick începu să vorbească din nou calm, încet, de parcă ar fi vorbit cu el însuşi:

— Focul a început în bucătărie. În timp ce dormea. A murit din cauza intoxicaţiei cu fum. Mi-au spus că n-a suferit deloc... a adormit şi nu s-a mai trezit. Eu am venit acasă în vacanţa de primăvară, câteva zile am fost cu prietenii, dar până la urmă mi-am găsit timp să-mi vizitez sora. Îmi amintesc şi acum cum mergeam pe aleea pietruită cu cărămizi, care ducea spre căsuţa ei. Era în amurg, o vreme superbă, aerul mirosind a plante verzi şi a fum. El o privi, surprinzându-i uimirea.

— O... da, spuse el. Am mirosit focul. Asta-i partea cea mai cumplită. Partea care mi-a rămas cel mai viu în amintire. Am mirosit fumul cu mult înainte să fi ajuns la casă, dar nu i-am acordat atenţie. Când simţi miros de fum, primul lucru la care te gândeşti este că poate cineva arde frunzele, sau pregăteşte un grătar în aer liber. Nu-ţi trece prin cap că o casă ar putea fi cuprinsă de flăcări.

Într-un film, fondul muzical al coloanei sonore avertizează publicul că urmează să se petreacă ceva catastrofal. Dar n-a existat niciun fel de muzică. Muşchii i se contractară, trăsăturile feţei i se înăspriră devenind parcă şi mai colţuroase. La naiba, de ce nu se derulează muzica şi în viaţa reală? Ceva care să-ţi spună să te grăbeşti, să fugi cât te ţin picioarele. Trase aer în piept, nările fremătându-i.

— Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mirosul de fum devenea mai puternic şi până la urmă am înţeles. Am alergat tot restul drumului. Când am ajuns acolo flăcările nu se răspândiseră încă în

dormitor, doar în bucătărie şi în sufragerie.

Când am deschis uşa dormitorului, am lăsat focul înăuntru. L-am lăsat înăuntru cu mâna mea. Nu-ţi poţi imagina cât de rapid se poate răspândi. Aveam impresia că mă iau la întrecere cu el chinuindu-mă să-l depăşesc. Nu-mi mai amintesc cum arăta camera, probabil din cauza fumului, dar am reuşit să ajung până la pat.

O clipă îşi coborî pleoapele, ţinându-şi ochii închişi, apoi îi deschise.

— Avea un pat de copil, cu o ramă din fier forjat. Arătă spre mână. Modelul se mai vede şi acum pe dosul palmei. Dar asta s-a întâmplat mai târziu, după ce flăcările s-au întins în dormitor. Atunci eram deja cu ea. Se ridică brusc în picioare şi se depărta de Elise.

— Ştiam că e moartă. Am ştiut-o imediat ce-am ajuns lângă pat. Am simţit-o, dar n-am putut-o lăsa acolo să ardă. Nu i-am putut face aşa ceva. Nu-ţi poţi închipui…

Nu m-am aşteptat să fie atât de greu să o ridic. Fără ajutorul ei, fără să se sprijine de mine… Se întrerupse şi îşi drese glasul. Fumul era atât de gros că abia mai puteam respira, iar focul ajunsese deja ta, pat. Dar n-am putut-o lăsa acolo.

Stătea cu spatele la Elise, iar ea nu-i putea vedea faţa şi emoţia pe care o dezvăluia. Rămasă în genunchi acolo unde o lăsase, Elise era covârşită de durere.

Îşi strânse braţele în jurul taliei, lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— M-ai acuzat c-am păstrat anumite secrete în mine. Dar n-a fost ceva conştient.

Moartea Paulei… e o parte a vieţii mele de care nu mi-e uşor să vorbesc. Mi-am spus că nu e necesar, ştiind ce simţi pentru mâna mea… mi-am închipuit că nu te interesează să auzi cum s-a întâmplat. Îmi pare rău dacă…

— Stai puţin. Îşi şterse lacrimile cu degetele tremurătoare, ia-o de la capăt. Cum adică *„ştiind ce simt pentru mâna ta”?*

— Haide, Elise, ştiam că abia suporţi să te uiţi la ea. Scoase un hohot de râs ironic.

La naiba, nu te învinovăţesc. Nici eu nu suport să mă uit la ea. Ca de altfel nici părinţii mei. S-au purtat de parcă ar fi fost ceva ce-am făcut în mod intenţionat, anume ca să-i pun într-o situaţie jenantă.

— Lasă părinţii. Lasă restul… Ai crezut… De aceea nu m-ai atins niciodată cu mâna stângă? şopti ea cu o voce sugrumată de emoţie. De

aceea ai ţinut-o ascunsă până şi acasă? Până şi de mine? Timbrul vocii ei trebuie să fi atins o coardă din inima lui. Se răsuci uitându-se la ea şi mişcându-se mai aproape.

— Nu m-am înşelat, Elise. Naiba să te ia. Nu m-am înşelat. De ce te porţi aşa? De ce despici firul în patru tocmai acum? Trăsăturile încordate ale feţei îi dezvăluiau întreaga furie. Se opri în faţa ei. Întinse mâna stângă şi i-o puse pe obraz, un gest care nu aducea deloc cu o mângâiere. Era mai degrabă o provocare.

— Şi acum ce-ar trebui să fac? întrebă ea simţind cum i se pune un nod în gât. Să ţip? Să mă înfior? Sau ar fi mai potrivit cu opinia pe care o ai despre mine dacă aş vărsa scârbită? Uitându-se la el, îi luă mâna şi i-o apăsă de gât. Îşi desfăcu nasturii cămăşii lăsând materialul să-i alunece şi mai jos pe umeri. Îi mişcă mâna încet până ajunse să-i acopere sânul gol. Îi ţinu mâna lipită de carnea delicată fără să-i observe respiraţia sacadată.

— Niciodată, dar absolut niciodată n-am crezut c-ar fi respingătoare, şopti ea cu un glas îngroşat. Era doar o parte din tine, ca şi ochii înnebunitor de albaştri, ca şi muşchiul de la gură, care zvâcneşte ori de câte ori ceva te supără. Aş fi vrut să-mi fi spus. Aş fi vrut să-mi fi spus cu mult timp în urmă.

El nu scoase niciun cuvânt. Se uita tăcut, fix la mâna arsă apăsată de pielea netedă, de carnea caldă şi moale. În clipa următoare, sub ochii lor, mâna i se mişcă cuprinzându-i sânul, ridicându-se, frecându-şi degetul mare, zbârcit, de sfârcul ei. Respiraţia i se opri în gât, capul îi căzu pe spate, iar ochii i se închiseră. Îl auzi murmurând un „Da” gâtuit de undeva, din depărtare, iar cuvântul îi reverberă în minte, fremătându-i prin întreg trupul. Ceva se întâmpla între ei, ceva la care nu se aşteptase, dar nu avea nicio putere să…

— Garrick, Garrick, unde eşti? Degetele de pe sânul ei se strânseră dureros când vocea lui Charis, piţigăiată şi isterică, ajunse până la ei. Câteva secunde mai târziu îl auziră pe Max:

— Chiar trebuie să zbieri? spuse el pe un ton exasperat. Animalele de pe aici o să moară toate de infarct. Dumnezeule, Charis, nu s-a rătăcit. Dar cred că noi n-o să mai găsim niciodată drumul înapoi spre tabără.

În clipa următoare vocea lui Charis, cuvintele de neînţeles răzbătură prin pădure într-o serie de ţipete de soprană, apoi se auzi o palmă usturătoare, după care se făcu linişte.

CAPITOLUL 7

Până când Charis şi Max reuşiră să-şi croiască drum prin frunziş, blonda îşi revenise suficient ca să continue cu lamentările şi cu protestele:

— Să nu mă laşi singură cu el, spuse ea alergând spre Garrick. Vorbesc serios, Garrick. N-am mai fost supusă niciodată în viaţa mea unei cruzimi atât de calculată, de inumană. M-a ameninţat că mă leagă de un copac!

Ignorându-şi însoţitoarea, Max se apropie de Elise studiindu-i chipul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Elise întoarse capul ca să nu fie silită să se uite în ochii lui ageri şi arătă cu mâna spre pârâu.

— Am găsit apa.

— Văd. Max nu mai insistă, dar Elise îi simţi curiozitatea chiar şi mai târziu, după ce-şi stropi faţa alături de Charis. Într-un fel o ajută interesul arătat de Max. O împiedica să se gândească prea mult la cât de intens o urmăreau ochii lui Garrick. Privirea îi era acum la fel de sinceră şi de neclintit ca atunci când îi ţinuse mâna pe sân. Iar ea nu putea citi ce se ascundea în ochii aceia tulburători de albaştri. Dar când înceta să se mai ferească era teribil de conştientă de ardoarea incredibilă a privirii lui. Când porniră înapoi spre luminiş-Max apucă mâna lui Elise ţinând-o pe loc pentru a rămâne singuri.

— Te simţi bine? întrebă el încet. Ea se uită la el enervată.

— Aş vrea să încetezi să-mi mai iei temperatura sentimentală de fiecare dată când mă vezi. Mă simt bine.

— Sigur, zise el pe un ton sceptic. Las-o baltă, Ellie. Poate că nu sunt dotat cu o inteligenţă superioară, dar nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama că Madame Cârlionţi şi cu mine am întrerupt ceva. Cum ea nu-i răspunse, Max oftă nemulţumit: Bine, căpoaso. Încercam doar să înţeleg ce se întâmplă în jurul meu.

„*Nu eşti singurul*", îşi zise ea, schiţând un zâmbet silit.

— Dacă nu mi-ai fi povestit despre toate chestiile descoperite de detectivul particular, continuă el, n-aş fi mirosit niciodată că între Garrick şi Charis ar fi ceva. Adică, tipul nu pare să moară de dragul ei, nu-i aşa?

Dându-şi o şuviţă de păr de pe frunte, Elise suspină exasperată…

— Bine… Bine! mârâi ea. Dumnezeule, ai fi în stare să scoţi din

minţi până şi un sfânt! Nu crezi c-am observat deja cum se poartă cu ea? Aşa că poate m-am înşelat. Nu mă refer la legătura lor, ci la importanţa ei.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap c-ar putea fi mai mult decât… decât…

— O înghesuială la colţ? vru s-o ajute Max.

— O mică aventură, îl repezi ea. O simplă distracţie ilicită. E posibil ca Garrick să nu fi dorit niciodată despărţirea. Poate treaba asta cu Charis nu urma să înlocuiască căsnicia noastră. Poate n-a fost decât ceva în plus.

— Nu pari încântată la ideea că s-ar putea să nu fie îndrăgostit de Charis.

Lui Elise îi trebuiră câteva minute ca să-şi adune gândurile şi nici măcar atunci nu fu sigură că i-ar putea da o explicaţie logică:

— Aş vrea să-l fi văzut pledând în faţa juraţilor, începu ea într-un sfârşit. Garrick e… Are o încrei dere de nestrămutat în justiţie şi în adevăr. Prima! oară când l-am văzut luptându-se pentru unul dintre clienţii lui… Clătină din cap. Nu cred c-am mai respectat pe cineva atât de mult şi pentru c-am avut un respect atât de mare pentru el, am presupus în mod automat că legătura asta însemna că se îndrăgostise. Nu mi-a trecut niciodată prin cap c-ar considera infidelitatea ca pe ceva de la sine înţeles. E foarte posibil să creadă că şi eu o consider la fel.

— Şi tu nu poţi? Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, Max continuă: Nu, fireşte că nu poţi. Max avea dreptate. Nu putea. Îşi dori doar să-şi amintească şi când se va afla aproape de Garrick, îşi zise ea pe când se apropiau de cei doi. Îşi dori să nu-i mai uite infidelitatea de fiecare dată când o atingea.

Cei patru îşi petrecură cea mai mare parte a dimineţii uitându-se după avioane, entuziasmul lor variind de la caz la caz. Pentru Elise, căutarea fu meticuloasă, dar nu disperată. Ceva dinăuntrul ei-nu era sigur dacă îndrăzneala sau orgoliul-o făcea să nu aibă niciun fel de dubii în privinţa salvării.

Forţa emanând din Garrick era un alt element care ţinea disperarea la distanţă. Şi cum ar fi putut evalua situaţia cu seriozitate când Max se plimba de colo-colo lălăind refrenuri din desenele animate?

Partea cea mai stranie era izolarea. Era ciudat să se uite spre cer

şi să nu vadă altceva decât nori sau din când în când câte o pasăre. În Dallas, ar fi putut zări oricând deasupra capului cinci sau şase aparate de zbor. Dar aici, unde lipsa poluării făcea cerul să fie şi mai albastru, nu se vedea nimic.

Se simţea ca un copil căruia nu-i vine să creadă că orele de la şcoală se ţineau şi în zilele când era bolnav. Când civilizaţia ar fi trebuit să-şi înceteze existenţa.

Fără ţârâitul telefoanelor, fără întruniri şi şedinţe, timpul câştigă amploare, fiecare minut devenind mai lung şi mai lent împovărându-i.

Apoi, la scurt timp după prânz, Charis zări un avion zburând la mare distanţă şi încercă disperată să-i facă semn fluturând un batic de mătase deasupra capului, spre marea distracţie a lui Max. Izbucnirea ei nu surprinse pe nimeni, normal.

În ultimele douăzeci şi patru de ore Charis îşi pierduse controlul de atâtea ori că Elise şi Max începuseră să dea cu banul cine se va ocupa de ea. Rezultatul era că blonda tresărea ori de câte ori unul din ei se încrunta. După dejunul frugal, Garrick anunţă că va face o încercare de a repara radioul, aşa că Elise fu lăsată singură cu cei doi certăreţi, dar adorabili.

— Laşule, murmură ea uitându-se la spatele lui Garrick.

Max, liniştit pentru prima oară, îşi sprijinea bărbia de un genunchi, citind o carte adusă cu el. De cealaltă parte a lui, Charis se lăsase cu spatele pe un bolovan, făcându-şi vânt cu o revistă. Mişcările îi erau scurte şi agitate. Se uita din când în când la Elise şi Max, enervată că nu erau la fel de agitaţi ca ea.

— Ce citeşti? îl întrebă ea în cele din urmă pe Max întrerupând tăcerea.

El îşi ridică privirea.

— Un roman de groază despre o întâmplare reală. Se numeşte *„Sânge sub ulmi”*. Probabil îţi mai aminteşti cazul. Un grup de excursionişti se rătăceşte prin pădure, un criminal în serie le dă de urmă şi îi omoară unul câte unul. O lectură extrem de plăcută. Îşi îndreptă umerii, mişcările fiindu-i îngreunate de piciorul luxat.

— Partea interesată, continuă el, e că înainte să-i omoare îi taie în bucăţi cu bomfaierul… felii subţiri, stil semipreparate… apoi le păstrează de

getele în nişte pungi sterile. Vrei s-o citeşti după ce o termin?

Elise îşi întoarse capul încet ca să se uite la Max.

— Mi-o dai şi mie puţin? îl întrebă ea zâmbindu-i dulce.

După ce o primi, Elise îi dădu în cap cu ea, apoi i-o întinse înapoi.

— Când Charis o să înceteze cu zbieretele o să-i poţi cere scuze.

Ceva mai târziu, după ce se uită la umflătura de la piciorul lui, Elise îi studie faţa.

— Te simţi în elementul tău, nu-i aşa?

— Pierdut în pădure?

— Mă refer la tot. La prăbuşirea avionului, la faptul că nu ştim unde ne aflăm, la încercările de a o face pe biata Charis să-şi piardă minţile. Toată situaţia asta te distrează.

— Suntem patru, spuse el. Avem deja pe cineva în rolul miorlăitei şi dă-mi voie să spun că nici să fi căutat cu lumânarea n-am fi găsit pe cineva mai potrivit. Avem conducătorul stoic şi, doamna frumoasă, isteaţă, desemnată să împace pe toată lumea. Ridică din umeri. Nu mi-a rămas de jucat decât rolul miştocarului.

După ce-i mai trase una cu cartea în cap, Elise se retrase la ceea ce considera acum *„bolovanul ei"* şi începu să reflecteze la schimbările petrecute în ei prevăzute de Garrick. Transformarea din Charis era cea mai evidentă. Nu mai era nici pe departe fetiţa timidă de ieri. Cu toate crizele şi ţipetele ei, blonda le oferea o imitaţie destul de reușită a lui Elizabeth Taylor în *„Cui îi e frică de Virginia Woolf?"* Max, pe de altă parte, înregistrase un regres categoric. Devenise puştiul răutăcios cunoscut pe când locuise în Weiden Street.

Dar ea? Max o distribuise în rolul mediatoarei, cea care încerca să facă mereu pace. Se pare că nu se uitase destul de bine. Nu observase transformările din ea. Când avionul se îndreptase cu viteză spre pământ, când pierduseră contactul cu restul lumii, identitatea falsă sub care îşi dusese cea mai mare parte a vieţii de adultă i se păruse brusc o mare prostie. Se lepădase de acea parte din ea, de atitudinea superioară, aşa cum un animal năpârleşte odată cu venirea primăverii.

Aici nu-i mai era de niciun folos. Lucrurile care i se păruseră până nu de mult de o importanţă vitală deveniră dintr-odată lipsite de orice semnificaţie. Emoţii şi instincte, pasiuni primitive, pe care le îngropase demult pentru că nu ştiuse ce să facă cu ele, ieşeau la

suprafaţă fără consimţământul ei.

Singurul care părea să nu fie supus nici unei metamorfoze era Garrick. Cu toate că se silise ceva mai devreme să-şi deschidă sufletul în faţa ei rămăsese la fel de plin de tact... şi de retras. Continua să respecte toate regulile de politeţe, refuzând să cedeze tensiunii sau fricii. Era, fireşte, lucrul la care s-ar fi aşteptat din partea lui Garrick. Mai presus de orice, era un bărbat manierat.

— După ce dădu radioului o ultimă lovitură cu degetul mare, Garrick se lăsă cu spatele pe scaunul pilotului. Aparatul era defect şi nu mai putea fi reparat.

Bănuise de la început, dar se hotărâse să mai facă o încercare, nu se ştie niciodată.

„Cum adică, nu se ştie niciodată”? se întrebă el râzând de propria naivitate. Doar nu se reparase singur peste noapte?

Îşi trecu o mână prin păr. Nu se afla în cabină ca să repare radioul, aşa că nu avea sens să se mai păcălească. Se afla aici pentru că dorise să se gândească în linişte.

Nu-i era uşor să se gândească când prin preajmă se afla şi Elise. Spre exemplu, dimineaţa asta la pârâu. Atunci nu gândise. Dacă ar fi reuşit să se concentreze măcar o clipă, n-ar fi lăsat-o cu impresia că încerca să-i facă avansuri.

Reuşise să pătrundă până în adâncurile sufletului ei. Îşi vorbeau în sfârşit, fir-ar să fie! Comunicau cu adevărat. S-ar fi putut folosi de asta pentru a stabili un fel de fundament, un punct de unde să fi pornit mai departe. Dar ratase totul. Când îi luase mâna şi i-o dusese la sân, încetase să se mai gândească la comunicare. Nu se putuse gândi decât la cât era de bine să o atingă din nou.

De ce o făcuse? De ce îi luase mâna şi i-o apăsase de piept? Explicaţia cea mai la îndemână era că o făcuse din milă, iar emoţia pe care o citise în ochii ei verzi nu era decât compasiune. Gândul îi sfâşie inima. Nu voia să-i stârnească un sentiment atât de detestabil, de firav. Ar fi preferat să fie scârbită decât să simtă milă pentru el. Refuză însă brusc propria explicaţie. Trebuia să fie ceva mai mult decât un sentiment de milă. Trebuia! Iar dacă în sufletul ei existau emoţii mai adânci, mai puternice, era ferm hotărât să le scoată la lumină... să le folosească.

O oră mai târziu, când se alătură celorlalţi, Garrick era din nou calm... ştia acum ce avea de făcut. Văzându-l că se aşază alături, Max îşi

întoarse capul spre el.

— Ei? Avem vreo speranţă cu radioul? Garrick clătină din cap.

— Şi-a dat duhul. Charis gemu şi îşi ascunse faţa în mâini. Expresia lui Elise nu se schimbă, de parcă s-ar fi aşteptat la această veste. Max rămase o clipă cu privirea îndreptată spre mâinile lui, apoi începu să improvizeze o poveste despre cum îşi vor duce mai departe vieţile ca nişte sălbatici trăind din vânat, din fructe de pădure şi cum se vor îmbrăca în piei de animale.

Garrick ştia ce punea la cale Max. Îi trebuise ceva timp ca să-l înţeleagă, dar îşi dădea seama acum că prietenul Elisei făcea pe clovnul ori de câte ori atmosfera ameninţa să devină prea tensionată, ori de câte ori credea de cuviinţă să abată gândurile celorlalţi de la situaţia în care se găseau. Garrick reveni la realitatea din jur tocmai când Elise îşi oferea propria versiune extravagantă asupra viitorului.

— Dacă vom rămâne împotmoliţi aici pentru următorii douăzeci sau treizeci de ani, spuse ea, mi-ar plăcea să cred că vom fi la originea unei civilizaţii secrete, avansate, ceva ca Atlantida sau cea dintr-un film vechi cu Tarzan, în care oamenii erau conduşi de o femeie frumoasă înaltă. Garrick zâmbi.

— Şi cum tu eşti singura femeie înaltă de aici, bănuiesc că vei candida la postul de regină. Max îi aruncă o privire bănuitoare.

— Stai puţin, îmi amintesc de filmul ăsta. Toţi oamenii erau puşi să lucreze pe brânci, astfel ca ticăloasa să aibă destule bijuterii şi togi de mătase, şi se trânteau cu nasul la pământ ori de câte ori maiestatea sa intra într-o încăpere.

Elise aruncă cu un gest maiestuos o frunză uscată de pe mânecă.

— N-aş avea nimic împotrivă, spuse ea.

Repezindu-se la ea, Max îi prinse capul în îndoitura cotului şi îşi frecă pumnul de părul ei, făcând-o să râdă în hohote. În clipa când Max o atinse, umorul dispăru rapid din ochii lui Garrick. Cu numai câteva secunde în urmă ajunsese la concluzia că l-ar putea totuşi simpatiza pe Max. Acum trebui să-şi încleşteze pumnii în buzunare ca să nu-l strângă de gât. Voia să-i simtă gâtul între degete.

Voia să-l ridice de la pământ şi să-l scuture până-l va face să promită că nu va mai pune niciodată mâinile pe Elise.

În tot restul serii Elise îl urmări pe Garrick fără să lase impresia că-l studiază. Cu toate că comportarea lui fusese ciudat de încordată de

la întâlnirea din acea dimineață de la pârâu, atitudinea lui se schimbase și mai mult după ce se întorsese de la avion. Forţa reţinută părea să crească și să se răspândească în jurul lui. O făcea pe ea cât şi pe ceilalţi să păşească cu mare prudenţă prin preajma lui.

Însă în anumite privinţe, Charis se purta cu totul diferit de ea şi de Max. Cu cât trebuia să reziste mai mult fără ţigări, cu atât devenea mai arţăgoasă, mai cicălitoare, scâncind și protestând uneori în șoaptă, alteori în gura mare. Stând în jurul focului, în acea seară, Elise aproape că-şi dori ca Charis să devină isterică pentru a avea un motiv s-o pocnească.

— Ar trebui să facă ca lucrurile să meargă ca pe roate. De asta există bărbaţii. Tu şi cretinul ăla de prieten al Elisei ar trebui să aveţi mai multă grijă de mine… Nu mai e nimic de mâncare, iar apa are gust de peşte stricat. În curând voi face ceva îngrozitor. O jur! De ce nu ne-au găsit încă? În căutarea noastră trebuia să fi pornit sute de avioane. Părinţii mei sunt atât de imbecili, că probabil nici nu mi-au observat lipsa. Tata, fiindcă tot veni vorba de cretini, chiar dacă ar fi şti, tot n-ar fi în stare să facă nimic. N-am mai pomenit un bărbat mai inept şi mai neputincios.

Toată viaţa mea…

— Credeam că părinţii tăi sunt morţi, zise Garrick aruncându-i o privire lungă şi pătrunzătoare. Charis îşi înălţă capul la el, cu nişte ochi mari, plini de uimire.

— Eu… Adevărul e că, vezi tu… îşi clătina capul de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile. M-am certat cu părinţii mei… acum mulţi ani, m-am certat cumplit. Nu-ţi poţi imagina cât au fost de cruzi cu mine, Garrick. Aşa că, da, am hotărât că nu vor mai fi părinţii mei. Pentru mine sunt ca şi morţi.

Elise vorbi fără să-şi ridice privirea:

— Şi sora ta, Phyllis, e şi ea moartă?

— O cunoști pe sora mea? Elise zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, cineva a amintit de ea. Mă întrebam dacă o mai vizitezi.

— Phyllis mă urăşte. Întâlnind privirea lui Garrick, Charis adoptă o expresie spăsită.

Când lumea e atât de crudă e mai uşor să inventezi una imaginară, în care oamenii să fie buni. Înţelegi, nu-i aşa? Garrick îşi mută ochii de la faţa ei.

— Fiecare dintre noi îşi rezolvă problemele în felul său, spuse el

calm. Cum le înfrunţi pe ale tale, e treaba ta şi numai a ta. Elise se uită la el studiindu-i faţa. Nu ştiuse. N-o minţise când îi spusese că Charis e singură pe lume. Oh, existaseră şi alte minciuni, clar putea şterge măcar una dintre ele, îşi zise ea cu o emoţie ciudat de asemănătoare uşurării. Simţind tensiunea din aer, Elise hotărî că venise momentul să schimbe subiectul.

Îşi drese glasul şi se sprijini cu spatele de bolovan.

— Aţi mai văzut vreodată atât de multe stele? întrebă ea pe un ton vesel.

Max aruncă o privire scurtă spre cer.

— Le vezi pentru că nu sunt estompate de becurile clădirilor. Stând aici înţelegi mai bine de ce de-a lungul secolelor oamenii au privit spre stele căutând ajutor şi alinare. Stelele au arătat calea spre Pruncul Iisus, au prezis reuşite în bătălii şi distrugerea imperiilor. Iar culoarea unei stele a şoptit astronomilor secretul expansiunii universului.

— Poeţii au profitat din plin, spuse Garrick. Mai ales Shakespeare. Îmi vine în minte un citat... îşi întoarse capul încet şi prinse privirea lui Elise pe deasupra flăcărilor.

„*Mi-e dat să iubesc o stea anume*”, spuse el cu un timbru melodios.

Ochii lui mai întunecaţi decât noaptea pătrunseră în ea, tulburând-o, răscolind-o, trăgându-i trupul spre al lui. Retrăind ziua în care se cunoscuseră, Elise se pierdu în adâncimile lor. La fel ca atunci, îşi simţi pulsul accelerându-i-se, iar corpul îi fu cuprins de căldură. Dar Garrick puse capăt contactului vizual printr-o mişcare bruscă şi continuă să vorbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun:

— Era modul lui Shakespeare de a ilustra o iubire fără speranţă, spuse el. După opinia lui, trebuie să te mulţumeşti să stai la distanţă pentru că, aflându-te pe pământ, nu poţi spera să te apropii vreodată de strălucirea adevărată, de căldura emanată de o stea. Ea abia dacă îl auzea. Încă se mai simţea ameţită din cauza fluidului care îi trecuse prin corp, atunci când el o privise.

„*Dumnezeule mare, am transpirat*”, îşi zise ea trecându-şi peste faţă o mână tremurătoare. I se păru o veşnicie până când respiraţia îi reveni la normal, iar când îşi îndreptă din nou atenţia asupra discuţiei din jurul ei, Garrick şi Max vorbeau încă despre izolare, iar Charis

continua să bombăne, lamentându-se după ţigări.

— Max, îţi mai aminteşti de filmul de la televizor pe care l-am văzut pe când eram copii? întrebă Elise o clipă mai târziu. Tu și Annie aţi venit la mine, pentru că tata lucra târziu. Un film ştiinţifico-fantastic despre un cuplu care urcă pe Empire State Building. Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat, dar dintr-un motiv sau altul au trebuit să coboare până în stradă.

— Ascensoarele nu mai funcţionau, zise Max. Mi-am închipuit mereu că probabil ceaţa a ros cablurile.

— Iar când au ajuns în sfârşit jos, spuse Elise fără să acorde atenţie întreruperii, n-au mai găsit pe nimeni. Toţi oamenii de pe pământ au dispărut ca prin farmec.

— I-a mâncat ceaţa, zise Max.

De ce-mi aminteşti de această povestioară dulce, când n-am la mine o carte cu care să-ţi dau drept în cap. Unde vrei să ajungi? Când ea râse, Garrick spuse:

— Personajele din film au urcat pe clădire, lăsând lumea în urma lor și după ce-au lăsat-o lumea a dispărut. Elise vrea să spună că se simte de parcă prezenţa ei în lume e ceea ce o face să existe şi se întreabă dacă senzaţia asta nu e un indiciu al unui gen de înfumurare inconştientă de care ar trebui să se debaraseze.

— Excelent, domnule psiholog! spuse ea dându-i dreptate. Care e deci verdictul tău?

— Te găsesc vinovată de a fi umană.

— Oh, nu, asta nu, izbucni Max. Elise se uită prudentă spre Garrick.

— Simţi şi tu acelaşi lucru? El ridică din umeri.

— Modul nostru de a percepe lumea e pur subiectiv. E și singurul posibil. Nu există un cazan de gânduri şi emoţii la care să ne putem conecta. Fiecare semnal se duce într-un sistem special, la creier. Aşa că lumea, aşa cum o vezi tu sau o văd eu, este legată fără scăpare de o minte anume. Dacă muţi rezervorul principal al creierului-individul în sine într-un loc, creierul nu-l va mai percepe, iar lumea va înceta să existe. Zâmbi. Ceea ce e un mod pompos de a spune că fiecare dintre noi e centrul propriului său univers.

— Dacă lumea e încă acolo, de ce nu ne-a găsit încă? întrebă Max.

Garrick surâse şi clătină din cap.

— Mă gândeam la pârâul acela. Ar putea intra în pământ, dar sunt mari şanse să se reverse în ceva mai mare. Un lac sau un râu. Brusc, Max îşi îndreptă umerii.

— Al naibii să fiu dacă n-ai dreptate. Iar dacă vei da peste oricare din ele, vei găsi şi oameni. Cum să nu. Ar trebui să încercăm.

— Să încercăm? întrebă Elise. Adică să urmăm pârâul? Max dădu din cap.

— Pornim în direcţia în care curge și vedem unde ajunge.

— Max a înţeles foarte bine, spuse Garrick calm. Unul dintre noi ar trebui să pornească la drum mâine dis-de-dimineaţă şi să urmeze pârâul până la capăt.

— Lasă-l pe Max să plece, zise Charis cu o voce îmbufnată. Animalele sălbatice nu-i vor face niciun rău, va începe să le lovească şi îl vor lăsa în pace.

Garrick se uită la Max.

— Piciorul te mai doare, nu-i aşa? L-ai rupt sau e numai luxat? Max oftă.

— Mă tem că prima variantă. Elise îi aruncă prietenului ei o privire atentă, observând abia acum liniile adânci din jurul ochilor.

— De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă ea indignată.

— Ce-ai fi făcut, l-ai fi pupat ca să se vindece?

— Aşa că rămân eu, spuse Garrick încet.

Max avea ochii îndreptaţi asupra flăcărilor focului, dar acum îi ridică și întâlni privirea lui Garrick. Elise urmări uluită cum îşi comunicau ceva pe tăcute. După o clipă, Garrick îşi mişcă capul uşor, de parcă ar fi încuviinţat, răspunzând astfel unei întrebări tăcute a lui Max.

— Ar trebui să fie doi, spuse Max revenind cu ochii asupra focului. În felul ăsta, dacă unul păţeşte ceva, celălalt poate merge mai departe. Piciorul nu mă doare chiar atât de tare. Voi…

— Vei rămâne aici şi nu vei mai ţopăi pe piciorul ăla, spuse Elise. Ai dreptate, e mai bine să plece doi, dar eu sunt cea mai indicată. Sunt genul robust, ai uitat?

— Nu ştiu, Elise… începu Max.

— Gata, aşa va fi, spuse ea pe un ton ferm ridicându-se în picioare. Iar dacă mâine plecăm dis-de-dimineaţă, ar fi mai bine să ne culcăm. Garrick decise să mai rămână câteva clipe, dar Max și Charis o urmară pe Elise la avion. Ajunşi în avion, Max îi aruncă o privire scurtă

și își dădu ochii peste cap, exasperat de bolboroselile lui Charis.

— N-o să se mai oprească niciodată? mormăi el. Capul blondei zvâcni în sus.

— Nu mai vorbi despre mine. Să nu îndrăzneşti să mai scoţi un cuvânt. Te urăsc.

— În sfârşit ceva nou, replică el.

— Nu vreau să rămân aici cu tine, continuă Charis. Nu Garrick ar trebui să plece. E schilod. Are o mână deformată. Se înfioră. Ai văzut-o? Mi se face greaţă când o scoate din buzunar. Am avut întotdeauna un stomac delicat, iar imaginea ei mi-l întoarce pe dos. Elise se simţi de parcă ar fi primit un pumn în plexul solar. Furia explodă în ea violentă şi neînduplecată. Peste câteva secunde se târa în genunchi spre Charis. Aceasta scoase un ţipăt îngrozitor şi începu să se tragă înapoi.

— Lasă-mă în pace. Eşti furioasă numai pentru că am o legătură cu Garrick… şi nu ştiu de ce ar trebui să fiu pedepsită pentru că soţul tău mă preferă.

— Bravo, cârlionţi, spuse Max pe un ton sarcastic. Acum chiar ai calmat-o.

— N-am vrut să spun nimic rău, scânci Charis încercând să se ascundă după Max. E… e lipsa ţigărilor.

— Ca scuză să știi că nu prea ţine, replică Max. Ai putea născoci dezechilibrul chimic sau cel mintal, deşi nu cred că Elise să se lase înduioșată.

— Nu te mai ascunde, zise Elise strângându-şi buzele. Întinse mâna şi o trase pe Charis din spatele lui Max. Să nu mai vorbeşti niciodată despre mâna lui Garrick.

Nici să nu aminteşti despre ea. Habar n-ai ce i-au făcut oameni înguști la minte ca tine. Charis se smuci din mâinile ei.

— Nu-mi spune ce să fac! Lasă-mă în pace! Când blonda întinse mâna şi o plesni peste faţă, Elise izbucni în râs.

— Asta numeşti tu palmă? Charis, care se aşteptase ca Elise să reacţioneze cu o furie şi mai mare, rămase cu gura căscată. Dar uluirea nu ţinu mult. Şuierând şi gata să zgârie, se repezi la Elise aruncându-se peste ea înainte ca aceasta să apuce să-şi dea seama ce se întâmplă. Fără să depună un efort prea mare, Elise se rostogoli blocând pumnii blondei.

— Cafteală! strigă Max cât putu de tare. Muierile s-au luat la trântă!

Elise îşi smuci capul spre el ţintuindu-l cu o privire ucigătoare.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus aşa ceva, Max Decatur. Nu te mai recunosc. Ce naiba te-a apucat… Îşi pierdu răsuflarea când Charis o lovi cu genunchiul în abdomen şi se chinui să se ridice lovind-o pe Elise cu pumnii în umeri. Charis îşi ieşise parcă din minţi lovind-o iar şi iar pe Elise… dar fără niciun rezultat.

Stând nemişcată, Elise se uită cum începuse să-i curgă sânge de pe un umăr, iar întregul episod i se păru dintr-odată incredibil de caraghios. Chicoti şi nu trecu mult până începu să râdă ţinânu-se cu mâinile de burtă. Charis clipi de două ori uitându-se amuzată la Elise.

— Nu mai râde! strigă ea, dar buzele îi zvâcniră. N-am terminat cu bătaia, spuse ea dându-i încă o lovitură slabă în umăr.

Peste câteva secunde se sprijinea de Elise, pufnind pe nas şi râzând în hohote.

— N-a fost rău pentru nişte amatoare, zise Max după ce hohotele se mai potoliră.

Data viitoare va trebui să vă găsim o baltă cu noroi ca să puteţi…

Se opri când amândouă femeile îşi aruncară pantofii spre el. Ei, îmi dau seama când nu sunt dorit, spuse el ridicându-şi mâinile. Nu e nevoie să mă pocniţi în cap. Mă duc la Garrick… ca să discutăm ca… între bărbaţi… el cel puţin va fi mai înţelegător. Coborî din avion bombănind.

Garrick îşi ridică privirea văzându-l pe Max, dar şi-o mută repede înapoi spre flăcări.

— M-au dat afară, spuse Max ţopăind până la un bolovan de cealaltă parte a focului. Voiam oricum să stăm de vorbă, şovăi, nesigur de cum ar trebui să continue.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme din cauza Elisei, zise Garrick calm. Voi avea grijă de ea. Se uită drept în ochii lui Max. De ce m-ai ajutat? De ce ai manevrat situaţia în aşa fel ca Elise să vină mâine cu mine? Max nu răspunse imediat, dar când o făcu tonul îi fu de o seriozitate pe care Garrick nu i-o mai auzise niciodată.

— Elise crede că legătura dintre voi s-a terminat, dar anumite lucruri m-au făcut să cred că mai există încă întrebări la care nu s-a răspuns. Am petrecut mulţi ani, prea mulţi chiar, în compania întrebărilor fără răspuns. Nu vreau să treacă prin acelaşi infern. Dacă veţi fi singuri, va reuşi poate să lămurească anumite lucruri şi să

termine cu tine pentru totdeauna… sau să nu termine. Garrick reveni cu privirea asupra jarului.

— Ce te face să crezi că n-a terminat deja cu mine?

— O mulţime de lucruri. Unul dintre ele a fost felul în care v-aţi uitat unul la altul pe deasupra flăcărilor, replică Max leneş. Aş fi putut porni un Boeing, cu încărcătura electrică dintre voi. Garrick nu-i răspunse. Nu era nevoie. Nu se îndoia că magnetismul dintre el și Elise era evident pentru oricine avea ochi să vadă.

— Am observat și eu ceva, spuse Garrick după un timp. De fiecare dată când se pomeneşte numele unei anume Annie, ochii îţi capătă o expresie de nepătruns. A fost o persoană importantă în viaţa ta? Cineva care te-a lăsat cu toate acele întrebări fără răspuns? Max scoase un hohot de râs ironic.

— Se poate spune şi aşa. A fost soţia mea. Fiinţa cea mai importantă din viaţa mea. Până a şters-o din oraş la braţul frăţiorului. S-a întâmplat cu zece ani în urmă.

— Şi nu ţi-a trecut nici acum? După toţi anii ăştia? Garrick oftă. Nu asta am vrut să aud. Am vrut să cred că până la urmă durerea păleşte. Se opri, frecându-şi tâmplele cu degetele. Dacă ai vedea-o din nou, dacă ar apărea dintr-odată în faţa ta, ce-ai simţi? Crezi că, după atâta timp şi după ce ţi-a făcut, ai mai fi atras fizic de ea? Max nu se grăbi să-i dea un răspuns.

— Mi-am pus aceeaşi întrebare de un milion de ori. Ce s-ar întâmpla dacă, după tot timpul ăsta, aş întâlni-o pe neaşteptate? Cred c-aş încerca s-o omor. Aş încerca să-i frâng gâtul ăla de mincinoasă, dar…

— Dar chiar dacă ai strânge-o de gât, continuă Garrick, în voce răzbătându-i înțelegerea instinctivă, chiar dacă ai urî-o de moarte tot ai dori-o. Iar dintre cele două emoţii, dorinţa ar fi mai puternică. Max dădu sdurt din cap.

— Bănuiesc că există lucruri pe care timpul nu le vindecă. Trăgând aer în piept, Garrick se ridică şi stinse focul aruncând pământ deasupra.

— De asta mă temeam. Nu-i plăcea ce auzise şi nu voia să creadă, dar ştiu că era adevărat. Indiferent de ce se întâmplase între el şi Elise, oricât de mare ar fi distanţa şi oricât de mult timp s-ar scurge tot ar dori-o până la ultima răsuflare.

CAPITOLUL 8

— Nu te dor picioarele? Aplecându-se ca să se ferească de o creangă, Elise sări peste câteva tufişuri ajungându-l din urmă pe Garrick. De ce nu m-ai obligat să continui exerciţiile fizice după ce-am renunţat la cariera de fotomodel?

— Să te oblig? strigă el peste umăr. Glumeşti? Ea râse.

— Bine, am înţeles, sunt propria mea stăpână şi tot restul. Dar tot mă dor picioarele.

Era după-amiaza celei de-a doua zile. Petrecuseră noaptea într-un adăpost vechi pentru căprioare, un fel de cutie din lemn mâncat de carii, ridicată pe patru stâlpi şubrezi. Elise nu ştiuse dacă e înţelept să urce scara care se clătina la fiecare pas. Dar când Garrick îi atrase atenţia că avea de ales între un adăpost şi pământul gol iar pe pământ dormeau tot felul de creaturi târâtoare, alunecoase, ajunse urgent la concluzia că adăpostul era un loc perfect. Iar sus descoperi că era prea extenuată ca să-şi mai facă griji, prea obosită ca să mai rămână trează.

Astăzi păreau să înainteze ceva mai repede decât ieri. Existau porţiuni pe unde nu puteau trece, locuri de-a lungul malului unde frunzişul era prea des ca să-şi poată croi drum cu mâinile. Când întâlneau astfel de obstacole se vedeau siliţi să le ocolească. De două ori au fost cât pe ce să piardă pârâul însă, în ciuda drumului accidentat, trebuie să fi parcurs pe puţin douăzeci de kilometri de la locul unde se prăbuşise avionul. Din clipa când îi părăsise pe ceilalţi, Garrick s-a aflat într-o stare de spirit foarte ciudată. Părea mai relaxat ca niciodată, aproape voios.

Schimbarea ar fi trebuit să o bucure, dar nu reuşi decât s-o deruteze şi mai mult.

Poate că de vină erau hainele lui. Tricoul albastru şi blugii negri nu reprezentau ceva ieşit din comun, dar în combinaţie cu batista pe care şi-o legase la frunte, ca transpiraţia să nu-i intre în ochi, şi sacul de pânză pe care-l purta în spate făceau ca efectul general să fie destul de intimidant.

Elise continua să-l urmărească. Ieri fusese convinsă că soţul ei nu se schimbase cu nimic. Acum nu mai era chiar atât de sigură. Îmbrăcămintea nu era singura schimbare. Mai exista ceva în felul lui de-a se mişca, cum îşi ţinea capul, cum era mereu atent la zgomotele din jur.

— De ce ai rămas atât de tăcută? întrebă el după un timp. Acum o oră vorbeai non-stop, iar acum parcă ţi-ai înghiţit limba. Ea râse şi se aplecă să se scarpine pe picior.

— Mă gândeam doar că arăţi altfel. Puţin primitiv, îşi înclină capul într-o parte, studiindu-i faţa. Dar la fel de manierat. Un sălbatic plin de nobleţe. Sau prototipul bărbatului. Garrick înălţă dintr-o sprânceană.

— Cred c-ai făcut insolaţie. Te anunţ că nu sunt altceva decât rezultatul secolelor de civilizaţie avansată.

— Ştiu, prostuţule. Dar asta e în capul tău şi nu la capul tău m-am zgâit toată după-amiaza, spuse ea plesnindu-l peste fund şi luându-i-o înainte.

El se răsuci ca să se uite în spate, apoi din doi paşi mari fu lângă ea.

— Ai chef de joacă? Ce-ar fi să mergi tu în faţă ca să admir eu priveliştea? Ţi-am spus cât sunt de fericit că n-ai pe tine decât strictul necesar?

— Nu m-am îmbrăcat ca să-ţi fac pe plac sau să te ispitesc şi mă bucur că le-am ales tocmai pe astea, spuse ea arătând spre pantalonii scurţi şi spre tricoul alb, ci pentru că se face tot mai cald. Deşi bănuiesc că n-ar trebui să mă plâng. La altitudinea asta şi, pe deasupra în martie, ar putea chiar să ningă.

Îşi continuară drumul mergând alături şi discutând despre vreme până când Garrick o luă înainte ca să înlăture nişte crengi şi numai după ce se depărta câţiva metri Elise înţelese ce se întâmplase puţin mai devreme. Flirtaseră!

Flirtase cu cel care îi era soţ, cu bărbatul devenit în ultimul timp atât de rece şi distant. Situaţia neaşteptată o făcu să pufnească în râs. I se păru la fel de amuzantă şi o oră mai târziu, când se opriră să se odihnească, iar ea se aşeză pe mal cu picioarele în apa rece. *„Flirtaseră probabil din cauza stării lui de spirit atât de bizară”*, îşi spuse ea convinsă că era mai bine să nu despice firul în patru.

Îşi ridică privirea spre Garrick sprijinit acum cu spatele de un copac.

— Ce crezi? Avem şanse să dăm peste ceva uman?

— În tine? Aş zice că evoluezi destul de rapid. Elise luă în palme nişte apă şi o aruncă spre el. Cum nu-l atinseră decât câteva picături Garrick râse.

— Ţinteşti bine, dar în locul tău n-aş arunca cu nimic mai greu ca apa.

Elise îi aruncă o privire arogantă. „*Să fie o ameninţare*?” se întrebă ea. El râse din nou şi clătină din cap.

— Nu, n-am văzut nimic. Niciun pahar de carton, nicio sticlă de bere plutind pe apă. Nici pachete de ţigări şi nici pungi unsuroase. Asta fie că suntem încă departe de oameni, fie că oamenii de aici sunt extraordinari de grijulii cu natura.

Aş zice că prima variantă e mult mai verosimilă.

— O pungă unsuroasă cu un hamburger înăuntru, zise ea cu o voce melancolică, ignorând restul cuvintelor sale. Ce n-aş da pentru un hamburger. Oftă. Nu-i nimic.

Voi mai aştepta. Dar dacă zărim cumva vreun McDonald, te sfătuiesc să nu-mi stai în cale. O să-i vrăjesc atât de repede pe cei din spatele tejghelei, c-o să te apuce ameţeala. Se lovi cu mâna peste buzunarele pantalonilor. De ce crezi c-am luat bani cu mine?

— Nu-ţi face probleme. Vrăjeala va fi suficientă. Zâmbi trist. Nu cred că-ţi dai seama ce efect ai asupra oamenilor. Nu vezi strălucirea interioară care îi atrage spre tine, pe toţi deopotrivă, de la cei distinşi până la cei lipsiţi de educare. Se opri. Max e îndrăgostit de tine. Ea se răsuci brusc. Se uită la el uluită, apoi negă vehement.

„Max?” îşi zise ea în gând. Reflectă pentru o secundă la posibilitatea ca vechiul ei prieten să fie cel care aştepta să o iubească. Preţ de o clipă permise ideii să-i pătrundă în inimă, dar nu simţi decât dezamăgire. Nu, nu era Max.

— Te înşeli, spuse Elise calmă. Max mi-e ca un frate. Mă iubeşte, dar nu e îndrăgostit de mine. Genul ăla de iubire a fost distrus de prietena noastră, Annie, când l-a părăsit. Nu mai e în stare de iubire. Zâmbi. Şi chiar dacă ar fi îndrăgostit de mine, n-ar merge. Ne-am omorî în mai puţin de o săptămână. Nu, zise ea pe un ton blând. Nu e Max. Ridicându-se brusc în picioare, Garrick îi întoarse spatele.

— Mă duc să arunc o privire prin jur. Odihneşte-te. Îşi luă batista din jurul frunţii şi i-o aruncă. Umezeşte-o până mă întorc. Starea lui de spirit se schimbase din nou. Părea furios că nu vedea în Max decât un prieten. Dând din cap nedumerită, se întrebă dacă va ajunge vreodată să-l înţeleagă. Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, se uită cu jind la apă. Era prea puţin adâncă ca să-i folosească la altceva. Chiar dacă s-ar întinde în ea, n-ar reuşi să-şi ude decât spatele. Bănuia

că dacă s-ar fi bălăcit în ea ca un purceluş într-o baltă ar fi reuşit totuşi să facă un fel de baie originală. Închise ochii şi se gândi la bazinul din spatele casei din Dallas. Era acoperit cu plăci lucioase de un albastru de cobalt. Iar apa dinăuntru arăta răcoroasă şi ademenitoare, indiferent de temperatură. Stând în sălbăticia din jur cu picioarele în apa mică, făcu în minte o listă cu toate lucrurile la care ar renunţa pentru un singur plonjon în acel bazin albastru. La întoarcerea lui Garrick lista era deja prea lungă.

— Unde ai fost? Ai dispărut aproape o jumătate de oră. El zâmbi.

— Am făcut puţină muncă de pionierat.

— Ce e? întrebă bănuitoare. Ai o privire foarte ciudată. Pui ceva la cale.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice.

După ce-şi încălţă sandalele, îl urmă pe Garrick prin tufişuri şi pe sub copacii cu crengile lăsate în jos. După câţiva metri Garrick reveni la pârâu.

Câteva minute mai târziu dădu la o parte ramurile unui arbust înflorit, lăsând-o să treacă înainte. Elise dădu cu ochii de un lac mic, mărginit de stânci. Apa nu era tocmai albastră, dar pe aproape. Se va mulţumi şi cu atât.

Garrick îi urmări expresia de uimire şi plăcere. Peste câteva secunde alerga spre micul lac, aruncându-şi din mers sandalele şi pantalonii scurţi. Când ajunse la apă nu mai avea pe ea decât tricoul alb şi chiloţii. Scoase un chiuit de războinic victorios şi sări cu braţele ridicate şi cu capul lăsat pe spate.

Uitându-se la ea simţi cum entuziasmul ei îl trage spre ea, făcându-i semn, seducându-i simţurile. Surescitarea îi acceleră bătăile inimii. Dorea femeia asta.

Femeia din faţa lui. Cea pe care nu ajunsese încă s-o cunoască. Reuşi să se mişte abia când Elise îl strigă chemându-l lângă ea. Se dezbrăcă şi se aruncă în micul bazin. Apa era senzaţională. O bucurie pură. Piscina de acasă nu avusese niciodată acest efect asupra ei… pentru că acasă Elise nu avusese niciodată o nevoie atât de disperată de o baie. Acasă îi era strict interzis să-i fie cald, să transpire sau să se simtă obosită. Ar fi dată afară din orice club distins.

Timp de aproape o oră, ea şi Garrick se stropiră, ţipară şi îşi vârâră capetele sub apă ca nişte copii, savurând senzaţia de a scăpa în

sfârşit de praf şi murdărie. Dar apoi trebuită să plece mai departe, să-şi continue căutările. Elise găsi o salcie aplecată deasupra apei şi se urcă în ea, scuturându-şi de apă părul lung.

— Ne vom usca imediat, spuse Garrick. Apoi, făcând un gest care o luă cu totul prin surprindere, îşi trecu degetele peste braţul ei gol ştergându-l de apă. În clipa când o atinse, dorinţa îi înfocă întreg trupul întărindu-i sfârcurile. Materialul umed al tricoului îi stătea lipit de sâni și nu ascundea nimic.

Garrick îşi coborî lent privirea respirând adânc îndată ce văzu schimbările din ea. Aflat parcă în transă, lipsit de voinţă, întinse mâna spre ea și își trecu degetul peste unul din mugurii tari, apoi peste celălalt.

— Ai nevoie de mine, Elise, rosti el cu glas îngroşat. Ai nevoie de mine la fel de mult pe cât am eu de tine. Când singurul ei răspuns fu o clătinare din cap, făcu un pas mai aproape de ea.

— Ești o femeie sănătoasă, senzuală, Elise, cu un apetit sexual normal. Nu se poate să-ţi fi fost uşor, şopti el, să renunţi la dragoste o perioadă atât de îndelungată.

— M-am învăţat să mă descurc, spuse ea cu buzele strânse, evitându-i privirea.

— E oare nevoie? Când ne vom întoarce, vei înainta documentele pentru divorţ. Se va termina. Nu crezi c-ar trebui să profităm de timpul pe care îl mai avem de petrecut împreună? Împingându-se de lângă copac, Elise făcu doi pași în spate.

— Ești nebun?

— Oare? Apucând-o de umăr o trase spre el, mişcându-şi şoldurile astfel încât fesele ei să se potrivească între coapsele lui. Spune-mi că nu mă vrei? Spune-mi că nu vrei… asta. Când degetele lui coborâră între coapsele ei, Elise încercă să se mai convingă că dorea ca el să se oprească, că dorea să se depărteze de ea. Dar apoi începu să se frece de mâna lui, punând efectiv capăt minciunilor. Nu voia ca el să se oprească. Niciodată. Răsucindu-se spre el, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, trăgându-i buzele spre ale ei, deschizând gura lăsându-se în voia limbii lui. Pasiunea şterse complet amintirile, Dorinţa de nestăpânit alungase prudenţa. Apucându-i fesele cu palmele, Garrick o ridică punând-o pe o creangă, apoi, peste câteva secunde, se înghesui între coapsele care se deschiseră pentru el. Se apăsă peste ea, se retrase, apoi se apăsă din nou, ispitind-o cu senzaţii tulburătoare pe

care Elise nu le mai trăise niciodată.

Încă îl numea nebun când îi ridică tricoul şi îl trase deasupra ei. Continuă și când începu să-i lingă umezeala de pe sfârcuri. Repetă cuvintele iar şi iar când o ridică din nou, îi scoase chiloţii, apoi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Dar Elise nu mai ştia ce înseamnă cuvintele rostite. Îi veneau pe buze automat la fel ca gestul de a-l înconjura cu picioarele. Iar litana păru doar o parte a pasiunii primitive descătuşate în ea cu fiecare împingere tot mai dură, mai puternică şi mai rapidă.

— Vrăjitoare, murmură el gemând înainte s-o lase pe iarba de sub copac. Max are dreptate. Eşti o vrăjitoare. Mâinile lui păreau că sunt peste tot, iar Elise era destul de conştientă de ce se întâmpla, ca să se bucure. Aruncându-şi capul pe spate, simţi cum pleoapele încep să-i coboare, emoţia pulsându-i în vene.

— Nu! Nu închide ochii, spuse el cu o voce neaşteptat de aspră. Uită-te la mine, Elise! De data asta vreau să mă vezi doar pe mine. Nu înţelese şi nu reuşi să se concentreze suficient ca să înţeleagă, dar îi dădu ascultare. Dacă i-ar fi spus să îngenuncheze şi să-i sărute tălpile, ar fi făcut-o fără să comenteze. Orice, numai ca atingerea delirant de plăcută să dureze cât mai mult. Trecură numai câteva secunde şi spatele i se arcui împingând-o în sus. Ochii mari şi verzi tresăreau înceţoşaţi la fiecare spasm, dăruindu-i o eliberare atât de intensă şi completă, c-o lăsă aproape fără simţiri. Cu toată ceaţa roşiatică şi deasă care păru să se instaleze în jurul ei, îşi auzi numele strigat. O dată. Un sunet sonor, puternic, care îi aduse în minte întinderi sălbatice şi strigătul unui lup singuratic.

Apoi rămaseră nemişcaţi unul în braţele celuilalt. Tricoul alb era ridicat deasupra pieptului. Nu avuseseră răbdare să-l dea jos, iar acum Elise era prea ameţită şi prea leneşă ca să se mişte.

— Dumnezeule! spuse el cu o voce răgușită. Ţi-a lipsit nu glumă.

— Te rog, replică ea încercând încă să-şi recapete răsuflarea, nu-ţi dai seama când o femeie se preface? Râsul porni de undeva din pieptul lui, răbufnind la suprafaţă în hohote, luându-i cu totul prin surprindere. Apoi începură amândoi să râdă şi nu se mai putură opri. Se strânseră în braţe şi se rostogoliră în iarbă, continuând să râdă. Păreau doi oameni care îşi pierduseră minţile. Sau inhibiţiile impuse de societate. După câteva clipe Garrick se ridică şi se uită la ea.

— Cred c-ar fi mai bine să mă întorc după haine şi după

mâncare, spuse el.

„Mereu cu capul pe umeri”, își zise ea zâmbind. Nu se dezbăra nici măcar aici de natura lui manierată-sau era doar una practică?

După plecarea lui, Elise se întinse pe iarbă și se gândi la el delectându-se cu senzațiile noi, amintindu-și bucuria pe care o simțise când o atinsese intenționat, din instinct, cu mâna arsă. O făcuse să simtă o apropiere care nu mai existase niciodată între ei. Apoi încremeni. Elise se ridică în capul oaselor, adevărul cumplit alungându-i orice alt gând. Un adevăr atât de dureros, c-o făcu aproape să se clatine. Fusese sigură că nu simțea nimic altceva pentru Garrick decât dorință.

Dar era, o minciună. Îl mințise pe Max și ce era mai îngrozitor se mințise pe sine.

Îl iubise pe Garrick din clipa când dăduse cu ochii de el – și nu încetase nicio clipă să-l iubească. Iar emoția fără nume, acel lucru din sufletul ei la care nu fusese în stare să se uite, nu era altceva decât o suferință răscolitoare. Suferință provocată de trădarea lui. Îl iubea. Chiar mai mult decât la început. Iar el o înșelase. Aproape că-l văzu atingând-o pe Charis, dăruindu-i amantei plăcerea pe care tocmai i-o dăruise ei. Plăcere care n-ar fi trebuit să-i aparțină decât ei. Din gât îi ieși un sunet sălbatic, un amestec de durere și furie. Lovea pământul cu pumnii, clocotind de furie. Peste câteva secunde îi simți brațele cuprinzând-o, apucându-i mâinile și lipind-o de el.

— Elise, ce s-a întâmplat? Nu te zbate. Vorbește-mi. Ce s-a întâmplat?

Ea își eliberă un braț și îl lovi cu toată forța în umăr.

— Ticălosule! strigă plină de dispreț. M-ai făcut să simt din nou. De ce nu m-ai lăsat în pace? De ce nu m-ai lăsat să cred că nimic din toate astea nu are importanță? Se smulse din brațele lui retrăgându-se, mișcările fiindu-i generate de disperare. Te urăsc! Blestemnat să-ți fie sufletul ăla manierat, rece, împietrit. Te urăsc! El îi apucă brațul și o trase spre el.

— Bine. Cuvântul fu rostit pe un timbru amenințător. N-ai decât să mă urăști cât îți convine. Va fi emoția cea mai sinceră de care am avut parte în toată căsnicia noastră. Întinse mâna arsă și i-o puse pe șold, lipindu-l de el, făcând-o conștientă de erecția lui. Pot trăi cu ura ta, spuse el cu o șoaptă răgușită chiar înainte să-i acopere gura cu a lui. Haide, Elise, rosti el în gura ei deschisă, urăște-mă. Gura îi coborî spre

gât. Apoi îi împinse în sus un sân, sugându-i sfârcul. Sunt înfometat după ura ta, murmură el cu buzele lipite de carnea fragedă.

De data aceasta cuvintele pe care le repetă în timp ce făcură dragoste fură cu totul diferite. Îi spuse în toate felurile imaginabile cât de mult îl ura. Iar în timp ce le rostea încerca să-l devoreze, încerca disperată să potolească patima pe care i-o stârnea doar el. După ce se termină, rămaseră întinşi pe iarbă la câţiva paşi unul de altul. Elise se simţi din nou vlăguită, dar de data asta nu mai reuşi să alunge suferinţa. După un timp, Garrick se ridică şi îşi trecu o mână nesigură prin păr. Era tras la faţă, trăsăturile fiindu-i extrem de încordate.

— Elise, începu el, dar se întrerupse când auziră de cealaltă parte a pârâului lătratul unor câini şi ţipete de copii. Sunetul care-i scăpă lui Elise semăna dureros de mult cu plânsul.

— Cred c-am găsit civilizaţia pierdută, şopti ea.

CAPITOLUL 9

Şoseaua construită printre colinele de lângă Springfield, Missouri, şerpuia printre copaci şi în jurul unor stânci uriaşe. În această noapte târzie de aprilie, pe şosea se înşirau mai multe limuzine îndreptându-se fiecare spre un conac mare şi alb, cu o curte de zece acrii. Conacul alb, destinaţia limuzinelor, era luminat de la un capăt la celălalt. Aleile sclipeau discret, beculeţele ascunse artistic în tufişuri arătând ca fructele exotice ale unor plante.

Luminile conacului nu erau însă nici pe departe discrete. În casă şi în jurul ei scânteiau mii de neoane producând lumina artificială pentru oaspeţii norocoşi, la fel de sclipitori ca şi casa. Străluceau de aur, pietre preţioase şi încrederea în sine a celor privilegiaţi de soartă. Crema societăţii, cei peste trei sute de reprezentanţi ai lumii bune veniseră din toate colţurile ţării ca să onoreze o femeie spre care nici măcar n-ar fi întors capul dacă n-ar fi fost căsătorită cu un bărbat a cărui putere o egala sau o depăşea pe a lor. Era noaptea în care Mona îşi sărbătorea ziua de naştere. Elise crezuse, sperase, că după prăbuşirea avionului, cele trei zile petrecute în sălbăticie găsise în sfârşit scuza potrivită. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu are nicio şansă de scăpare. În clipa când Mona află că avionul fusese dat dispărut, chiar înainte să înceapă să hărţuiască autorităţile, îşi instruise secretara să anunţe invitaţii că petrecerea se amâna până

fiica şi ginerele ei vor fi găsiţi. Nu se îndoise nicio clipă că vor fi găsiţi, vii şi nevătămaţi. Nici măcar moartea n-ar fi îndrăznit s-o împiedice pe Mona să-şi sărbătorească ziua de naştere. Copiii pe care Garrick şi Elise îi auzise la pârâu îi duseră la casa lor la aproape trei kilometri către sud. De acolo luaseră legătura cu şeriful local, care apăru într-un jeep cu o repeziciune uluitoare.

Şeriful Dobbs îi duse înapoi la locul accidentului de unde îi luară pe Max şi Charis, plus bagajele, şi aşa se încheie aventura lor, fără ca vreun din ei să fi suferit de vreo rană serioasă. Cel puţin nu una vizibilă.

În seara asta, uitându-se în jurul ei şi cuprinzând cu privirea detaliile scenei sclipitoare, Elisei îi venea greu să creadă că zilele petrecute cu Garrick pe dealuri fuseseră reale. Se întâmplase oare cu adevărat?

Iat-o aici, în Springfield, de parcă viaţa ei n-ar fi suferit nicio schimbare. De parcă ea şi Garrick n-ar fi împărtăşit niciodată acele clipe magnifice de lângă pârâu.

„Nu se va gândi la el”, îşi zise ea nu pentru prima oară. Trebuia să şi-l scoată din minte o dată pentru totdeauna. Era absolut necesar ca să poată trăi mai departe. Îşi petrecuse ultima săptămână jonglând cu întrunirile programate, calmându-şi clienţii, făcând promisiuni pe care nu era sigură că le va putea păstra. Dar acum era aici. Era aici pentru că nu-şi putea sfida mama. Se gândise destul de mult cum să se îmbrace. Rochia pe care o alesese era lungă, fără umeri, mulată pe corp, de parcă o bucată de mătase roşie ar fi fost aruncată în jurul ei, apoi cusută. Îşi purta părul liber, bretonul formând o linie dreaptă pe mijlocul frunţii, înfăţişarea superbă era accentuată şi de colierul egiptean din aur, cu cerceii asortaţi care i se frecau de umeri la fiecare mişcare. Nimeni dintre cei prezenţi la petrecere nu-şi dădeau seama că era doar o mască. Nu se simţea deloc în largul ei în rochia creată special pentru ea, dar făcea un efort de dragul Monei.

„Toată lumea se împopoţonează în hainele cele mai sexy numai ca să-şi impresioneze mama. Ceva normal”, îşi zise ea zâmbind ironic.

Mai taci odată, se adresă Elise vocii din minte. Nu voia să se gândească la Garrick... sau la faptul că în seara asta îşi va vedea soţul pentru prima oară de când hoinăriseră prin pădure. Se aflau la această petrecere în compania aceloraşi oameni pe care îi cunoscuse anul trecut şi cu un an în urmă. Era aici ca să se prefacă interesată de bârfe,

să pretindă că înţelegea şi simţea simpatie pentru tragedii egocentrice şi triumfuri nesemnificative.

„Era aici ca să suporte toanele altora”, adăugă ea pe tăcute, ridicându-şi privirea şi văzându-i pe Jason şi pe Sharon studiind-o cu aroganţă.

Niciunul din copiii Monei, avuţi cu primul soţ, nu semănau cu mama lor. Jason era înalt, slab, şi avea un început de chelie. Sharon era şi ea înaltă, dar solidă ca un fundaş de fotbal. În copilărie îşi apărase întotdeauna fratele de băieţii mai mari.

— Elise, spuse Jason luându-i mâinile şi sărutând-o pe obraz. Nici nu ştii cât suntem de fericiţi c-ai supravieţuit acelui accident îngrozitor. Am fost atât de îngrijoraţi pentru tine, nu-i aşa, Sharon? Și iată că ai apărut fără măcar o zgârietură.

— Și v-am făcut să vă cheltuiţi energia degeaba, zise Elise clătinând din cap. Poate data viitoare veţi fi mai norocoşi şi o să-mi rup câteva oase.

— Data viitoare? întrebă Jason sceptic. Să nu-mi spui c-o să te mai urci într-un avion? *„Ce urcă, coboară întotdeauna”*. E o lege a naturii.

— Iar te-ai uitat la prea multe seriale de groază? întrebă ea pe un ton mieros, ochii verzi scăpărându-i.

— Lasă-l în pace! zise Sharon cu o voce tăioasă. Cineva ca tine, care a crescut, practic, pe străzi, n-are cum să înţeleagă un bărbat ca Jason. E sensibil la atmosfera din jurul lui, aşa sunt toţi artiştii.

— Artist? întrebă Elise. Credeam că lucrezi la marele roman american.

— Editurile sunt pe mâinile unor proşti, spuse Jason ridicându-şi bărbia. Lumea artei e mult mai avansată în gândire. Sharon îi aruncă Elisei un zâmbet încrezut.

— Jason studiază cu unul dintre cei mai mari pictori din ţară.

— Nu mai spune? murmură Elise ridicând dintr-o sprânceană fină şi măsurându-l pe Jason din creştet până în tălpi. O să înveţi în sfârşit să colorezi. Auzind un hohot de râs, Elise se răsuci şi îl găsi pe Garrick stând exact în spatele ei.

— Cred că Sharon are dreptate, zise el. Trebuie să fi crescut pe străzi. Recunosc oricând o fată care ştie să se bată. Rosti cuvintele ca pe un compliment. După o clipă, se uită la Sharon şi la Jason. Cred că Mona vă caută.

După ce plecară cei doi, Elise intră în panică. Nu ştia ce să-i spună. I se părea ciudat să-l vadă în acest mediu. Ultima dată când stătuseră unul lângă celălalt fuseseră dominaţi amândoi de nişte emoţii foarte puternice, dar poate că nu se datorau decât izolării. Poate le lăsaseră în sălbăticia pădurilor din Oklahoma.

Îi scrută faţa, căutând o urmă a sălbaticului nobil, dar nu găsi niciuna. Ceea ce descoperi fu la fel de pustiilor, la fel de covârşitor. Imaginea lui în smoching îi înmuiase întotdeauna genunchii. În smoching sau nu, imaginea lui o copleşea întotdeauna.

— Eşti tot ce-am văzut mai frumos în viaţa mea! spuse el. Din clipa când i se alăturase nu-şi mai dezlipise ochii de la ea. Salut… Sunt Garrick. Din Dallas.

Lui Elise i se puse un nod în gât şi înghiţi cu greu.

— E… Tuşi şi o luă de la capăt. Ce coincidenţă, şi eu. Garrick se mulţumi să-i zâmbească. Când tăcerea deveni apăsătoare, Elise spuse:

— Unde ţi-e prietena? Se uită în jur. Nu se poate ca un bărbat atât de atrăgător ca tine să fi venit singur la petrecere.

— Sunt singur din proprie voinţă, murmură el. Am avut o senzaţie ciudată, o durere sfâşietoare aici îşi duse degetul la inimă-care m-a îndemnat să vin singur. Dar tu?

Ea ridică din umeri.

— Am vrut să vin cu cineva, dar mi-a dat papucii. A scăpat de mine în doi timpi şi trei mişcări. A şters-o în Patagonia ca să fotografieze băştinaşi.

— Trebuie să-şi fi pierdut minţile. Dansează cu mine. Înainte să poată replica ceva, înainte să se gândească la o scuză ca să se depărteze, era deja în braţele lui.

Fu momentul de care se temuse toată seara. Se întrebase cum va reacţiona în preajma lui, iar acum ştia. Nu se schimbase nimic. În smoching sau nu, Garrick era tot Garrick, şi cât timp va exista suflare în ea, va continua să-l iubească. Se trase înapoi. Simţi o nevoie copleşitoare să plece de lângă el, să se ferească de sentimentele pe care le stârnea în ea.

— Eu…

— Garrick! Elise, draga mea, de ce nu mi-ai spus c-a sosit. În oricare alt moment tonul acuzator al Monei ar fi făcut-o să-i sară muştarul, dar nu şi de data asta. Era exact intervenţia pe care o sperase. Desprinzându-se din braţele lui Garrick, Elise se întoarse spre

mama ei, Mona, născută Klag ThorterKBright Charles Paker, era o roşcată zveltă, care dacă se ridica pe vârful picioarelor ar fi ajuns până la umerii lui Elise. Cu toate că se apropia de şaizeci de ani, pielea ei fină era lipsită de riduri. Niciunul n-ar fi îndrăznit să se instaleze pe faţa ei.

Mona ştiuse întotdeauna ce dorea şi nu-i păsa ce trebuia să facă ca să-şi atingă scopurile. În prezent, ce-şi dorea şi ce avea se întâmpla să coincidă. Avea un soţ bogat, distins, prea ocupat de afacerile lui ca să observe câţi bani cheltuia soţia lui.

— Am sosit abia acum câteva minute, Mona, spuse Garrick aplecându-se să sărute un obraz delicat. Cum se simte sărbătorita? Mona chicoti ca o adolescentă.

Efectul fu atât de surprinzător, că Elise izbucni şi ea în râs.

— Mă simt minunat! izbucni Mona plină de viaţă. Mai ales acum că v-am văzut pe voi doi împreună. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, Elisei îi vor veni mintea la cap. Tocmai ieri îi spuneam lui John că voi…

— Noi ne îndreptăm spre terasă să dansăm, o întrerupse Garrick. Aici e prea multă înghesuială. Luând-o pe Elise de mână, porni cu ea spre uşile din sticlă ale terasei. Ne vedem mai târziu, Mona.

— Te pricepi, murmură Elise plină de admiraţie. Te pricepi foarte bine.

— Deloc. Vreau doar să dansez cu tine şi prefer s-o fac într-un loc mai puţin aglomerat. Ea se opri şi îşi trase mâna din a lui.

— Eu nu prea am chef să dansez, spuse ea când el se întoarse şi îi aruncă o privire întrebătoare. Garrick se uită la ea câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Știu un loc potrivit. Vino cu mine. Îi luă din nou mâna, conducând-o dincolo de terasă, apoi prin grădina frumos îngrijită. Nu era la ce se gândise Elise, dar s-ar fi simţit că o proastă dacă ar fi ridicat și alte obiecţii.

— Ai dreptate, spuse el aşezându-se lângă ea pe o bancă de marmură. Aici e mai bine. Vom reuşi să ne cunoaştem mai bine. Elise se uită la el pe sub genele lungi, apoi se hotărî să intre în joc. Nu-i trecuse prin cap să se prefacă că erau doi străini, dar era o metodă foarte bună de a scăpa de încordarea rămasă între ei de la ultima întâlnire.

— Cu ce te ocupi când nu stai în mijlocul unei încăperi, arătând superb? întrebă el zâmbindu-i. Ea râse încet.

— Ce replică ai?

— Elise!

— Acum ce mai e? mârâi Garrick exasperat. Ar trebui să ai la tine un robot portabil. Cine naiba mai e şi asta?

— Asta, dacă nu mă înşel, e încântătoarea mea surioară, zise Elise.

În secunda următoare, pe după colţ, apăru Trish cu faţa desfigurată de furie. Era singurul dintre copiii Monei care îi semăna cât de cât. Părul nu-i era chiar atât de roşu, iar sânii ceva mai mici, dar cum Mona plătise scump atât pentru păr, cât şi pentru sâni, Trish mai avea şansa de a deveni o copie la indigo a mamei ei.

— Te caută mama, spuse Trish după ce ajunse în dreptul lor. Vrea să cunoşti câţiva oameni… şi ar trebui să fii recunoscătoare că porţi un nume faimos, altfel te-ar ascunde într-o debara când ar avea în casă toţi oaspeţii ăştia importanţi.

Elise oftă.

— Am fost deja atacată de Jason şi de Sharon, şi n-am chef de o nouă bătălie. Iar dacă aş avea, nu te-aş alege pe tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai suntem adolescente. Ai douăzeci şi patru de ani. Insultă-mă ceva mai subtil, foloseşte metafore…

— Poftim?

— Nimic, nu contează, zise Elise dând din cap. S-a terminat. E numai a ta.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă roşcata făcând prudentă un pas înapoi.

— A venit momentul să punem punctul pe „i”, scumpă surioară, spuse Elise pe un ton plictisit. E vorba de Mona. A fost întotdeauna vorba despre Mona. Ei bine, mă predau. E a ta. Renunţ pentru totdeauna la orice drepturi asupra ei. După câte se părea, Trish nu se aşteptase ca Elise să abordeze această problemă, aşa că o privi cu o totală nedumerire.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Mâine dimineaţă voi cere avocatului să întocmească un document prin care n-o voi mai recunoaşte pe Mona ca mamă. E numai a ta. Îi voi refuza timpul, atenţia şi indiferent ce mi-a lăsat în testament. Şi acum, te rog, vrei să mă laşi în pace? Vrei să te prefaci că nu mă cunoşti? Zece ani am tot încercat să mă împrietenesc cu Jason, cu Sharon şi cu tine. Am obosit. M-am săturat să mă dau peste cap ca să-ţi

cruţ simţămintele când tu nu dai doi bani pe ale mele. M-am săturat să mai înţeleg de ce te porţi cum te porţi. Mă dau bătută. Îşi flutură mâinile prin aer de parcă s-ar fi eliberat de o vrajă. Puf, s-a terminat, nu mai eşti sora mea cea mică.

Eşti doar o tipă enervantă, a cărei companie nu mai sunt obligată să o suport.

Chipul lui Trish se schimbă rapid. Bolborosi ceva indignată, reușind să semene și mai mult cu Mona. Apoi, făcu stânga împrejur și se depărta cu pași mari. Garrick râse.

— Eşti pusă pe ceartă.

— N-ai de unde să ştii, pentru că abia ne-am cunoscut, începu ea încet, dar am trecut de curând printr-o întâmplare tragică și am hotărât ca de acum încolo să fiu eu însumi.

Îmi dau seama că a te preface, chiar dacă din motive nobile, nu e o dovadă de bunătate. Mai devreme sau mai târziu oamenii din jur ajung să sufere.

După o clipă de tăcere Garrick se aplecă spre ea şi îi atinse faţa cu mâna arsă.

— Ai observat rana de la mână, dar nu te deranjează, nu-i așa?

— Nu, spuse ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Nu mă deranjează deloc.

Rămânând cu privirea aţintită spre ochii ei, Garrick se aplecă până buzele li se întâlniră. Elise trase repede aer în piept și își întoarse capul.

— Eu… eu n-am obiceiul să fac dragoste cu străinii.

— Noi facem dragoste?

— Mie aşa mi s-a părut, şopti ea prudentă. Da, categoric.

— Fă o excepţie, Elise, spuse el cu o voce caldă şi vibrantă. Spune că pentru mine eşti dispusă să faci o excepţie. E seara schimbărilor. O seară în care ne vom scoate măştile. În seara asta eşti o femeie care îşi asumă riscuri. O femeie care nu se comportă aşa cum ar trebui. Fă o excepţie, Elise.

— Pe naiba! exclamă ea când se trezi pe punctul de a fi de acord cu el. Ridicându-se brusc, mormăi o scuză și se depărtă în goană de banca de marmură… de străinul brunet care nu-i era deloc străin.

Elise se plimbă de colo-colo prin una din băile de la etaj, apoi se aşeză pe un scăunel acoperit de o husă din catifea. Nu înţelegea de ce Garrick făcea ceea ce făcea, dar ceea ce era şi mai neliniştitor era faptul

că se lăsase manevrată.

La început totul păruse un joc nevinovat, care să-i ajute să treacă peste stânjeneala revederii. Dar acolo pe bancă nu mai păruse doar un joc. Păruse ceva teribil de serios. Nu putea permite să i se întâmple din nou. Încă o tură în caruselul emoţiilor stârnite de Garrick şi ar fi murit cu siguranţă.

Închise ochii şi îşi aminti fără să vrea de ultimele două ocazii când făcuseră dragoste. Iar în grădină mai că nu-i spusese c-ar putea avea din nou toată acea iubire pătimaşă, toate scânteile tulburătoare ale extazului.

„Dar cu ce preţ?” se întrebă ea. Chiar dacă terminase cu Charis, vor exista altele şi dacă numai gândul că era cu o altă femeie îi frângea inima ce efect va avea realitatea? Găsirea răspunsului nu o linişti deloc şi deschise ochii. Iar Trish îşi alesese tocmai acea clipă ca să intre în cameră. Elise gemu şi se ridică, clătinându-şi capul în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Elise, aşteaptă. Elise se întoarse fără prea mult entuziasm.

— Ce vrei? Trish îşi umezi buzele, apoi îşi drese glasul:

— M-am gândit la ce mi-ai spus. Despre cât de copilăroase sunt certurile dintre noi şi… aş vrea să stăm de vorbă… cât de curând, spuse ea pe un ton nesigur.

— Dă-mi un telefon după ce ne întoarcem la Dallas, zise Elise înălţând nepăsătoare din umeri. Acum că nu mai suntem surori s-ar putea să fim prietene.

Trish se încruntă. Ai vorbit serios? Că nu mai sunt sora ta? I

— Firește c-am vorbit serios.

— Poate am nevoie de o soră. Elise deschise uşa.

— Hai să ne grăbim. Mâine vei ajunge probabil la concluzia că tot ce-am spus în seara asta nu a fost decât un şiretlic ca să-ţi abat atenţia şi să fur afecţiunea Monei.

— Nu-i adevărat, zise Trish cu încăpăţânare.

— Vom vedea.

— Elise, te voi suna, bine? Elise schiţă un zâmbet, apoi ieşi afară. Coborî încet spre sufragerie. Pe neaşteptate se simţi trasă într-o parte. Pierzându-şi aproape echilibrul, se izbi de un trup tare şi înalt, apoi auzi cum o uşă se trânteşte în spatele ei. Două buze senzuale îşi începură munca de cucerire a gâtului ei.

Nu era nevoie să întrebe cine o trăsese în debara şi o săruta.

Nimeni altcineva n-ar fi putut stârni în ea avalanşa asta de senzaţii cu numai o simplă atingere.

— Garrick, prostule, dă-mi drumul. Nu eşti genul de bărbat care să facă dragoste într-o debara.

— Suntem doi străini, ai uitat? Vocea lui groasă vibra în întuneric. Nu ştii ce fel de bărbat sunt în realitate.

— Dar eu nu fac dragoste cu străinii… ai uitat?

— Ştiu ce mi-ai spus, iar tu ştii ce ţi-am spus. Seara asta e dedicată încălcării regulilor. Nu va mai exista niciodată una la fel. Dacă nu vom profita de ea, s-ar putea s-o regretăm pentru tot restul vieţii. Mâine vom fi din nou doi necunoscuţi.

Voi fi doar un bărbat pe care l-ai întâlnit la petrecere. Dar în noaptea asta… O, în noaptea asta, frumoasa şi scumpa mea străină, în noaptea asta vei putea vedea în inima mea, iar eu în a ta. Elise se simţi cedând. Apoi se chinui să-şi revină.

— E ridicol. Suntem într-o debara, pentru numele lui Dumnezeu! El râse.

— N-o să meargă, Elise. Ai început deja să te înmoi. O simt. De fapt, simt tot ce simţi tu. Simt căldura de aici – îi atinse cu un deget exact în locul acela care părea să fi luat foc răspândindu-se peste tot, ridicându-se, făcând ca aceşti doi muguri să se întărească. Îi coborî spre talie rochia fără umeri. Dumnezeule, cât îi iubesc când sunt tari… când îi simt pe limbă, în mâini, frecându-se de piept. Îmi plac când se umflă, când îi simt sub degete palpitând de pasiune. Fără acordul ei propriile-i degete îi smulgeau cămaşa, încercând să-i desfacă nasturii ca să-i poată pipăi cu palmele carnea fierbinte. Din gât îi scăpară sunetele pline de nerăbdare şi înflăcărare reflectând dorinţa gata să scape de sub control. Apoi cineva bătu în uşa debaralei. Garrick, respirând greoi, îi cuprinse gâtul cu o mână.

— Spune-mi că nu e decât un geamăt pe care nu ţi l-am auzit până acum.

Ea pufni în râs, lăsându-şi fruntea pe umărul lui.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar nu eram eu.

În timp ce ea încerca să-şi aranjeze rochia, Garrick întredeschise uşa.

— Da? întrebă el de parcă ar fi deschis uşa unui comis-voiajor foarte insistent.

Prin crăpătură se auzi vocea lui Trish:

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar mama e gata să trimită Garda Naţională în căutarea voastră. M-am gândit c-ar fi mai bine să vă întrerup eu decât unul dintre invitaţi.

— Da… mulţumesc, Trish, spuse Garrick, apoi îi trânti uşa în nas. Elise îl simţi întorcându-se spre ea, dar fără să se apropie. Trecură câteva clipe, apoi Garrick spuse:

— Nu voi rămâne aici în noaptea asta. Mi-am luat o cameră la „*Riata*”. Opt-zero-trei. Nu mă mişc de acolo. Nu contează cât de târziu. Voi fi treaz.

Apoi se răsuci şi deschise uşa, lăsând ca în debara să pătrundă o rază de lumină înainte de a o închide în urma lui. Elise rămase acolo unde o lăsase, apoi genunchii îi cedară şi se prăbuşi la podea, lăsându-şi capul pe un raft. Ar fi putut-o avea aici, în debara, cu lenjeria de pat din casa Monei. L-ar fi lăsat…

Scoase un sunet de dispreţ şi compătimire. L-ar fi lăsat. L-ar fi lăsat? încă două minute şi l-ar fi trântit la podea.

Dar el se stăpânise. Ca un bărbat manierat ce îi dăduse posibilitatea de a alege. O silea să ia o hotărâre raţională. Îi cerea să-şi asume răspunderea pentru propriile acţiuni. Ca mai târziu să nu poată spune că se lăsase subjugată de flacăra dorinţei. Trebuia să facă o alegere departe de el, departe de atingerile lui.

În restul serii, trecând de la un grup la altul, Elise îşi spuse că nu va merge la întâlnirea cu el. Că drumul acela nu putea duce decât la o suferinţă în plus şi suferise deja cât să-i ajungă pentru două vieţi. „*Paza bună trece primejdia* rea”, îşi spuse ea. De ce să-şi complice existenţa? Dar cu cinci minute înainte de miezul nopţii se afla deja în holul hotelului „*Riata*”.

„*Se mai putea încă răzgândi*”, îşi zise ea. Putea face stânga împrejur şi nimeni nu va afla vreodată. „*Nu era încă prea târziu*”, îşi zise ea ieşind din ascensor la etajul opt. La două secunde după ce bătu în uşă, Garrick o deschise aproape smulgând-o din balamale. Când o văzu, îşi coborî scurt pleoapele, ţinându-şi ochii închişi. Apoi îi acordă un zâmbet strălucitor, făcu un pas pe hol şi trânti uşa în urma lui.

— Unde mergem? întrebă ea când el o luă de braţ.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi explică el.

— Nu putem discuta în camera ta? El se uită la ea.

— Putem? După o clipă de gândire, Elise îşi ridică capul încet.

— Nu, nu cred că putem. Coborâră cu ascensorul până în hol şi

de acolo se îndreptară spre piscină. Era trecut de miezul nopţii. Bazinul era închis iar zona din jurul lui pustie. O luă de mână şi începură să se plimbe în jurul piscinei, vorbind despre o mulţime de lucruri. Garrick îi destăinui întâmplări din copilărie, de pe vremea când sora lui mai fusese în viaţă. Cele mai multe erau amintiri plăcute, dar câteva fuseseră traumatizante, marcându-l definitiv. Îi povesti despre cum crescuse cu nişte părinţi care nu le permiseseră copiilor să stea la masă cu ei decât după ce intraseră la colegiu. Cum fiecare cuvânt şi gest îi fusese supravegheat de servitori şi cum nu ştiuse dintotdeauna că menirea lui în viaţă era să se dovedească demn de numele *„Fane”*. Hotărâse să trăiască după propriile reguli abia după moartea surorii lui. Dorise să găsească un cod al onoarei, legat de onoare decât de etica rigidă impusă de părinţii lui. Se opriră la trei dimineaţa, luând loc pe fotoliile din răchită. Conversaţia era ceva mai calmă, dar nu mai puţin intensă. În lumina tot mai slabă a lunii, Elise îi povesti despre tatăl ei, un om bun şi blând, despre momentul când o surprinsese pe Mona în pat cu fiul grădinarului şi despre seara absolvirii liceului, când fusese nevoită să rămână acasă pentru că era mai înaltă decât toţi băieţii din clasa ei.

Îi istorisi râzând despre cum se jucase de-a Tarzan cu Max şi cu Annie. Max fusese Tarzan, bineînţeles, iar Annie cea delicată primise rolul lui Jane, dar rolul lui Elise se schimbase în permanenţă. Cu toate că refuzase categoric să fie cimpanzeu credincios, interpretase rolul unui războinic sălbatic, conducătoarea unei cete de traficanţi de arme şi regina rea a unei civilizaţii pierdute.

Când soarele răsări a doua zi dimineaţă, ei se mai aflau încă lângă piscină.

Noaptea trecuse, iar ei nu făcuseră dragoste. Abia dacă se atinseseră. Ridicându-se în picioare, Garrick o trase din fotoliu.

— Eşti obosită. Te duc înapoi la Mona. Ajunşi în faţa uşii, o luă în braţe şi o sărută, un sărut atât de tandru şi de încântător, că-i aduse lacrimi în ochi.

— Mă bucur că ţi-ai asumat riscul, spuse el calm. Mă bucur c-ai încălcat regulile de dragul meu.

— Şi eu. Şi se bucura într-adevăr. Indiferent de ce se va întâmpla în viitor, indiferent ce necazuri sau clipe de fericire le rezerva destinul, era bucuroasă de această noapte petrecută în compania lui.

CAPITOLUL 10

În dimineaţa următoare, îndată ce deschise ochii, Elise se simţi străbătută de un val de căldură pentru că îşi aminti de noaptea trecută, noaptea petrecută cu un străin iubitor şi generos, un străin care era soţul ei. Punându-şi braţele în jurul taliei, lăsă amintirile s-o învăluie, savurând plăcerea de a-i auzi în gând timbrul melodios al vocii… Se ridică brusc şi dădu plapuma la o parte cu degete tremurătoare. Câteva secunde mai târziu alerga în dormitor aruncându-şi, cuprinsă de panică, hainele în valize. Nu mai ţinea mintea dacă Garrick intenţiona să stea şi astăzi în Springfield, dar Elise nu avea de gând să aştepte să vadă dacă rămăsese sau plecase. Se va face nevăzută până mai avea timp. Nu mai putea da ochii cu el. Cu câteva clipe în urmă, amintindu-şi de clipele petrecute lângă piscină, adevărul o izbise în plin. Noaptea trecută, Garrick refuzase să o seducă fizic, dar făcuse ceva mult mai groaznic. O sedusese sentimental.

Scoţând-o la plimbare, făcând-o să-şi coboare garda, îi fluturase pe sub nas exact ce-şi dorea cel mai mult. Îi dezvăluise bărbatul pe care îl iubea. Sincer, prietenos, vibrând de viaţă. Dar partea cea mai proastă era că o făcuse să se îndoiască de propriile valori. O făcuse să se întrebe dacă a rămâne credincios partenerului era într-adevăr necesar. O făcuse să se întrebe dacă infidelitatea era chiar atât de cumplită pe cât crezuse. Aşa ceva nu se mai întâmpla… Elise era conştientă de slăbiciunea ei pentru Garrick. Ca de altfel şi el. Îi cunoştea puterea voinţei, forţa de nestrămutat a hotărârii. O urmărise de nenumărate ori în sala tribunalului.

Când Garrick credea ceva, când dorea un anume rezultat, nu se dădea în lături de la nimic ca să-l obţină. Într-o astfel de bătălie, bărbatul blând pe care îl văzuse noaptea trecută va dispărea complet. Garrick va apela la toate mijloacele. Îşi va aminti de fiecare dintre slăbiciunile ei şi le va folosi fără milă. Iar până la urmă va câştiga. Dacă i-o va permite. Dacă îl va lăsa să se apropie suficient ca să o atragă din nou în plasa lui. *„Nu, aşa ceva nu se va întâmpla”*, îşi zise ea strângându-şi buzele şi ridicând receptorul ca să-l cheme pe şoferul Monei.

Dacă îl va lăsa să câştige, dacă i se va dărui din nou, va ajunge să piardă şi puţinul respect pe care îl mai avea pentru propria ei persoană.

Elise îşi scoase *Mercedesul* din parcare şi se îndreptă spre autostradă. În ultimele două săptămâni lucrase aproape non-stop ca să recupereze timpul pierdut, iar acum era obosită. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de obosită.

Cu câteva zile în urmă primise un telefon de la Max care îi vorbise plin de entuziasm despre noua serie de articole. Normal c-o întrebase despre Garrick, dar Elise schimbase subiectul. Nu-i putea povesti nimic.

În câte feluri se putea spune că se terminase?

O sunase şi Trish. Elise şi sora ei mai mică nu erau tocmai bune prietene, dar cel puţin nu se mai aflau în război. Şi în ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, o sunase Garrick. Îi dăduse atâtea telefoane că le pierduse numărul, dar Elise nu acceptase să vorbească cu el. Nu era încă pregătită să-l înfrunte. Nu era încă destul de puternică.

„*Va fi vreodată*? se întrebă ea privind traficul din faţa ei. „*Va reuşi vreodată să-l întâlnească fără să simtă acea senzaţie de disperare pe care o simţea acum numai gândindu-se la el?*”

În cele două săptămâni de când se întorsese din Springfield, Elise analizase situaţia pe toate părţile. Recunoscu prea târziu propria vină. Dacă ar fi fost o soţie mai bună, o parteneră adevărată, Garrick n-ar fi ajuns niciodată în braţele lui Charis. Acum că înţelegea ar fi trebuit să-i fie mai uşor să ierte, dar nu putea ierta şi nu putea uita. Max îi spusese întotdeauna că era de neînduplecat. Poate că avusese dreptate, dar nu ştia cum să fie mai puţin decât era.

Îşi dorea din toată să poată lăsa trecutul în urmă, să nu se mai gândească la el, să o ia de la început cu Garrick. Dar cum să mai aibă încredere în el în viitor când ştia ce făcuse în trecut? Nu va merge. Se cunoşteau prea bine. Dacă vor sta împreună, îl va controla în permanenţă, îi va scotoci prin buzunare, îl va suna la birou ca să se asigure că era acolo. Va transforma viaţa lor într-un infern.

Dacă s-ar putea întoarce în timp la începuturile relaţiei lor, atunci ar face totul altfel. Ar fi genul de soţie pe care şi-ar fi dorit-o el, aşa ca scrupulele să nu-i fie niciodată puse la încercare, în felul ăsta şi-ar fi putut duce întreaga viaţă fără să-i fie descoperite slăbiciunile… Dar nu se puteau întoarce în timp.

Regretul îi aduse lacrimi în ochi. Nu voia să-şi ducă restul vieţii

fără Garrick, iar nevoia de el o înfurie. Aşa să fi simţit Max pentru Annie? îşi va petrece viaţa hoinărind, căutând ceva ce nu va găsi niciodată?

O jumătate de oră mai târziu, intrând în casă, se gândi pentru prima oară, după mult timp, la cel care aştepta să o iubească şi, de parcă gândul la el i-ar fi permis apariţia, îi simţi căldura înconjurând-o ca o prezenţă vie.

Iar atunci, aşa cum stătea în holul întunecat, făcu ceva ce nu mai făcuse înainte.

Respinse iubirea care o aştepta. O îndepărtă. Ştia acum că nu dorea un bărbat necunoscut. Îl dorea pe Garrick. Îl dorise dintotdeauna. Şi niciun bărbat, oricât de minunat şi răbdător, oricât de sincer şi iubitor, nu-l va putea înlocui vreodată în inima ei. Intră în sufragerie şi aprinse veioza de lângă canapea. În secunda următoare îşi duse mâna la inima care păru gata să-i sară din piept. Într-unul dintre fotoliile din faţa căminului se afla Garrick.

Nu-şi întoarse capul să se uite la ea, continuând să privească în vatra goală.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefoane? întrebă el calm. Când sun aici aud robotul, iar la birou Pat îmi spune mereu că eşti ocupată. Ea se uită la el observând trăsăturile marcate de oboseală, buzele strânse. Lăsându-şi jos servieta, Elise se aşeză pe canapea.

— Nu credeam că mai avem ce să ne spunem. După o clipă de tăcere apăsătoare, Garrick spuse:

— În Springfield am vorbit o noapte întreagă. Niciunul din noi nu ne mai puteam opri. Avea atât de multe de povestit. Îşi întoarse capul, uitându-se la ea. Dar acum afirmi că nu mai avem nimic să ne spunem. Oftând adânc, Elise îşi lăsă capul pe spate.

— M-am gândit mult în ultimele două săptămâni: Nici nu bănuieşti cât de mult.

Am născocit tot felul de scuze pentru ce s-a întâmplat, încercând să fac ca situaţia să nu fie atât de grea. Dar niciuna din ele nu ţine, Garrick. Până la urmă ajung tot la…

— Scuze pentru ce s-a întâmplat? repetă el, chipul exprimându-i nedumerirea. Te rog, explică-mi. Presupun că te referi la ceva anume, un păcat pe care l-am comis şi cred c-am dreptul să ştiu despre ce este vorba. Ridicând ochii spre tavan, Elise spuse:

— Mă refer la relaţia ta cu Charis, Garrick. Toate acele nopţi pe

care le-ai petrecut cu ea. Toate acele nopţi pe care le-am petrecut singură.

El se ridică brusc în picioare.

— A fost o greșeală. Ştiu. O eroare din partea mea. N-ar fi trebuit niciodată să… dar e ceva ce nu înţelegi. În noaptea când am discutat lângă piscină nu ţi-am spus chiar totul. Poate am făcut-o în mod intenţionat, nu-mi dau seama. Sunt lucruri despre care îmi va fi întotdeauna greu să vorbesc. Iar Paula e unul dintre ele.

Elise îşi ridică privirea spre el.

— Paula? Credeam că vorbim despre Charis. El clătină din cap tulburat.

— Există o legătură. Dacă Paula n-ar fi fost aşa cum era, nu m-aş fi dus niciodată la Charis şi nu te-aş fi lăsat singură. Niciodată.

„Motivele nu mai contau”, îşi zise ea. Niciun motiv nu era destul de logic și de puternic pentru a scuza ce făcuse. O trădase. Făcuse dragoste cu o altă femeie.

Singurul lucru care conta. *„Dar nu era chiar atât de simplu”*, admise ea pe tăcute.

Bune sau rele, voia să-i audă motivele.

— Povesteşte-mi, spuse ea încet. Povesteşte-mi despre Paula… şi despre Charis.

El îşi vârî mâna stângă în buzunar, apoi, dându-şi seama de gest, o scoase imediat afară. Îi va fi foarte greu să se dezobişnuiască. Nu ştia ce să facă cu mâna pe care o ascunsese atât de mult timp. După ce se postă cu spatele la cămin, începu să vorbească calm:

— Paula era o fiinţă delicată atât fizic, cât şi psihic… dar ţi-am povestit deja lucrurile asta. Nu ţi-am povestit că la optsprezece ani s-a logodit cu un tânăr care nu s-a bucurat de aprobarea părinţilor mei. Și-au exprimat nemulţumirea foarte zgomotos, cu destul de multă cruzime. Paula i-a înfruntat. Le-a spus că dacă nu-l vor accepta pe Brad, nu mai voia să aibă de-a face cu ei. Se opri şi trase adânc aer în piept. Ţi-am spus deja destule despre părinţii mei ca să bănuieşti ce s-a întâmplat. Au refuzat să-i accepte logodnicul, iar ea s-a mutat din casă. Pe atunci nu aveam decât cincisprezece ani, dar am plecat să o caut. M-am dus prin toate locurile pe unde mi-a povestit că fusese cu Brad, dar nimeni n-o văzuse şi nu auzise de ea. Am găsit-o peste şase luni sau mai bine zis am găsit-o datorită spitalului de boli mintale în care fusese internată. Se însănătoşise suficient ca să-şi spună numele. Îşi mişcă

umerii uşor, de parcă amintirile ar fi fost o povară prea grea. Părinţii mei au mutat-o la un spital mai bun, dar au trecut cinci ani până a reuşit să se întoarcă acasă. Părinţii mei, mătuşile şi unchii, întreaga familie a încetat să mai vorbească despre ea. Era ca şi cum ar fi încetat să mai existe. Iar mie mi s-a interzis să pomenesc de ea. Nimeni nu putea afla că faimoşii Fane aveau un *„caz mintal”* în familie.

Am vizitat-o de câte ori am putut, dar nu s-a întâmplat prea des până n-am avut propria maşină şi am putut să merg singur. Zâmbi. Îmi amintesc de ziua când a aflat că se poate întoarce acasă. Era atât de emoţionată, imaginându-şi toate lucrurile frumoase care se vor petrece în viaţa ei imediat ce va fi acasă. Însă fireşte c-au fost doar fantezii. Mama şi tata n-o mai doreau. Îi făcuse de ruşine şi aşa a obţinut căsuţa din pădure. Acolo, printre copaci, era ascunsă vederii. Putea fi dată uitării. Îi aruncă Elisei o privire scurtă, apoi îşi trecu degetele prin păr, enervat parcă pe sine.

— Presupun că te întrebi ce legătură au toate astea cu Charis.

— Cred că încep să înţeleg, spuse ea întâlnindu-i privirea. După plecarea lui Walter, Charis a făcut o criză nervoasă, iar tu ţi-ai amintit de Paula, da? El dădu din cap.

— Era ca şi cum totul s-ar fi întâmplat din nou. Cu Paula am fost prea tânăr şi prea lipsit de experienţă ca să pot face ceva. Închise ochii. Încercând s-o ajut pe Charis, am simţit că plătesc o datorie faţă de Paula. Deschise ochii şi se întoarse, uitându-se la ea.

— Înţelegi? Are sens ce spun? Ştiu că te-am lăsat singură în toate acele nopţi, dar Charis avea nevoie de mine. Tu nu. Ceva din expresia chipului ei îl făcu să se încrunte.

— Poate ai acceptat totul cu atâta uşurinţă, pentru că nu te-am lăsat niciodată să mă vezi cum sunt în realitate, adică, dacă aş fi ştiut de la început câtă importanţă acorzi deschiderii spre celălalt, m-aş fi silit să-ţi spun. Dar n-am ştiut. N-am ştiut până de curând. Credeam că singurul lucru dintre noi e sexul… Ştiu, ştiu, şi îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Am crezut că singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine a fost că ţi-a plăcut cum te fac să te simţi în pat.

— Şi asta, recunoscu ea fără entuziasm. El scoase un mic hohot de râs.

— Mda, ştiu. Dar ar fi putut fi mai mult. Edmond Spenser spunea că un bărbat care încearcă să atingă o stea se împiedică deseori de un fir de pai. Aşa m-am simţit, Elise. Pusesem ochii pe o stea, dar nu

reuşeam să o ating.

Ea clătină din cap uluită, fără să înţeleagă nici măcar jumătate din ce-i spune. Nu înţelegea intensitatea bruscă din vocea lui, intensitate care îl făcu să devină aproape incoerent.

— Te-ai dus la Charis pentru că ţi-a fost milă de ea, spuse Elise încet. Înţeleg. Îmi dau seama ce anume te-a făcut să vrei să ai grijă de ea, să fii alături de ea ca să nu se distrugă complet. Dar, Garrick, asta nu explică de ce te-ai culcat cu ea. N-ai spus niciun cuvânt, niciun afurisit de cuvânt. De ce ai crezut că e necesar să te culci cu ea? Se ridică în picioare la fel surprinsă de izbucnirea ei furioasă, pe cât va fi şi el după ce-i va auzi cuvintele următoare:

— Destul! strigă ea întorcându-se să plece. Mi-ai spus c-ai venit să-mi spui…

Apucându-i braţul, Garrick o răsuci spre el. Dar pe faţa lui nu se vedea nicio urmă de mânie. Ochii lui întunecaţi o priveau miraţi şi plini de disperare.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Nu are niciun sens. N-am făcut niciodată, niciodată, dragoste cu ea. Ai auzit? Nici măcar n-am atins-o. Ba da, am ţinut-o în braţe când a plâns. Aş fi făcut-o pentru oricine… la fel ca tine. Dar orice altceva… Se opri şi clătină din cap. N-a existat niciodată nimic între noi. Ştiam că trăieşte în promiscuitate, dar acesta e şi unul dintre semnele instabilităţii psihice, aşa că n-am putut-o respinge. Ai crezut că numai pentru că mi-am petrecut timpul cu ea…

— Nu, zise ea ceva mai calmă. Îi văzuse faţa şi ştia adevărul. Am crezut că ai o aventură cu Charis, pentru că ea mi-a spus că aveţi o aventură.

— Ce?

— Cum auzi, replică ea sec. Charis a minţit. Ce surpriză! Totul devenise clar. Elise ştiuse de la început că Charis avea obiceiul să mintă, ştiuse, dar se lăsase totuşi păcălită.

— Mă crezi? întrebă Garrick.

— O… da, te cred.

— Atunci de ce arăţi aşa? De ce arăţi atât de tristă? în voce i se simţea disperarea, neliniştea îi întunecase ochii şi mai mult. Nu e destul? Mai există şi un alt motiv pentru care ai vrut să pui capăt acestei căsnicii?

Întorcându-i spatele, îşi muşcă buzele ca să le oprească din tremurat. Trebuia să fie puternică, dacă urmau să aibă parte de un nou

început. Dacă vor avea o şansă nouă la o viaţă împreună, de data asta va trebui să pornească cu dreptul.

Uşurarea şi bucuria covârşitoare simţită când ştiu că nu o înşelase, se risipi repede într-un nor de îndoială. Dacă ar fi fost mai apropiaţi, dacă Garrick ar fi iubit-o, dacă ea i-ar fi mărturisit iubirea ei, n-ar fi existat niciun fel de neînţelegeri. Dar atâta timp cât în relaţia lor vor exista acelaşi gen de erori, neînţelegerile vor apărea din nou.

Acum era sigură că Garrick dorea să rămână împreună. I-o dovedise în seara petrecută la piscină când îi vorbise sincer şi deschis. Dar tot nu era de-ajuns. Vor trebui să pornească de la zero. Iar dacă în acea perioadă de început nu va reuşi să-l facă să se îndrăgostească de ea, de Elise cea adevărată, produs sută la sută a cartierului Weiden Street, atunci vor trebui să renunţe. Gândul îi sfâşie inima. Nu voia să renunţe. Cum ar putea sili un bărbat să se îndrăgostească de ea? Mai ales un bărbat ca Garrick. Nu exista nicio…

Îi simţi degetele pe umeri cu câteva secunde înainte de a fi întoarsă să-l înfrunte. Să înfrunte un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Trăsăturile aspre erau încordate din cauza unei emoţii puternice, ochii îi sclipeau de lacrimi.

— A venit momentul să-i punem capăt, Elise, spuse el rostind apăsat fiecare cuvânt.

A venit momentul ca durerea să înceteze. Ca eu să încetez să mai sper. Nu mai suport… Doi ani lungi în care te-am iubit ca un nebun aşteptând să vii la mine, aşteptând să mă iubeşti la rândul tău. Trebuie să înceteze. Iar tu îi poţi pune capăt. Indiferent ce mi-ai făcut, distruge. Îmi pierd minţile!

Mâna îi căzu, se răsuci şi porni spre uşă.

Garrick pleca. O părăsea din nou şi nu era în stare decât să-l privească uluită.

Fusese Garrick de la bun început. Cel care aşteptase răbdător s-o iubească, cel care aşteptase să-i primească dragostea, cel care o dorise cu disperare. Garrick! Se aflase chiar lângă ea, iar ea nu deschisese niciodată ochii ca să-l vadă.

„*Uită-te la mine, Elise, îi spusese el. Deschide ochii şi mă vei vedea*”.

— Garrick! ţipă ea alergând spre uşa deschisă. Când îl ajunse din urmă, se afla deja în maşină şi pornise motorul pregătindu-se să iasă din parcare. Fără să şovăie apucă portiera şi o deschise.

— Nu pleca, zise ea, implorându-l, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Nu mă poţi părăsi acum.

Fără să se uite la ea, Garrick opri motorul şi îşi lăsă capul pe volan, închizând ochii.

— Am obosit, Elise.

Elise simţi cum i se usucă gâtul, inima bubuindu-i gata să-i sară din piept.

— Ai obosit să mă iubeşti? şopti ea temându-se să audă răspunsul. N-am ştiut, Garrick. Îţi jur pe tot ce am mai sfânt că n-am ştiut. Am spus anumite cuvinte la început şi ştiu că iubirea a apărut de undeva, cel puţin ştiu că aşa s-a întâmplat cu mine. Dar cuvintele s-au pierdut pe drum şi am crezut că sentimentele s-au pierdut odată cu ele. Însă noi eram cei care s-au pierdut, nu sentimentele noastre, nu iubirea. Niciodată iubirea. Garrick, nu… nu cred c-aş putea trăi fără tine. Eram gata să te implor să te întorci chiar şi când credeam că te-ai culcat cu Charis.

Treaba asta nu-ţi spune nimic? Nu-ţi arată cât ţin la tine? strigă ea încercând să-l facă să înţeleagă adevărul. Garrick îşi înălţă încet capul de pe volan. În clipa în care privirile li se întâlniră, trăsăturile feţei îi zvâcniră şi o trase peste scaun în braţele lui.

— Elise, dulcea mea Elise. Gemu, îngropându-și capul la gâtul ei. Credeam că s-a terminat. Credeam că te-am pierdut și… se întrerupse şi clătină din cap. N-am ştiut ce să fac, unde să mă duc. E îngrozitor, Elise, dar viaţa mea nu există fără tine.

— Știu… ştiu, murmură ea acoperindu-i faţa cu sărutări. Dar acum va fi bine. Nu s-a întâmplat nimic. Am împiedicat catastrofa şi nu vom mai cădea niciodată în capcana neînţelegerilor. Acoperindu-i gura cu a ei, el scoase un mormăit, îi cuprinse talia şi o puse pe genunchi. Pasiunea care îi atrăgea unul spre celălalt nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să atingă punctul culminant. Întotdeauna fusese aşa, iar acum Elise ştia că aşa va fi mereu. Când un nasture îi lovi obrazul, Elise se uită în jos urmărind cum degetele zbârcite îi dau la o parte mai întâi bluza, apoi sutienul, căutând pielea caldă.

— Pe bancheta din spate? șopti el răgușit. Câteva clipe mai târziu, zăcând întinşi pe bancheta din spate a Mercedesului lui Garrick, el se opri ca să-i aranjeze bluza pe care o smulsese de pe ea și să o atârne de spătar. Pentru că mai presus de orice, Garrick era un bărbat

manierat.

SFÂRŞIT